

ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΗΣ Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΚΙΣΑΜΟΥ & ΣΕΛΙΝΟΥ
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ' * ΕΤΟΣ ΚΗ' * ΤΕΥΧΟΣ 29 * ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2010

ΧΡΙΣΤΟΣ & ΚΟΣΜΟΣ

Διμηνιαίο Περιοδικό
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως
Κισάμου & Σελίνου

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ' ἜΤΟΣ ΚΗ'
ΤΕΥΧΟΣ 29
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2010

ΙΔΡΥΤΗΣ:
Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Γέρον
ἀπό Κισάμου & Σελίνου
κ.κ. ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ:
Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης
Κισάμου & Σελίνου
κ.κ. ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΣ

Ταχυδρομική Διεύθυνσις:
Ἱερά Μητρόπολις Κισάμου & Σελίνου
Κίσαμος Χανίων Τ.Κ. 734 00
Τηλ.: 28220 22128 - 22018
Fax: 28220 83037

Ἡλεκτρονική Διεύθυνσις:
www.imks.gr
E-mail: info@imks.gr
ΚΩΔΙΚΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ:
2492

Διανέμεται ΔΩΡΕΑΝ
Συνδρομές προαιρετικές
Ἀριθμ. Λογαριασμοῦ Ἐθνικῆς
Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος:
390/54013303

Ἡλεκτρονική ἐπεξεργασία-Σελιδοποίηση:
Ἀντ. Βακάκης, Θεολόγος-Γραμματεὺς Ι.Μ.Κ.Σ.
Διορθώσεις κειμένων:
Πανοσιολ. Ἀρχιμ. Εἰρηναῖος Μπατσάκης

ΕΞΩΦΥΛΛΟ:

“...ὕπὲρ εὐφορίας
τῶν καρπῶν τῆς γῆς...”

ΟΠΙΣΘΟΦΥΛΛΟ:

“καὶ καιρῶν εἰρηνικῶν”

Ἐκ τῆς Μ. Συναπτῆς

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

«Μήνυμα τῆς Α.Θ. Παναγιότητος, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ, ἐπὶ τῇ 1ῃ Σεπτεμβρίου, ἡμέρα προσευχῆς ὑπὲρ τῆς προστασίας τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος.....»	σελ. 131
«Δημογραφικὸ πρόβλημα. Ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τοῦ Ἑλληνισμοῦ;»	
Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κισάμου & Σελίνου κ. ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΥ	σελ. 132
«Ἡ Ἐκκλησία προμαχῶνας τοῦ Λαοῦ»	
Τοῦ Σεβ. Γέροντος Μητροπολίτου ἀπὸ Κισάμου & Σελίνου κ. ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ	σελ. 133
«Μητροπολίτης Ρεθύμνης & Αὐλοποτάμου κ. Εὐγένιος»	
Τῆς συντακτικῆς ομάδας.....	σελ. 134
«Ἐπίκαιρες σκέψεις. Ζῶντες καὶ μετὰ θάνατον»	
Τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμ. Ἰγνατίου Θ. Χατζηνικολάου. Θεολόγου, τ. Λυκειαρχοῦ - Ἀκαδημαϊκοῦ - Ἱεροκλήρυκος Ἰ. Μ. Κισάμου καὶ Σελίνου.....	σελ. 135
«Ὁ στρατιώτης Χριστοῦ Εὐγένιος ὁ νεομάρτυς»	
Τοῦ Αἰδεσιμολ. Πρωτοπρ. Ἐμμανουήλ Μπαριωτάκη, Ἀρχιερ. Ἐπιτρόπου Δυτ. Κισάμου	σελ. 136-137
«Στὸ ὄροσημο»	
Τοῦ Αἰδεσιμολ. Πρωτοπρ. Εὐαγγέλου Παχυγιαννάκη, Ἀρχιερ. Ἐπιτρόπου Ἱ.Μητροπόλεως Πέτρας & Χερρονήσου.....	σελ. 137-138
«Παιδεία. Ἡ διαχρονικὴ ἀξία»	
Τῆς κ. Νταγκουνάκη Ἀνθούλας, Διευθύντριας τοῦ 1ου Γυμνασίου Κισάμου - Προέδρου τοῦ Συλλόγου Κυριῶν καὶ Δεσποινίδων Καστελλίου	σελ. 139
«28ῆ Ὀκτωβρίου 1940»	
Τῆς κ. Ἀργυρῶς Δελῆ, Φιλολόγου	σελ. 140-141
«Ὁ ρόλος τῆς γυναίκας στὰ χρόνια τῆς ἐποποιΐας τοῦ ἔ40 καὶ σήμερα»	
Τῆς κ. Μαρίας Ξανθουδάκη-Σιδεράκη, Ἐκπαιδευτικοῦ	σελ. 142-143
«Ἰνδικτιῶν»	
Ἀπὸ τό Περιοδικό «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ», Ὁρθόδοξος Χριστιανικὴ Ἀδελφότης	σελ. 143
«Ἐνορίες τῆς Μητροπόλεώς μας. Ἐνορία Ἁγίου Νικολάου Ἐλous Κισάμου.»	
Τοῦ Αἰδεσ. Πρεσβυτέρου Σπυρίδωνος Τσιρμιράκη, ἀναπλ. Ἐφημερίου τῆς Ἐνορίας	σελ. 144-145
«ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΤΗΤΑ: Ἡ ἀπάντηση τοῦ Χριστιανισμοῦ στὸ φόβητρο τῆς Παγκοσμιοποίησης (Α' Μέρος)»	
Τοῦ κ. Γεωργίου Λουπάση, Καθηγητοῦ Φιλολόγου	σελ. 146-147
«Γήρανση καὶ Γηρατειά: Προσέγγιση τῆς βιολογικῆς διάστασής τους»	
Τοῦ κ. Κυριάκου Ν. Κακαβελάκη, Ἱατροῦ.....	σελ. 148-149
«Βιβλιοπαρουσίαση»	
Ἀπὸ τό Ἐκκλησιαστικὸ Βιβλιοπωλεῖο τῆς Μητροπόλεώς μας	σελ. 150
«Ἡ Ἐκκλησία σὰς ἀπαντᾷ»	
[Ἀπαντήσεις σὲ ἐρωτήματα καὶ ἀπορίες πού θέτουν οἱ ἀναγνώστες τοῦ περιοδικοῦ μας].....	σελ. 151
«Τὸ Χρονικὸ τῆς Μητροπόλεώς μας.»	
(Σεπτέμβριος - Ὀκτώβριος 2010).....	σελ. 152-158
«Δωρεές ὑπὲρ τῶν Ἰδρυμάτων τῆς Μητροπόλεώς μας.»	
.....	σελ. 159
«Γιὰ τό ὅτι πρέπει νά ἐπιδιώκουμε τὴν «ἡσυχία» μὲ κάθε δυνατό τρόπο»	
Ἀπὸ τῆ φωνῆ τοῦ Μ. Γεροντικοῦ	σελ. 159

**Μήνυμα τῆς Α.Θ.Παναγιόττης, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου
κ.κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ,
ἐπὶ τῇ 1ῃ Σεπτεμβρίου, ἡμέρα προσευχῆς ὑπὲρ τῆς προστασίας τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος**

+ Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Σ
ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ
ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ
ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, ΧΑΡΙΝ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗΝ
ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥ ΠΑΣΗΣ ΤΗΣ ΚΤΙΣΕΩΣ ΚΥΡΙΟΥ
ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,
Ὁ μακαριστός προκατόχος ἡμῶν αἰδίδιμος Πατριάρχης Δημήτριος ἔχων πλήρη ἐπίγνωσιν τῆς κρισιμότητος τῆς περιβαλλοντικῆς κρίσεως, καθὼς καὶ τῆς εὐθύνης τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν ἄμεσον καὶ ἀποτελεσματικὴν ἀντιμετώπισίν της, ἐξέδωκε πρό δύο καὶ πλέον δεκαετιῶν τὴν πρώτην ἐπίσημον ἐγκύκλιον διὰ τὴν διαφύλαξιν τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος. Ἡ ἐγκύκλιος ἐκείνη, διὰ τῆς ὁποίας ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία καθιέρωσεν ἐπισημῶς τὴν α' Σεπτεμβρίου, ἀρχὴν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, ὡς ἡμέραν προσευχῆς διὰ τὴν προστασίαν τοῦ περιβάλλοντος, ἀπνυθύνετο πρὸς τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας εἰς ὅλα τὰ μῆκη καὶ πλάτη τῆς γῆς.

Ὅπως μὲ διαρατικότητα εἶχεν ἐπισημάνει τότε ἡ Ἐκκλησία μας, ἡ σημασία τοῦ εὐχαριστιακοῦ καὶ ἀσκητικοῦ ἥθους τῆς παραδόσεώς μας ἀναδεικνύεται ὡς μεγίστη καὶ κρίσιμος προσωπικὴ συνεισφορά εἰς τὸν καλὸν καὶ πανανθρώπινον ἀγῶνα τῆς προστασίας τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος, ὡς Θείας Κτίσεως καὶ κοινῆς κληρονομίας. Σήμερον, μεσοῦσης μιᾶς ἄνευ προηγουμένου οικονομικῆς κρίσεως, ἡ ἀνθρωπότης δοκιμάζεται πολλαχῶς. Ἡ δοκιμασία ὁμως αὕτη δὲν ἀφορᾷ μόνον εἰς τὰς προσωπικὰς δυσκολίας ἐνός ἐκάστου ἐξ ἡμῶν, ἀλλὰ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα συνολικῶς ὡς κοινωνίαν, συμπεριφορὰν καὶ ἀντίληψιν διὰ τὸν περιβάλλοντα κόσμον καὶ ἱεράρχησιν ἀξιῶν καὶ προτεραιοτήτων.

Εἶναι σημαντικόν, ἡ παροῦσα θλιβερά οικονομικὴ κρίσις νὰ ἀποτελέσῃ ἕναυσμα διὰ τὴν πολυθρλυομένην καὶ ἀπολύτως ἀναγκαίαν στροφήν πρὸς τὴν περιβαλλοντικῶς βιώσιμον ἀνάπτυξιν. Πρὸς ἐκεῖνο τὸ πρότυπον δηλαδὴ τῆς οικονομικῆς καὶ κοινωνικῆς πολιτικῆς, ἡ ὁποία θέτει ὡς βᾶσιν τὸ περιβάλλον καὶ ὄχι τὸ ἀνεξέλεγκτον οικονομικὸν κέρδος. Ἄς ἀναλογισθῶμεν ὅλοι ἐπὶ παραδείγματι τί δύναται νὰ συμβῆ εἰς κράτη, τὰ ὁποία σήμερον πλήττονται ἐντόνως ἐκ τῆς οικονομικῆς κρίσεως καὶ πείνας, ὅπως ἡ Ἑλλάς, ἡ ὁποία διαθέτει ταυτοχρόνως ἐξαιρετικὸν φυσικὸν πλοῦτον: μοναδικὰ οἰκου-

στήματα, σπάνια εἶδη χλωρίδος καὶ πανίδος καὶ φυσικοὺς πόρους, ἀραιότατα τοπία, ἄφθονον ἥλιον καὶ ἄνεμον. Ἐάν τὰ οἰκουστήματα ὑποβαθμισθοῦν καὶ ἐκλείψουν, οἱ φυσικοὶ πόροι ἐξαντληθοῦν καὶ τὰ τοπία καταστραφοῦν, ἐνῶ ἐκ τῆς κλιματικῆς ἀλλαγῆς προκύψουν ἀπρόβλεπται καιρικαὶ συνθήκαι, ποία θὰ εἶναι ἡ βᾶσις καὶ τὸ οικονομικὸν μέλλον τῶν κρατῶν αὐτῶν καὶ συνολικῶς τοῦ πλανήτου;

Ἐκτιμῶμεν, λοιπόν, ὅτι τώρα καθίσταται ἀδήριτος ἡ ἀνάγκη διὰ τὴν συνάρθρωσιν κοινωνικῶν συναιέσεων καὶ πολιτικῶν πρωτοβουλιῶν, ὥστε νὰ καταστῆ δυνατὴ ἡ στροφή πρὸς μίαν ὁδὸν ἀειφορίας καὶ οἰκολογικῶς βιώσιμου ἀναπτύξεως.

Διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν μας, ἡ προστασία τοῦ περιβάλλοντος, ὡς θείας καὶ «καλῆς λίας» κτίσεως, ἀποτελεῖ μεγίστην εὐθύνην διὰ τὸν ἄνθρωπον, ἀνεξαρτήτως τῶν ὑλικῶν ἢ οικονομικῶν ἀφελειῶν τὰς ὁποίας δύναται νὰ ἀποφέρῃ. Ἡ ἄμεσος διασύνδεσις τῆς θεοσδότου ὑποχρέωσης καὶ ἐντολῆς «ἐργάζεσθαι καὶ φυλάσσειν» μὲ κάθε πτυχὴν τῆς συγχρόνου ζωῆς, ἀποτελεῖ τὴν μόνην ὁδὸν διὰ τὴν ἀρμονικὴν συνύπαρξιν μὲ ἕκαστον στοιχεῖον τῆς κτίσεως καὶ μὲ τὸ σύνολον τοῦ φυσικοῦ κόσμου ἐν γένει.

Καλοῦμεν λοιπόν πάντας, ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, εἰς τὸν τιτάνειον ἀλλ' ὅμως δίκαιον ἀγῶνα διὰ τὸν μετριασμόν τῆς περιβαλλοντικῆς κρίσεως καὶ τὴν ἀποτροπὴν τῶν χειροτέρων ἐκ τῶν ἐπιπτώσεων αὐτῆς, μὲ ἀπώτερον σκοπὸν τὴν ἐναρμόνισιν τοῦ προσωπικοῦ ἀλλὰ καὶ τοῦ συλλογικοῦ μας τρόπου ζωῆς καὶ σκέψεως μὲ τὰς ἀπαιτήσεις διαβιώσεως καὶ διατηρήσεως τόσοσιν τῶν φυσικῶν οἰκουστημάτων καὶ ἐνός ἐκάστου ἐκ τῶν εἰδῶν χλωρίδος καὶ πανίδος, ὅσον καὶ τοῦ σύμπαντος κόσμου ὡς ἐνιαίου καὶ ἀδιαίρετου συνόλου.

„βι' Σεπτεμβρίου α'
+ ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ,
διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης πάντων ὑμῶν

Δημογραφικό πρόβλημα

Ο μεγαλύτερος εχθρός του Έλληνισμού;

«Το 2050 ο συνολικός πληθυσμός της Ελλάδας θα είναι 15-20 εκατομμύρια και μόνο 2 εκατομμύρια από αυτά θα είναι Έλληνες».

Αυτό, ισχυρίζεται ο πανεπιστημιακός Ηλίας Φιλίππιδης, προκύπτει από πρόσφατες διεθνείς στατιστικές, επισημαίνοντας παράλληλα τους κινδύνους που έγκυμονούνται για το μέλλον του Έλληνισμού στην Ελλάδα. Όχι μόνο ο Έλληνισμός θα είναι μειοψηφία στην Ελλάδα το 2050, συνεχίζει, αλλά θεωρείται βέβαιο ότι πενήντα χρόνια μετά, δηλ. το 2100, η Έλληνική γλώσσα θα έχει παύσει να είναι ή επίσημη γλώσσα του Έλλαδικού κράτους – εάν δεν έχει καταρτηθεί και αυτό -, και τα Ελληνικά θα όμιλούνται από μία μειονότητα δίγλωσσων Έλλαδικών Ελληνικής καταγωγής, για να εξελιχθεί σε μία ανάμεικτη διάλεκτο, όπως τα γκρεκάνικα της κάτω Ιταλίας.

Άποψη υπερβολικά απαισιόδοξη, μου είπε κάποιος, που το συζητήσα μαζί του. Προφητική ρήση απάντησε ένας άλλος, που άκουσε την συζήτηση. Δεν ξέρω ποιά από τις δύο γνώμες θα δικαιωθεί τελικά, φοβούμαι όμως πως η σκληρή πραγματικότητα των αριθμών μας φέρνει μπροστά σε μία τραγική αλήθεια. Ο δείκτης των γεννήσεων, λένε οί ειδικοί, έπεσε στην χώρα μας από 2,9 παιδιά που ήταν ανά γυναίκα το 1980 σε 1,4 το 1990 και ακόμα χειρότερα σε 1,2 το 2000.

Του Σεβασμωτάτου Μητροπολίτου Κισάμου & Σελίνου κ. Αμφιλοχίου

Αντίθετα αυξήθηκε η αναλογία των γυναικών που έχουν ένα μόνο παιδί από 41,5% σε 45,4% και μειώθηκε η αναλογία των γυναικών με τέσσερα και άνω παιδιά από 7,1% σε 4,8%. Για πρώτη φορά δέ οί θάνατοι, σε έτήσια βάση, υπερέβησαν τις γεννήσεις.

Συμπερασματικά, λοιπόν, θα μπορούσαμε να πούμε ότι τελικά το δημογραφικό είναι ένα από τα σημαντικότερα εθνικά προβλήματα του τόπου, το οποίο μπορεί να είναι ο καταλύτης και για την επιβίωση του Έθνους μας. Αφού έντοπίστηκε το πρόβλημα, χρειάζεται να προταθούν πιθανές λύσεις. Προϋπόθεση όμως της οποιας λύσης είναι ο έντοπισμός δεδομένων και παραμέτρων του θέματος, που νομίζουμε ότι είναι βασικά δύο: Το 1ο είναι, ότι βρισκόμαστε ενώπιον ενός ιστορικού γίνεσθαι, που δεν είναι άλλο από την κίνηση προς μία παγκόσμια κοινότητα, όπου στο βάθος του τούνελ εμφανίζεται μία κοινωνία πολυπολιτισμική, πολυσυλλεκτική, και πολυφυλετική.

Το 2ο, εξίσου σημαντικό, είναι τα κύματα μεταναστών που δέχεται ο τόπος μας, που δεν μπορούμε, δεν έχουμε το δικαίωμα να τα αγνοήσουμε αλλά ούτε και να απορρίψουμε. Άς μην λησμονούμε, εξ άλλου, ότι η πλειοψηφία αυτών των ανθρώπων δεν σκοπεύει να επιστρέψει στην πατρίδα τους, άρα, είναι λογικό να βλέπουν την Ελλάδα ως δεύτερη πατρίδα τους.

Τί μέλλει, ή, μάλλον, τί δέον γενέσθαι; Νομίζουμε, ότι είναι βασικό και αναγκαίο να κατανοήσουμε πως το δημογραφικό πρόβλημα δεν αντιμετωπίζεται χωρίς την αγάπη για τον άνθρωπο και ειδικότερα τον νέο άνθρωπο, το παιδί.

Φοβούμαι ότι, όπως σημειώνει και ο καθηγητής κ. Φιλίππιδης, ή κοινωνία μας μετατρέπεται σε μία άψυχη μάζα άγχωμένων, εξατομικευμένων και άμβλυνομένων καταναλωτών, που ζούν μέσα στην άνασφάλεια του μέλλοντος, τις εξαρτήσεις και πιέσεις του παρόντος και, τέλος, στο κενό του παρελθόντος. Απαιτείται λοιπόν ή ανάπλαση της Έλληνικής παιδείας, ώστε να δημιουργηθεί ή κατάλληλη νοο-

τροπία σε όλους μας, μα κυρίως στους νέους, για να ξαναγίνει το παιδί πηγή χαράς και ζωής για την Έλληνική οικογένεια.

Επιστροφή λοιπόν στις ρίζες και τις παραδομένες αξίες και τά ιδανικά που κράτησαν ζωντανό τούτο τον τόπο και το έθνος επί αιώνες. Γιατί επιστροφή στις ρίζες σημαίνει και επιστροφή στον άνθρωπο, επιστροφή στο παιδί, επιστροφή στην οικογένεια. «Εάν ή Γαλλία απομακρυνθεί από τις πολυμελείς οικογένειες, τότε όσους όρους και αν βάλομε στην συνθήκη, ακόμη και αν αφαιρέσουμε τα όπλα από την Γερμανία, ή Γαλλία τελικά θα χαθεί, γιατί δεν θα υπάρχουν πλέον Γάλλοι» είχε πει ο Κλεμανσώ, αναφερόμενος το 1919 στην συνθήκη των Βερσαλλιών.

Μήπως τον ίδιο κίνδυνο δεν διατρέχει σήμερα και ή Ελλάδα, εάν δεν επιστρέψει στον θεσμό των ευτυχισμένων πολυμελών οικογενειών των περασμένων γενεών; Όμως δεν φτάνει αυτό. Παράλληλα, οφείλομε να βοηθήσουμε να ένταχθούν όμαλά στην Έλληνική κοινωνία όλοι οί συνάνθρωποι και άδελφοί μας οί όποιοι πασχίζουν να ζήσουν μία καλύτερη ζωή μακριά από την πατρίδα τους και τους δικούς τους. Τα 100.000 και πλέον παιδιά των μεταναστών, που ήδη αποτελούν μέρος της κοινωνίας μας, δεν μπορούμε να τα αγνοήσουμε, εν αντιθέσει, ευθυνόμαστε για την ένταξη και προσαρμογή τους στο νέο πολιτισμικό τους περιβάλλον. Μήπως και έμεϊς πριν λίγες δεκαετίες δεν ζητούσαμε την «γή της επαγγελίας» στα έργοστάσια της Δύσης; Άς μην ξεχνάμε τέλος, πως στον ύγιη και γνήσιο, αυθεντικό Χριστιανισμό επιβίωση σημαίνει συμβίωση, ύπαρξη σημαίνει συνύπαρξη και λόγος σημαίνει διάλογος. Είναι ο χώρος όπου ο «έτερος» (ο ξένος) μεταμορφώνεται σε «έταϊρο» (οικείο). □

Ἡ Ἐκκλησία προμαχῶνας τοῦ Λαοῦ

Τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Γέροντος
ἀπὸ Κισάμου Ἐ Σελίνου κ. Εἰρηναίου

Ἡ Ἐκκλησία κατηγορεῖται σὴν ἐποχὴ μας σάν «ἀντιδραστικό στοιχείο» σὴν «πρόοδο». Κατηγορεῖται ὅτι συντάσσεται μὲ τούς «ἰσχυρούς» καὶ ἀδιαφορεῖ γιὰ τὴ μοῖρα τῶν καταπιεζομένων. Κατηγορεῖται ὅτι ἀντιτίθεται ἢ δὲν μετέχει σὸ κίνημα τῆς «ἀπελευθέρωσης» τοῦ ἀνθρώπου.

Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορά, πού ἡ χριστιανικὴ Ἐκκλησία καθίζει σὸ «σκαμνί» τοῦ κοσμικοῦ δικαστηρίου καὶ ἐχθροὶ καὶ φίλοι τῆς ἐνθυμούμεθα ἄλλες παρόμοιες ἐποχές, πού οἱ χριστιανοὶ καταδιώκονταν γιὰ κάθε κοινωνικὸ κακὸ καὶ γιὰ κάθε φυσικὴ θεομηνία.

Ἀλλὰ τὸ θέμα τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου εἶναι βασικὸ θέμα τῆς Βίβλου καὶ περιέχεται σὸ κεντρικὸ νόημα τῆς «ἐν Χριστῷ σωτηρίας». Ἡ Βίβλος εἶναι γεμάτη ἀπὸ γεγονότα-θαύματα καὶ συνθήματα ἀπελευθέρωσης τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸ φυσικὸ καὶ ἠθικὸ κακὸ. Ἡ ὑμνολογία τῆς Ἐκκλησίας δοξάζει τὸ Χριστὸ «ἐλευθερωτὴ τῶν ψυχῶν ἡμῶν». Καὶ ἡ συμμετοχὴ καὶ συμβολὴ τῆς Ἐκκλησίας στούς ἐθνικοαπελευθερωτικούς πολέμους τῶν κατὰ τόπους λαῶν της, ὅσο καὶ νὰ σκανδαλίζει τὴ χριστιανικὴ μας συνείδηση (γιατί ἡ Ἐκκλησία εὐλογεῖ τὰ ὄπλα;), εἶναι γεγονός πού δὲν ἀσμφισβητεῖται ἀπὸ κανένα. Ἡ ἐνσαρκωμένη Ἐκκλησία σὲ κάθε τόπο καὶ λαό, φορτῶνεται τὴ μοῖρα τοῦ λαοῦ της γιὰ τὸν ἴδιο λόγο πού κι ὁ Χριστὸς σήκωσε τὸ Σταυρὸ τοῦ Γολγοθᾶ, δηλαδή γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία γνωρίζει αὐτὸ τὸ σταυρὸ, πού τὸν σήκωσε πολλές φορές γιὰ τὸν ἑλληνικὸ λαό καὶ τὸ ἔθνος του.

Ἐκεῖνο, ὅμως, πού δημιουργεῖ ὀδυνηρὴς δυσκολίες σὴν Ἐκκλησία καὶ τῆς φορτῶνει μεγάλες παρεξηγήσεις, εἶναι τὰ κοινωνικό-απελευθερωτικὰ κινήματα πού τραντάζουν τὸ νεώτερο κόσμο.

Γιατί, ὅταν ἕνας λαὸς αὐτοδιχάζεται σὲ «πλουσίους καὶ φτωχοῦς», σὲ «δεξιούς καὶ ἀριστερούς», ὅπως γίνεται σήμερα, ἡ Ἐκκλησία, πού εἶναι πνευματικὴ Μητέρα ὅλων, δὲν μπορεῖ νὰ τοποθετηθεῖ μὲ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο.

Βέβαια ἡ εὐθύνη τῆς Ἐκκλησίας μπορεῖ νὰ λογαριασθεῖ σὸ, γιατί σ'ἕνα χριστιανικὸ λαὸ δὲν προσπάθησε μὲ τὸ κήρυγμα της νὰ ἐμποδίσει τίς αἰτίες, πού προκαλοῦν ἕνα ταξικὸ διχασμὸ.

Ἀλλὰ μιά φωτισμένη ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία δὲν μπορεῖ σὲ θέματα κοινωνικῆς δικαιοσύνης νὰ μὴν ὑπερασπίζει τούς καταπιεσμένους καὶ ἐλαχίστους ἀδελφούς τοῦ Χριστοῦ (Ματθ. 25,40).

Δέ μπορεῖ νὰ μὴ συνταχθεῖ μὲ τὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἀκριβῶς τὸ ὑποδεικνύει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος σὸ κείμενο τῆς πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς του, ὅταν φέρνει ὡς παράδειγμα τὸν ἡγέτη Μωϋσῆ, πού ἐνῶ μεγάλωσε μέσα σὴν εὐμάρεια καὶ τὴν ἀριστοκρατία τῆς θετῆς μητέρας του, κόρης τοῦ Φαραῶ, τ' ἀρνήθηκε ὅλα προτιμώντας νὰ ὑποφέρει μὲ τὸ λαὸ του παρὰ νὰ ἔχει ἀμαρτωλές ἀπολαύσεις στὰ ἀνάκρορα τῶν δυναστῶν του.

Αὐτὴ εἶναι ἡ σωστὴ, ἡ χριστιανικὴ καὶ τίμια στάση τῆς Ἐκκλησίας σὲ θέματα κοινωνικῆς δικαιοσύνης.

Καὶ πάλι ὅμως ἡ Ἐκκλησία δέ μπορεῖ νὰ συνταχθεῖ μὲ καμιά κοσμικὴ ἰδεολογία καὶ κοσμοθεωρία, πού ἐμπνέει καὶ καθοδηγεῖ κοινωνικὰ ἀπελευθερωτικὰ κινήματα.

Πρῶτον, ἡ Ἐκκλησία δὲν μπορεῖ νὰ καταγγέλει μόνον τὴν

ἐπιφάνεια τῶν δομῶν, πού προκαλοῦν τὴν κοινωνικὴ ἀδικία, γιατί γνωρίζει πὺς σὸ βάθος τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς εἶναι ἡ πηγὴ ὅλων τῶν κακῶν.

Καὶ δεύτερον, γιατί τὰ κινήματα αὐτὰ ἐπιδιώκουν σκοπούς πού μένουν μέσα σὸ καιρικὸ καὶ τὸ ἐφήμερο, ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία διδάσκει τὸ πανάνθρώπινο καὶ τὸ αἰώνιο.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, πού ἔζησε τὸ μεγαλύτερο κοινωνικό-απελευθερωτικὸ κίνημα τοῦ ἀρχαίου κόσμου, στήριξε μὲ τὸ κήρυγμά του λέγοντας πὺς δὲν ὑπάρχει διαφορά ἀνάμεσα σὸ δούλο καὶ τὸν ἐλεύθερο, ἀνάμεσα στὸν ἄνδρα καὶ τὴ γυναῖκα (Γαλ. 3,28), ἀπέφυγε ὡστόσο νὰ συνταχθεῖ μὲ κινήματα τῆς ἐποχῆς του. Ἐάν τὸ ἔκανε αὐτὸ, ὁ χριστιανισμὸς θὰ ἐθάπτετο καὶ θὰ ἔσβηνε, ὅταν μὲ τὸν καιρὸ ἔσβησαν καὶ τὰ κινήματα αὐτὰ, ἢ μεταφέρθηκαν μὲ ἄλλες μορφές σὲ μεταγενέστερους καιρούς.

Ἡ Ἐκκλησία ἔχει χρέος νὰ συμπορεύεται καὶ νὰ συμπάσχει μὲ τὸ λαό, δὲν μπορεῖ ὅμως νὰ μετρᾷ καὶ νὰ ξεχωρίζει τὸ λαὸ μὲ τὸ μέτρο πού τὸν μετροῦν οἱ κοινωνικὲς ἰδεολογίες καὶ τὰ κόμματα. Γιατί συχνὰ τὰ κόμματα, ὅπως συμβαίνει καὶ σὴν ἐποχὴ μας, κάνουν κατάχρηση τοῦ λαοῦ. Τὸν ὀδηγοῦν σὲ πολιτικὲς πολώσεις καὶ οἱ πολιτικὲς πολώσεις ὀδηγοῦν μοιραῖα σὲ πολώσεις τῆς ἀλήθειας, τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς δημοκρατίας.

Κατὰ τὴ χριστιανικὴ ἀντίληψη, κάθε ἄνθρωπος καὶ κάθε λαὸς ἀνήκει πρῶτιστα σὸ Θεὸ (Β' Κορ. 6,16). Οἱ πολιτικοὶ πού ἀποκόπτουν τούς λαούς καὶ τούς κυβερνοῦν ὡς φέουδά τους, διαπράττουν ἀθαιρέσεις, πού πληρώνονται πολὺ ἀκριβὰ ἀπὸ τούς ἴδιους τούς λαούς.

Κι' ὅσο ἡ Ἱστορία τῶν παλαιότερων χρόνων ὀμιλεῖ γιὰ λάθη καὶ καταχρήσεις τῆς «ἐλέω Θεοῦ Μοναρχίας», τὸ ἴδιο καὶ ἡ σύγχρονη Ἱστορία μπορεῖ νὰ μιλήσει γιὰ ἐγκλήματα καὶ καταχρήσεις τῆς «ἐλέω λαοῦ Πολιτείας».

Τὰ «κοινωνικό-απελευθερωτικὰ» κινήματα, πού φαίνεται πὺς ὑπερασπίζουν τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα, μακροπρόθεσμα τὰ παραβιάζουν καὶ ὀδηγοῦν σὴν καταπίεση τῶν λαῶν. (Ὁσκαρ Ρομέρο).

Μέ ὅλα αὐτὰ τὰ λεπτὰ θέματα καὶ διλήμματα πού ἀναφέρουμε ἐδῶ, ἡ θέση τῆς Ἐκκλησίας εἶναι κοντὰ σὸ «λαὸ τοῦ Θεοῦ».

Ἡ Ἐκκλησία ἦταν καὶ παραμένει προμαχῶνας τοῦ λαοῦ καὶ αὐτὸ φαίνεται σήμερα στίς χῶρες καὶ στούς λαούς ἐκείνους, πού σὸ ὄνομα τάχα τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης ἔχει καταργηθεῖ ἢ ἐλευθερία καὶ ἡ Ἐκκλησία μένει τὸ μόνον ἀνοιχτὸ παράθυρο, πού μπορεῖ κανεὶς νὰ βλέπει τὴν ἐλευθερία του καὶ νὰ τὴν ἐκφράζει μέσα στὴ λατρεία της.

Ἡ Ἐκκλησία ἦταν καὶ παραμένει προμαχῶνας τοῦ λαοῦ καὶ αὐτὸ εἶναι πού τῆς ἐπιβάλλει νὰ μὴ γίνεται ποτέ οὔτε «συμπολίτευση», οὔτε «ἀντιπολίτευση», ἀλλὰ νὰ περισώζει ἢ ἴδια τὴν αὐτονομία καὶ τὴν ἐλευθερία της, γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ προστατεύει καὶ τὴν ἐλευθερία ἀνθρώπων καὶ λαῶν.

Κι' ὅταν αὐτὴ ἡ μέση καὶ ἀντικειμενικὴ στάση τῆς Ἐκκλησίας γίνεται συχνὰ μεσαιὸς σταυρὸς τοῦ Γολγοθᾶ γι' αὐτὴν καὶ τὰ ὄργανά της, τότε σηκώνει τὸν Σταυρὸ της καὶ πορεύεται μὲ τὴν ἐλπίδα πὺς κάθε σταυρὸς στ' ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ὀδηγεῖ σὲ Ἀνάσταση καὶ σωτηρία ἀνθρώπων καὶ λαῶν.

Ἀπὸ τὸ Βιβλίον τοῦ «Μηνύματα Εὐθύνης καὶ Ἀφύπνισης». Χανιά, 1988

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΡΕΘΥΜΝΗΣ ΚΑΙ ΑΥΛΟΠΟΤΑΜΟΥ Κ.Κ. ΕΥΓΕΝΙΟΣ

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ρεθύμνης & Αύλοποτάμου κ. Εὐγένιος (κατὰ κόσμον Εὐάγγελος Ἀντωνόπουλος), γεννήθηκε στὸ Ἡράκλειο τὴν 14η Φεβρουαρίου 1968. Μετὰ τὶς ἐγκύκλιες σπουδές, φοίτησε στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἀπ' ὅπου ἔλαβε τὸ πτυχίον του τὸν Μάιο τοῦ 1990. Τὸ 1992 περάτωσε τὰ μαθήματα τοῦ κλάδου Ἱστορικῆς Θεολογίας τοῦ τμήματος Μεταπτυχιακῶν Σπουδῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Ἐκάρη μοναχὸς στὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Γεωργίου Σελινάρι τοῦ 1991 ἀπὸ τὸν Σεβ. Μητροπολίτη Πέτρας καὶ Χερρονήσου κ. Νεκτάριο, ὁ ὁποῖος τὸν χειροτόνησε Διάκονο τὴν 24η Φεβρουαρίου 1991 στὸν Ἱερὸ Μητροπολιτικὸ Ναὸ Μεγάλης Παναγίας Νεαπόλεως καὶ Πρεσβύτερο στὸν Ἱερὸ Ναὸ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας Βραχασίου τὴν 3η Μαρτίου 1991. Διορίσθηκε Ἱεροκήρυκας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πέτρας καὶ ἔλαβε τὸ ὄφικιο τοῦ Ἀρχιμανδρίτη τὴν 24η Δεκεμβρίου 1991. Ἀπὸ τὸ ἔτος 1994 διακόνησε ὡς ἐφημέριος στὸν Ἱερὸ Μητροπολιτικὸ Ναὸ Μεγάλης Παναγίας Νεαπόλεως καὶ ἀπὸ τὸ ἔτος 1997 ἀνέλαβε τὴν διεύθυνση τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Πνευματικοῦ Κέντρου τῆς πόλεως Ἁγίου Νικολάου.

Ἔχει διατελέσει Ἀντιπρόεδρος τοῦ Συνδέσμου Κρητῶν Θεολόγων (1995-97), Ἀντιπρόεδρος τῆς Ἑταιρείας Προστασίας Ἀνηλίκων καὶ τῆς Ἑταιρείας Ἀποφυλακισομένων Νομοῦ Λασιθίου, Μέλος τοῦ Δ.Σ. τῆς Ἑταιρείας Στήριξης ἀτόμων μὲ εἰδικὲς ἀνάγκες τῆς Περιφέρειας Κρήτης «Ὁ Ἅγιος Τίτος» καὶ Πρόεδρος τοῦ Σωματείου «Οἱ φίλοι τοῦ παιδιοῦ Κρήτης», τὸ ὁποῖο ἐδρεύει στὴ Νεάπολη.

Τὴν 6η Ἰουνίου 2001 διορίσθηκε Ὑπογραμματεὴς τῆς Ἱερᾶς Ἐπαρχιακῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης καὶ τὸ ἔτος 2004 ἀνέλαβε τὴν Διεύθυνση Συντάξεως τοῦ Ἐπίσημου Δελτίου τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης «Ἀπόστολος Τίτος», τὸ πρῶτο τεύχος τοῦ ὁποῖου ἐκδόθηκε τὸν Δεκέμβριο τοῦ ἔτους 2004.

Ἐπίσκοπος Κνωσοῦ ἐξελέγη ὁμόφωνα ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Ἐπαρχιακὴ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης τὴν 26η Μαΐου 2005, καὶ ἡ Χειροτονία του ἐτέλεσθη στὸν Ἱερὸ Μητροπολιτικὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Μηναῖ Ἡρακλείου, τὸ Σάββατο 28η Μαΐου 2005, διορισθεὶς καὶ Ἀρχιγραμματεὴς τῆς Ἱερᾶς Ἐπαρχιακῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης.

Ἡ Ἱερὰ Ἐπαρχιακὴ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης, κατὰ τὴν συνεδρία τῆς 9ης Σεπτεμβρίου 2010, καὶ πάλι διὰ παμψηφίας, τὸν ἐξέλεξε διάδοχο τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου κυροῦ Ἀνθίμου εἰς τὴν ἱστορικὴ Ἱερὰ Μητρόπολη Ρεθύμνης καὶ Αὐλοποτάμου.

Τὸ περιοδικὸ μας εὐχεται στὸ νέο Ποιμενάρχη τῶν Ρεθυμνίων ἀγλαόκαρπη καὶ πολὺδενδρη διακονία. Ἄξιος!

Ζῶντες καί μετά θάνατον

Τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου
Ἰγνατίου Θ. Χατζηνικολάου
Θεολόγου - τ. Λυκειάρχου - Ἀκαδημαϊκοῦ
Ἱεροκλήρκου τῆς Ἱ.Μ. Κισάμου & Σελίνου

Μακρὺς ὁ κατάλογος αὐτῶν πού φεύγουν ἀπὸ αὐτόν τόν κόσμο. Μιά φυγή, πού δέν προϋποθέτει ἡλικία, πλούτη, ἢ δόξα. Ὅλοι εἴμαστε ὑποψήφιοι αὐτῆς τῆς φυγῆς: «ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν» Ἑβρ. 9,27). Καί ὁ Δαβὶδ ἐρωτᾷ: «Τίς ἐστὶν ἄνθρωπος, ὃς ζίσταται καὶ οὐκ ὄφεται θάνατον;» (Ψαλμ. 88,49).

Καί, παρ' ὄλην αὐτὴ τὴν πραγματικότητα, πού καθημερινὰ ἀλλοστε ζοῦμε, δέν διδασκόμαστε καί, ὅπως διαβάζομε στὴν Παλαιὰ Διαθήκη, «ἀπαιδεύτοις συναντᾷ θάνατος» (Παροιμ. 24,8). Ἐπιμένομε στὰ ἔργα τῆς διαφθορᾶς καί τῆς φθορᾶς. Θαμπωνόμαστε ἀπὸ τὴν ἐπίγεια δόξα μας καί ξεχνᾶμε τὸν θάνατον. Ἐνῶ κάνομε διαθήκες ἢ γραπτὰ σημειώματα πού νά μᾶς θάψουν, ποτέ δέν εἶδαμε, καί μάλιστα σέ μικρόσχημους καί μεγαλόσχημους χριστιανούς, πῶς νά μᾶς θάψουν. Κι' ἀφήνομε νά μᾶς θάψουν μέ κοσμικὲς τιμές, κάτι πού βδελύσσεται ὁ Θεός καί μᾶς στερεῖ τὴ σωτηρία μας. Ὁ ἀληθινὸς χριστιανὸς πρέπει νά ζῆ καί νά φεύγει ἀπὸ αὐτόν τόν κόσμον ταπεινά, ἀθόρυβα, χωρὶς τούμπανα καί μουσικὲς καί ψεύτικους ἐπικήδειους ἀνακηρυσσόμενος μάλιστα καί «ἅγιος»!

Ἡ ἀγιότης δέν ἔχει καμμιά σχέση μέ τὴν ματαιοδοξία. Ἄλλωστε, ἡ ματαιοδοξία εἶναι ἐχθρὸς τῆς ἀγιότητος. Κι ἂν, πράγματι, ἡ θνητότητά μας ὑπογραμμίζει τὴν ἀποξένωσή μας ἀπὸ τὴν πηγὴ τῆς ζωῆς, τὸν Θεόν, γιατί λοιπὸν δέν φροντίζομε ζῶντες νά ἀποκατασταθοῦμε μέ τὸν Θεόν; Καί γιατί, ἔστω ὅταν σκεφθοῦμε τὸν θάνατον, δέν ἀποβάλλομε τὸν θανάσιμο ἐγωϊσμό, πού ἄλλωστε ἦταν ἡ πρωταρχικὴ αἰτία τῆς ἐξορίας μας ἀπὸ τὸν Παράδεισον; Καί γιατί δέν μαθαίνομε τούς δικούς μας κι ἀγαπημένους μας, ἔτσι ταπεινούς νά μᾶς βλέπουν καί νά μᾶς θέλουν κι ὄχι νά τούς ζητᾶμε καί νά τούς ἐπιπρέπομε νά τιμῶμαστε ἐγκόσμια καί κατὰ τὴν ἔξοδόν μας ἐκ τοῦ κόσμου; Ὡς χριστιανοί, ἐπιτέλους δέν γνωρίζομε ὅτι «Κύριος ὑπερηφάνοις ἀντιπάσεται» (Παροιμ. 3,34); Γιατί κυνηγοῦμε, ἀκόμα καί μετὰ τὴν ἐκ τοῦ κόσμου ἐκδημία μας, «ὄσα οὐχ ὑπάρχει μετὰ θάνατον»; (Ἐξόδιος Ἀκολουθία). Γιατί προτιμοῦμε τὴν μαρμάρινη δόξα τοῦ τάφου, ἀντὶ τῆς σμαραγδένιας αἰωνίου τρυφῆς στὴν ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ; Γιατί τόσο πιά μᾶς τραβᾷ ἡ τοῦ κόσμου χαμαιζηλία καί ὄχι ἡ ἀτελεύτητη ζωὴ στὸν παράδεισο τοῦ Θεοῦ; Γιατί δέν μᾶς τρομάζει, γιατί δέν μᾶς διδάσκει, καί γιατί δέν μᾶς συγκρατεῖ ἀπὸ τὴν ἐν ζωῆ καί

κατὰ θάνατον καί μετὰ θάνατον ἀλαζονεία μας, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, οἱ Ἅγιοι καί Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας καί ἡ Ἐξόδιος Ἀκολουθία, ὅπως καί τό σχετικὸ νεκρώσιμο Στιχηρὸ: «Ὅσα ἡ ζωὴ ἡμῶν ἐστίν, ἄνθος καί ἀτμὶς τε καὶ δρόσος ἐωθινή ἀληθῶς. Δεῦτε οὖν κατίδωμεν ἐπὶ τούς τάφους τρανῶς. Ποῦ τό κάλλος τοῦ σώματος; Καί ποῦ ἡ νεότης; Ποῦ εἰσὶ τὰ ὄμματα καί ἡ μορφή τῆς σαρκός; Πάντα ἐξηράνθη ὡς χόρτος, πάντα ἠφανίσθησαν. Δεῦτε τῷ Χριστῷ προσπέσωμεν ἐν δάκρυσιν»; (Μέγα Εὐχολόγιον).

Ὁ ἀληθινὸς χριστιανὸς δέν φοβᾶται τὸν θάνατον. Νικᾷ τὸν θάνατον πρῶτα μέσα του. Ζῆ μέσα στοῦ γεγονότος τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ καί ἀνανεώνει τὴν μετοχὴ του στὴν ἀναστάσιμη νίκη, κάθε φορά πού κοινωνεῖ τοῦ Χριστοῦ στὴν Θεία εὐχαριστία. Τοῦ Χριστοῦ, ὁ Ὅποιος «εἶναι ἡ ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων». (Α' Κορινθ. 15,20). Πιστεῦει καί ζῆ ὅτι ὁ Θεός «τούς κοιμηθέντας διὰ τοῦ Ἰησοῦ ἄξει σύν αὐτῷ» (Α' Θεσσαλ. 4,14). Αὐτὸ πρέπει νά τὸν διδάσκει καί νά τὸν ἀποτρέπει ἀπὸ κάθε ματαιοδοξία. Κι ἂν πράγματι αὐτὸ τό πιστεῦει ὡς χριστιανός, κληρικὸς καί λαϊκός, θά πρέπει ζῶντας νά ἀποστρέφεται καί νά πολεμᾷ κάθε ματαιοδοξία, κάθε τιμὴ καί φιέστα γιὰ τό ἄτομό του, εἴτε ζῶν, εἴτε κεκοιμημένος.

Οἱ χριστιανοὶ ὀφείλομε νά ζοῦμε καί νά τελευτοῦμε κατὰ τό ταπεινὸ καί θυσιαστικὸ φρόνημα, ὅπως μᾶς τό ἐδίδαξε ὁ Χριστός, ἵνα ζῶντες καί μετὰ θάνατον «πάντες σύν Κυρίῳ ἐσόμεθα». (Α' Θεσσαλ. 4,17).

Ἐπιτέλους, ἄς ἀποβάλλομε κάθε ἴχνος ματαιοδοξίας. Ἄς μὴ φοβοῦμαστε τὸν θάνατον. Ἀπλῶς νά φοβόμαστε τὰ μετὰ θάνατον, καί μάλιστα τὰ αἰώνια, νά εἶναι «σύν Κυρίῳ». Νά εἴμαστε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Θεοῦ, ἀκούγοντας τὸν Χριστόν νά μᾶς προσκαλεῖ «δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρὸς μου κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν» (Μαθ. 25,34). Μά, γιὰ νά γίνει αὐτὸ, πρέπει νά ταπεινωθοῦμε ζῶντες, καί μετὰ θάνατον. Κι ἂν ἐμεῖς, ἀπὸ σατανικόν καί μόνο ἐγωϊσμό, δέν τό κάνομε, ἄς μᾶς τό κάνουν αὐτοὶ πού μᾶς ἀγαποῦν, καί ἀσφαλῶς θέλουν τό καλὸ μας. Τὴν σωτηρία μας.

Ὁ στρατιώτης Χριστοῦ Εὐγένιος ὁ νεομάρτυς

«**Σταυρός τῶν πιστῶν τό στήριγμα**».

ναμφίβολα κάθε χριστιανική ψυχή στήν θέα τοῦ Τιμίου καί Ζωοποιοῦ Σταυροῦ δονεῖται καί πάλλεται, καθώς ἀτενίζει τόν «ἐν αὐτῷ ὑψωθέντα Κύριον». Μέ τήν εὐκαιρία τῆς ἐορτῆς τῆς ὑψώσεως τοῦ Τιμίου καί Ζωοποιοῦ Σταυροῦ, πού ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει τήν 14^η Σεπτεμβρίου, παραθέτομε μία ἱστορία ἀγάπης, ἀνδρείας, πίστεως καί θάρρους ἐνός νέου, ὁ ὁποῖος χάριν τοῦ Σταυροῦ θυσίασε ὅ,τι πιό πολὺτιμο εἶχε, αὐτή τήν ἴδια τήν ζωή του.

Ὁ λόγος, γιά τόν νέο μάρτυρα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ Εὐγένιο, ὁ ὁποῖος γεννήθηκε στό χωριό Κουρίλοβο τῆς Ρωσικῆς γῆς τήν 23^η Μαΐου 1977.

Ἦταν τό μοναχοπαίδι τῶν γονέων του στό ὁποῖο, κατά τό Ὁρθόδοξο Χριστιανικό βάπτισμα σέ νηπιακή ἡλικία, δόθηκε τό ὄνομα Εὐγένιος. Ὅνομα συνώνυμο μέ τήν εὐγένεια, τό ἦθος, τήν καλοσύνη καί γενικά τίς ἀρετές του. Σεμνός στούς τρόπους καί πάντοτε ὑπάκουος στά κελεύσματα τῶν γονέων του, τῶν διδασκάλων του, ἀλλά καί τοῦ Θεοῦ.

Στά δώδεκα χρόνια τῆς ἡλικίας του μέ τήν προτροπή τῆς ἐνάρετης καί ἀφοσιωμένης στό Θεό γαργιάς του, πῆγε στήν Ἐκκλησία νά ἐξομολογηθῆ γιά πρώτη φορά καί νά κοινωνήσῃ τά Ἄχραντα Μυστήρια.

Ὁ ἱερέας τοῦ χωριοῦ του πού μέ πολύ καλοσύνη τόν δέχτηκε, παρατήρησε ὅτι ἔλειπε ἀπό τό στήθος τοῦ νέου ὁ Σταυρός. Λυπήθηκε καί ἔβγαλε ἀπό τόν κόρφο του ἓνα μικρό ξύλινο Σταυρουδάκι, τό ἀσπάστηκε καί τό πρόσφερε μέ ἀγάπη στόν Εὐγένιο, λέγοντάς του. «Παίδι μου Εὐγένιε αὐτό τό ὄπλο, ποτέ μὴν τό ἀποχωρισθεῖς».

Τό παλικάρι τοῦ Χριστοῦ μεγαλώνοντας τηροῦσε πιστά τή συμβουλή τοῦ ἱερέα, καί ποτέ δέν παραμέλησε τά χριστιανικά καθήκοντά του καί οὔτε ἀποχωρίστηκε ποτέ τόν Τίμιο Σταυρό. Τήν εἰρωνεῖα τῶν συμμαθητῶν του, τόν περίγελο τῶν ἀθέων συμπολιτῶν του, καθώς καί τήν ἐπίμονη προτροπή τῶν ἰδίων τῶν γονέων του νά ἀποβάλῃ τόν Σταυρό τά θεωροῦσε «σκύβαλα», κατά τόν θεῖο Ἀπόστολο, καί συνέχιζε τήν χριστιανική του ζωή καί πορεία.

Τό ἔτος 1995 σέ νόμιμη ἡλικία στρατεύθηκε στό στρατό τῆς Πατρίδας του, πού μετά ἀπό ἐξάμηνη βασιική ἐκπαίδευση τόν τοποθέτησαν στά συνοριακά φυλάκια Τσετσενίας Ἡγκουερίνας.

Κατά τόν χρόνο τῆς στρατιωτικῆς του ζωῆς τά ἴδια καί ἀπαράλλακτα ὑπόφερε χάριν τοῦ

Σταυροῦ τόν ὁποῖον φοροῦσε. Ὅμως τά δυσκολότερα τά ὁποῖα τοῦ ἐπεφύλασσε ὁ Χριστός δέν εἶχαν φθάσει. Μαρτυρία καί μαρτύριο τόν περιέμενε, καθώς καί τό στεφάνι τῆς δόξης καί τῆς τιμῆς.

Σέ στρατιωτική ἐξόρμησι τῶν Τσετσένων ἀνταρτῶν τήν 13^η Φεβρουαρίου 1996 ὁ εὐγενής Εὐγένιος μαζί μέ τρεῖς ἀκόμα στρατιῶτες συνελήφθη καί αἰχμαλωτίσθηκε. Οἱ ἑκατό δραματικές ἡμέρες τῆς αἰχμαλωσίας του, μέ τά σκληρά καί ἀπάνθρωπα κολαστήρια τῶν μουσουλμάνων Τσετσένων, δέν στάθηκαν ἱκανά νά πτοήσουν τό φρόνημα καί

**Τοῦ Αἰδεσιμολ. Πρωτοπρεσβυτέρου
Ἐμμανουήλ Μπαριωτάκη
Ἀρχιερ. Ἐπιτρόπου
τῆς Ἱ. Μ. Κισάμου & Σελίνου**

τό θάρρος τοῦ γενναίου ἐκείνου χριστιανοῦ μαχητοῦ.

Ἀπό τήν πρώτη κι ὅλας στιγμή οἱ βάρβαροι, τοῦ συνέστησαν νά βγάλῃ καί νά ἀποτάξῃ τόν Σταυρό καί νά ἀσπαστεῖ τήν μουσουλμανική πίστη. Ἄν τό ἔκανε, τοῦ εἶπαν, θά τοῦ χάριζαν τή ζωή καί θά τόν τιμοῦσαν, κάνοντάς τον ἀξιωματοῦχο, δῆμιο καί φονιά ἄλλων Ρώσων στρατιωτῶν. Ὅμως ἐκεῖνος ὁ μακάριος ἀρνήθηκε μέ πείσμα. Μέ ταπείνωσι ἔπιασε σφικτά τόν Σταυρό του, ἔκανε τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ, τόν ἀσπάστηκε, καί ἀφοῦ πορφυρόθηκαν τά χεῖλη του, ἀπάντησε μέ θάρρος καί σταθερότητα: «Ὁ Εὐγένιος ποτέ δέν θά προδώσῃ τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ του, οὔτε θά ἀποχωριστεῖ τόν Σταυρό τῆς ἐλπίδας καί σωτηρίας του»!

Ἄφρισαν οἱ βάρβαροι καί αἰμοσταγεῖς Τσετσένοι καί μετά ἀπό ξυλοδαμούς καί πολλά μαρτύρια, μπροστά στά μάτια τοῦ Εὐγενίου ἔσφαξαν σάν ἀρνιά τοὺς τρεῖς συναιχμαλώτους του, θέλοντας ἔτσι νά τσακίσουν τό ἠθικό καί νά κάμψουν τό ἀτσάλινο φρόνημα τοῦ νέου.

Ὅμως οἱ αἰκισμοί, οἱ μαστιγώσεις καί τά κάθε λογῆς λυπηρά πού τοῦ ἐπέβαλαν, δέν κατάφεραν νά μειώσουν τήν πίστη καί τήν πρός τόν Θεό ἀγάπη του. Κατάφεραν ὅμως τήν 23^η Μαΐου 1996, πού κατά θαυμαστή συγκυρία ἦταν καί ἡμέ-

ρα τῶν γενεθλίων του, νά ἀποκόψουν καί τήν δική του κεφαλή, στέλνοντάς τον ὡς νέο Μάρτυρα στήν ἀγκάλη τοῦ Χριστοῦ καί τήν θαλλωρή τοῦ Παραδείσου.

Τό ἱερό καί πολύπαθο σῶμα τοῦ Εὐγένιου ἐρρίφθη σέ κοινό τάφο μέ τούς ἄλλους τρεῖς στρατιῶτες, μαζί μέ τόν Σταυρό του, ἀφοῦ τυφλωμένοι ἀπό πάθος οἱ δῆμοι δέν τοῦ τόν ἀφαίρεσαν.

Ὅταν, μετά ἀπό λίγο καιρό, κατόρθωσε ἡ μητέρα του νά φτάσει στό τόπο τοῦ μαρτυρίου του καί νά ἐξαγοράσει τό νεκρό παιδί της, ἀναγνώρισε τό ἀκέφαλο τίμιο λείψανό του ἀπό τόν Σταυρό τόν ὁποῖο ἀκόμα φοροῦσε. Ἀφοῦ τό μετέφερε στήν πατρίδα της, μέ πολύ μητρικό πόνο, τό ἔθαψε σέ τάφο στήν γενέτειρά του.

Μέ τόν ἐνταφιασμό του στά χώματα τῆς Ἁγιοτόκου Ρωσίας τελείωσε ἡ ἀνθρώπινη πλευρά τοῦ γεγονότος, ἐνῶ ξεκίνησε ἡ οὐράνια, ἡ Θεία, ἡ θαυμαστή. Ὁ Κύριος πού γνωρίζει νά τιμᾷ καί νά ἀντιδοξάζει ἐκείνους πού σταθερά καί ἀταλάντευτα τόν δόξασαν, ἔδωσε στόν Εὐγένιο τήν χάρη τοῦ θαυματουργεῖν. Ἀπό τίς πρώτες κι' ὅλας ἡμέρες ὁ Νεομάρτυρας τῆς Ἐκκλησίας μας παρουσιάζεται μέ κόκκινο μανδύα, σύμβολο τοῦ μαρτυρίου, σέ πιστούς ἀνθρώπους, σέ ἀρρώστους, σέ στρατιῶτες, σέ κινδυνεύοντες, σέ ταπεινούς, γνωρίζοντας σέ αὐτούς τήν ἀγιότητά του καί ἐπιτελώντας ἀπειρα θαύματα.

Παρ' ὅλο πού ἀκόμα δέν ἔχει ἐπίσημα ἀγιοκαταταχθεῖ εἰς τάς δέλτους τῆς Ὁρθοδοξίας μας, ὁ τάφος του καί τό εἰκόνισμά του ἔχουν καταστειῖ πόλος ἔλξεως καί πηγὴ χαρίτων γιά χιλιάδες Ὁρθόδοξους Ρώσους πιστούς.

Τό παράδειγμα τῆς ἀγάπης του πρὸς τό Χριστό, τό θάρρος, ἡ εὐγένεια καί ἡ καλοσύνη τῆς ζωῆς του, ἡ ἀταλάντευτη πίστη του πρὸς τόν Σταυρό, καθώς καί ἡ ὑπομονή καί καρτερία του στίς δοκιμασίες καί τό μαρτύριο, ἄς γίνουν σέ ὅλους ἐμᾶς πού διαβάσαμε τό σύντομο συναξάρι του, πορεία καί πυξίδα στήν ταραγμένη ζωὴ μας.

Ἡ παρρησία καί ἡ ἀέναντος προσευχή καί ἰκεσία τοῦ νέου μάρτυρα πρὸς τόν Θεό, ἄς συνοδεύει τήν ζωὴ μας, ἄς στηρίζει τήν ψυχὴ μας, ἄς ὀδηγεῖ τά βήματά μας καί ἄς γίνεῖ ἡ ἀπαρχὴ τῆς ἐπιστροφῆς τῶν ἀμετανοήτων καί ἀπίστων καί ἀθλιῶς συμπεριφερομένων πρὸς τήν Ἐκκλησία καί τήν Πατρίδα μας.

Στό ὄροσημο

Πάει κι αὐτὸ τὸ Καλοκαίρι. Τίς ἡμέρες αὐτές κλείνει μία εὐλογημένη περίοδος, πού ἄρχισε μέ τόσες νοσταλγίες καὶ ὄνειρα καὶ ἀρχίζει μία νέα. Κι αὐτὴ μέ ὄνειρα καὶ νοσταλγίες ἀρχίζει. «Κόσμος κι ὄνειρο εἶναι ἓνα», λέει ἓνα παλιὸ ἀναπολίτικο ρητό. Καὶ γίνεται ὄροσημο ἢ κάθε ἐποχὴ, γιὰ μία καινούργια σοδιὰ ὕστερα ἀπὸ τὸ κοσκίνισμα πού θὰ ἀπομείνει ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα πού, συγκεκριμένα, ὁ καθένας σύναξε τοὺς περα-

Τοῦ Αἰδεσμιολ. Πρωτοπρ.
Εὐαγγελίου Παχυγιαννάκη
Ἀρχιερ. Ἐπιτρόπου Ἱ.Μητροπόλεως
Πέτρας & Χερρονήσου

σμένους μῆνες τοῦ Καλοκαιριοῦ. Εἶναι τὸ προζύμι, πού μ' αὐτὸ θὰ ζυμώσει τὸ ψωμί, πού θὰ τὸν θρέψει τοὺς ἐπόμενους μῆνες καὶ ἴσως ἀποτελέσει κι ἓνα στήριγμα σὲ ὅλη του τὴν ὑπόλοιπη ζωὴ.

Κάθε στιγμή πού περνᾷ εἶναι πολὺτιμη. Κι ὅταν ὁ ἀνθρώπος ζεῖ στοχαστικὰ τὴ διαδοχὴ τῶν ἀνεπανάληπτων στιγμῶν τῆς ζωῆς του, τότε ἡ χρονικὴ διάρκεια, ὅσο ἀσίμαντη καὶ ἂν φαίνεται στήν ἀρχή, ντύνεται σιγὰ-σιγὰ τὸ χρυσὸ ἔνδυμα τῆς αἰωνιότητος. Ἡ μία ἐποχὴ διαδέχεται τὴν ἄλλη. Ὅπως στὴ φύση ἔτσι καὶ στήν ἀνθρώπινη ζωὴ. Τὴν παιδικὴ ἀνεμελιὰ διαδέχεται ἡ νεανικὴ ρωμαλεότητα καὶ ἀποφασιστικότητα γιὰ δράση, τὴν ὠρμότητα τῆς δημιουργίας ἢ σοφία τῶν γερατειῶν.

Σ' αὐτὸ τὸ ὄροσημο, γιὰ τὴ νέα χρονικὴ ἐποχὴ, εἶναι ἐπιβεβλημένο νὰ σταματήσομε. Εἶναι ἡ ὥρα κάποιου ἀπολογισμοῦ. Ἄν οἱ Πυθαγόρειοι ἔνοιωθαν τὴν ἀνάγκη κάθε βράδυ νὰ κάνουν τὸν ἀπολογισμό τῆς ἡμέρας μέ ἐκεῖνο τὸ τριπλὸ αὐτοερώτημα: «Πῆ παρέβην, τί δ' ἔρεξα, τί δὲ μοι δέον οὐκ ἐτέλεσθη;», δηλαδὴ: «Τί δὲν ἔκαμα σήμερον, τί ἔκαμα πού δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ κάμω, τί ἀπὸ αὐτὰ πού ἔπρεπε νὰ κάμω δὲν τὸ ἔκαμα;», πόσο μᾶλλον τόσα χρόνια μετὰ ἀπὸ τὴν ἔλευση Ἐκείνου, πού ἦρθε κι ἔφερε ὡς βασικὴ προϋπόθεση τῆς ἀνθρωποποίησης τοῦ ἀνθρώπου τὴν κάθαρση τῆς καρδιάς μέ τὸν αὐτοέλεγχον καὶ τὴν μετάνοια;

Στεκόμαστε, λοιπόν, σ' αυτό το χρονικό όρόσημο και κάνουμε ένα στοχαστικό νοερό περιδιάβασμα στα μέρη που αξιωθήκαμε να περπατήσουμε, ή που θέλαμε να έπισκεφθοῦμε και δὲν τὰ καταφέραμε, γιὰ νὰ γράφομε μαζί τους τὴν ἱστορία τοῦ φετινοῦ μας Καλοκαιριοῦ.

Βέβαια, εἶναι γνωστὰ τὰ αἷτια ποὺ ὑπαγορεύουν στὸν ἄνθρωπο τὴ φυγὴ. Ἀπὸ τὸ σπίτι του, ἀπὸ τὸν χῶρο τῆς ἐργασίας του, ἀπὸ τὴν πόλιν ἢ τὸ χωριὸ ποὺ βαδίζει συνέχεια πάνω τούς ἴδιους δρόμους, συναντᾷ τὰ ἴδια πρόσωπα καὶ

ἀναπνέει τὸν ἴδιο ἀέρα. Γι' αὐτὸ θέλει νὰ φύγει. Θέλει ἀλλαγὴ. Κι αὐτὴ ἡ τάση γιὰ ἀλλαγὴ καὶ φυγὴ τοῦ γίνεται ὄλο καὶ πιὸ πολὺ ἔντονη, ὥστε νὰ καταντᾷ ἐφιάλτης. Μάλιστα, στὸν σημερινὸ πολυάσχολο ἄνθρωπο, τὸν πολυμέρμνο καὶ ἄπληστο, ἔχει γίνῃ ἐμμονὴ ἢ ἰδέα τῆς φυγῆς, μὲ τὸ πρόσχημα τῶν διακοπῶν. Ὁ τόπος δὲν τὸν χωραεῖ. Βρίσκεται σὲ διαρκῆ ἀσφυξία. Στὸ γραφεῖο στὸ σχολεῖο, στὸ ἐργοστάσιο, στὸ κοινοβούλιο, στὸ σπίτι, ἀκόμη καὶ στὴν ἐκκλησία ὁ ἄνθρωπος νομίζει πὼς βρίσκεται σὲ κατάστασιν ἀνάγκης. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ὅτι μὲ κάθε τρόπο ἐξασφαλίζει μίαν διέξοδο, ποὺ συνήθως δὲν τὴν διακρίνει ἢ ἡρεμία, ὁ ρυθμὸς, ἢ νηφαλιότητα, ἀλλὰ μίαν νευρικότητα καὶ μίαν τρεχάλα, ποὺ τοῦ ἐπαυξάνουν τὸ ἄγχος καὶ τὸν ὀδηγοῦν σὲ μεταμέλεια καὶ σὲ θλίψη.

Θὰ λέγαμε, ὅσο καὶ ἂν αὐτὸ φανεῖ οὐτοπιστικὸ, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει τόσο ἀνάγκη ἀπὸ ἀλλαγὴ τόπου γιὰ νὰ ἡρεμίσει, γιὰ ν' ἀγαπήσει, νὰ

δεῖ καὶ νὰ θαυμάσει, ὅσο ἀπὸ ἀλλαγὴ τρόπου σκέψεως καὶ τρόπου ζωῆς. Ὁ παράδεισος καὶ ἡ κόλασιν βρίσκονται μέσα μας. Ὁ παράδεισος καὶ ἡ κόλασιν βρίσκονται παντοῦ. Ἀρκεῖ νὰ βλέπεις τὸν κόσμον μὲ μάτι καθαρό, ὅπως λέει τὸ εὐαγγέλιο: «πάντα καθαρὰ τοῖς καθαροῖς», γιὰτὶ ἂν μέσα σου φωλιάζει μίαν ψεύτικη καὶ βρώμικη καρδιά, τὰ πάντα θὰ σοῦ φαίνονται ἀκάθαρτα καὶ ἄσκημα. Ὅταν, ὅμως, ἡ καρδιά σου εἶναι πλατιὰ καὶ ὁμορφη, τότε χωραεῖ ὅλη τὴν ὁμορφιὰ καὶ τὴν ἀπεραντοσύνη τοῦ κόσμου. Ἀντίθετα, ἂν εἶσαι στενόκαρδος καὶ τσιγκούνης ὄλο τὸν κόσμον καὶ ἂν γυρίσεις, πάλι θὰ κλειστεῖς στὴ μουχλιασμένη φυλακὴ τῶν πέντε αἰσθήσεων καὶ μάταια θὰ θέλεις νὰ θεραπεύσεις τὸ ἀκόρεστο σύνδρομο τῆς φυγῆς.

Στὸ φετινὸ ὀρόσημο τῶν διακοπῶν «ἐδίωξα τὸ ἄλογο. Κράτησα ὅμως μὲ σιγουριὰ τὸν ἄτακτο ἀναβάτην. Θέλω νὰ τερματίσω πρῶτος, ἔστω καὶ πέζος!»

Ἑναρξη Μαθημάτων Ὡδείου τῆς Μητροπόλεως μας

Τὸ Ὡδεῖο τῆς Μητροπόλεως μας ἀνακοινώνει ὅτι οἱ ἐγγραφές γιὰ τὸ σχολικὸ ἔτος 2010-2011 πραγματοποιοῦνται ὀλόκληρο τὸ μῆνα Ὀκτώβριο.

Κατὰ τὴν φεινὴ χρονιά θὰ λειτουργήσουν οἱ ἐξῆς Σχολές: Βυζαντινῆς Μουσικῆς, Θεωρίας τῆς Μουσικῆς, Πιάνου, Κλασσικῆς Κιθάρας, Κλασσικοῦ Βιολιοῦ, Ἀρμονίου - Ἀκορντεόν, Παραδοσιακῆς Μουσικῆς (βιολί-λύρα-λαοῦτο), Ντραμς, Ἡλεκτρικῆς Κιθάρας, Λαϊκῆς Μουσικῆς (μπουζούκι), Μουσικῆς προπαιδείας (γιὰ παιδιὰ προσχολικῆς ἡλικίας 4-6 χρονῶν).

Οἱ καθηγητὲς τοῦ Ὡδείου εἶναι πιυχιοῦχοι, σύμφωνα μὲ τίς προϋποθέσεις ποὺ θέτει τὸ Ὑπουργεῖο Πολιτισμοῦ. Τὰ πιυχία σπουδαστῶν τοῦ Ὡδείου εἶναι ἀναγνωρισμένα ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο Πολιτισμοῦ.

Πληροφορίες στὸ τηλ. 28220-22184

Παιδεία. Η διαχρονική αξία

Τῆς κ. Νταγκουνάκη Ἀνθούλας
Διευθύντριας τοῦ Ἴου Γυμνασίου Κισάμου,
Προέδρου τοῦ Συλλόγου
Κυριῶν καὶ Δεσποινίδων Καστελλίου

Η λέξη Παιδεία ἔχει ρίζα ἀπὸ τὸ ρῆμα παιδεύω, πὺ σημαίνει ἀνατρέφω παιδί, διδάσκω. Εἶναι δηλαδὴ σκοπὸς καὶ μέσο γιὰ τὸν ποιοτικὸ μετασχηματισμὸ τῆς ψυχῆς καὶ τῆς συνείδησης τοῦ παιδιοῦ, ἀπὸ τὴν πολὺ μικρὴ ἡλικία μάλιστα. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἀποτελεῖ τὴν ὑψιστὴ ἐπίδιωξη ὄλων τῶν ἀνθρώπων, σὲ ὅλα τὰ μῆκη καὶ πλάτη τῆς Γῆς, ἀπὸ τὰ πανάρχαια χρόνια μέχρι σήμερα.

Στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα, ἦταν τὰ ἀπαραίτητο στολίδι (κόσμος-κόσμημα), γιὰ κάθε ἄνθρωπο. Ὁ παιδαγωγὸς πλάι στὴν οἰκογένεια τῶν Ἀθηναίων πολιτῶν, δὲν εἶχε ἀσχολίες ὑπηρετικῶν χαρακτήρα, ἀλλὰ ἐργασία ἀξιόλογη ἠθοπλαστικῶ περιεχομένου, (παιδαγωγός, ἀπὸ τὸ ρῆμα ἄγω, πὺ σημαίνει ὁδηγῶ κάποιον πρὸς ὀρισμένη κατεύθυνση, σὲ καθορισμένο στόχο, τὸν βοηθῶ ν' ἀκολουθήσει κάποιον δρόμο).

Στὴν Ρωμαϊκὴ ἐποχὴ, ἀποδείχτηκε γιὰ πρώτη φορὰ ἡ ὑπεροχὴ τῆς παιδείας ἔναντι τῶν ὀπλων, ὅταν οἱ Ἕλληνες ὑπέταξαν πνευματικὰ τοὺς Ρωμαίους κατακτητῆς.

Στὸ Μεσαίωνα, ἡ ἀπουσία τῆς Παιδείας ταυτίστηκε μὲ τὸ πνευματικὸ σκοτάδι, ἐνῶ ἀντίθετα στὴν ἐποχὴ τῆς Ἀναγέννησης ἡ συνειδητοποίηση τῆς ἀξίας τῆς συνέπεσε μὲ τὴν πρόοδο καὶ τὴν ἀνάπτυξη.

«Δράξασθαι Παιδείας», παρότρυνε ἀργότερα τοὺς ραγιάδες ὁ Ἀδαμάντιος Κοραῆς, γιὰτὸ μόνον μ' αὐτὴν πίστευε πὺς ἦταν δυνατόν νὰ ξυπνήσουν καὶ νὰ ἀποτινάξουν τὸ ζυγὸ τῆς τετρακοσιοχρονῆς σκλαβιάς. Κι ὁ Ρήγας βροτοφώναζε στοὺς ἀοπλους ἐπαναστάτες, πὺς ὁ ἰσχυρότερος στρατὸς εἶναι ἡ παιδεία.

Μὰ καὶ οἱ σημερινοὶ λαοὶ μὲ οἰκονομικὴ, τεχνολογικὴ καὶ ἐπιστημονικὴ ἀνάπτυξη, θέτουν ὡς θεμέλιό τους τὴν παιδεία.

Τελικὰ ἡ Παιδεία εἶναι κοινῶς ἀποδεχτό, ὅτι εἶναι μία ἀδιαπραγμάτευτη κοινωνικὴ ἀξία καὶ ἀποτελεῖ τὸ σπουδαιότερο κεφάλαιο σὺ ὁποῖο ἀξίζει νὰ ἐπενδύει ὁ καθένας ὄλες του τῆς προσπάθειες. Καὶ δὲν ἐννοοῦμε βέβαια μὲ τὸν ὄρο αὐτὸ τῆς συγκεκριμένους γνώσεις, τὰ μαθήματα, τὴν ἀποστήθιση λέξεων καὶ ἐννοιῶν, ἀλλὰ τὴν πλατύτερη καὶ πολὺπλευρὴ ὀλοκλήρωση τοῦ ἀτόμου, μέσα σὺ τὴ διαδικασία τῆς μάθησης. Ἡ μάθηση αὐτὴ δὲν περιορίζεται σὺ τῶ

τῆς σχολικῆς αἴθουσας, ἀλλὰ προσφέρεται καὶ σὺ ὁ σπιτί ἀπὸ τὴν οἰκογένεια, ἀπὸ τὴν ὁποιαδήποτε μορφή συναναστροφῆς, ἀκόμα καὶ ἀπὸ τὰ μέσα μαζικῆς ἐνημέρωσης, ἀφοῦ τὸ σχολεῖο συναναπύσσεται καὶ συνεξελλίσσεται μὲ τὴν κοινωνία. Ἀνὰ πᾶσα στιγμή οἱ μεγάλοι δίνουν καὶ μαθήματα καὶ ἐξετάσεις στοὺς μικροὺς.

Καθένας πρέπει νὰ ἔχει δικαίωμα σὺ τὴν ἀπόκτηση Παιδείας, ἀφοῦ μ' αὐτὴν ἀναπύσσεται ἡ ἀνθρώπινη προσωπικότητα καὶ ἐνισχύεται ὁ σεβασμὸς τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καὶ τῶν θεμελιωδῶν ἐλευθεριῶν. Τότε θὰ μιλοῦμε γιὰ κοινωνίες μὲ ὄριμους καὶ ἐλεύθερους πολίτες καὶ μὲ ὅ,τι αὐτὸ συνεπάγεται γιὰ τὴν πορεία τους.

Χάρη σὺ τὴν Παιδεία, τὸ ἄτομο ὀλοκληρώνεται πνευματικὰ, γιὰτὸ πέρα ἀπὸ τῆς γνώσεις, ἀποκτᾶ καὶ ἐμπειρίες, καλλιεργεῖ τὴν κρίση, ὀξύνει τὸ νοῦ καὶ ἀνοίγει ὀρίζοντες σκέψης, βρίσκει δρόμους καὶ τρόπους γιὰ νὰ ἀναπύξει ὄλες του τῆς ἰκανότητες. Οὐσιαστικὰ παίρνει τῆς βάσεις γιὰ τὸν σκληρὸ ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Παράλληλα ὄμως καλλιεργεῖται καὶ ἡ ψυχὴ, ἀφοῦ τὸ ἄτομο ἀσκεῖται σὺ τὴν πειθαρχία, σὺ τὴν ἀγωνιστικότητα, σὺ τὴν θέληση γιὰ δουλειά, σὺ τὴν ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονή, σὺ τὴν αὐτοπειθαρχία, σὺ τὴν ὑπακοή καὶ σὺ τὸν ἀνταγωνισμὸ μὲ εὐγένεια (ἀμιλλὰ).

Τὸ ἄτομο μὲ τὴν Παιδεία ἀποκτᾶ καὶ ἠθικῆς βάσεις, ἀφοῦ διδάσκεται πίστη, εἰλικρίνεια, ὑπευθυνότητα, θάρρος, ἐντιμότητα, ἀλληλεγγύη, φιλανθρωπία.

Μὲ τὴ διαδικασία τῆς Παιδείας τὸ ἄτομο κοινωνικοποιεῖται, ἐντάσσεται σὺ ὀμάδα καὶ μετᾶ τὸν ἑαυτὸ του μέσα σ' αὐτὴν, κάνει φίλους, ἀναγνωρίζει τὰ δικαιώματα ἀλλὰ καὶ τῆς ὀποχρεώσεις του, μαθαίνει νὰ θεωρεῖ τὸν ἄλλον ὡς «πλησίον» καὶ ὄχι ὡς κάποιον.

Χάρη σὺ τὴν Παιδεία, ἡ ἐννοια τῆς Πατρίδας τοποθετεῖται σὺ τὴ σωστὴ τῆς θέση καὶ προάγεται ἡ ἀναγκαιότητα τῆς συμμετοχῆς σὺ τὴ κοινά, πὺ γίνεται σὺ τὴν πορεία βάση γιὰ τὴν πολιτικὴν ζωὴ. Δίνονται μαθήματα πολιτικῶ ἦθους καὶ ὕφους, προάγεται ὁ διάλογος, ἡ πειθὸ τῶν ἐπιχειρημάτων, ἀπομακρύνεται ὁ τόσο ὀλέθριος φανατισμὸς.

Τὰ ἄτομα πὺ ἔχουν ὄλα τὰ παραπάνω ἐφόδια, βελτιώνουν καὶ ἀναδεικνύουν τῆς ἰκανότητές τους μὲ διακριτικότητα, γιὰτὸ εἶναι κοινωνικὰ ἐνάρετοι. Στὴν ἐργασία τους ἐπιδεικνύουν τὴν ὕψηλότερη ποιότητα καὶ σὺ συνεργασία μὲ τῆς ἐπιστημονικῆς καὶ τεχνολογικῆς προόδους, ἀξιοποιοῦνται οἱ πλοτοπαραγωγικῆς πηγῆς καὶ ἀναβαθμίζεται ἡ οἰκονομία τῆς χώρας. Ἡ δύναμή της, δηλαδὴ, εἶναι πολλαπλασιαστικὴ σὺ τὸν τομέα τῆς παραγωγῆς ἀλλὰ ἡ συγκομιδὴ τῶν καρπῶν εἶναι μακροπρόθεσμη. Ἀποδεικνύεται ἔμπρακτα ἡ Κινέζικη παροιμία: Δίνοντας σ' ἑναν ἄνθρωπο ἑνα ψάρι, θὰ φάει μία φορὰ, μαθαίνοντάς τὸν ὄμως νὰ ψαρεύει θὰ τρώει σ' ὄλη του τὴ ζωὴ.

Σήμερα ἡ μορφωτικὴ καὶ παιδευτικὴ στάθμη ἐνὸς λαοῦ, ἀποτελεῖ τὸ ἀσφαλέστερο καὶ πλέον ἀξιοπίστο κριτήριον τοῦ πολιτισμικῶ του ἐπιπέδου καὶ τῶν συνεπειῶν πὺ ἀπορρέουν ἀπ' αὐτὸ.

28η 'Οκτωβρίου 1940

«Σέ δύο λεφτά θ'άκουσεῖ τό παράγγελμα "Εμπρός"!
Δέν πρέπει νά σκεφτεῖ κανένας τίποτ'άλλο.
'Εμπρός ἢ σημαία μας κι ἐμεῖς ἐφ'ὄπλου λόγχι ἀπό πίσω.
'Απόψε θά χτυπήσεις ἀνελέητα καί θά χτυπηθεῖς»,

παραγγέλλει μέ τήν ποιητική του γραφίδα ὁ Μανώλης 'Αναγνωστάκης.

Τῆς κ. 'Αργυρῶς Δελῆ
Καθηγήτριας Φιλολόγου

Ἐθνικές ἐπέτειοι σάν κι αὐτή τῆς 28ης 'Οκτωβρίου, πού γιορτάζουμε καί φέτος, ἀποτελοῦν ἐρεθίσματα γιά τήν ψυχὴ καί τή σκέψη μας, νά ἀνασκηθεῖ γιά λίγο ἀπό τὰ ἀτομικά καί ὑλικά καί νά στραφεῖ, γιά ν'ἀενεῖσι τὰ συλλογικά καί ἔθνηκα ζητήματα τῆς ζωῆς καί τοῦ ἔθνους μας.

Ζώντας σέ μιά ἐποχὴ ἀντιρωϊκῆ, μασιζόμενη ἀπό ἰδεολογικές κρίσεις, οἱ ἥρωες τῆς Ἀλβανίας, λασπωμένοι, ξεπαγιασμένοι, ἀκρωτηριασμένοι στό σῶμα, ἀλλά γεμάτοι ἔθνηκα ὑπερηφάνεια, ἰδανικά καί ἐνθουσιασμό, φαντάζουν ἄνθρωποι μιᾶς ἄλλης ἐποχῆς, τόσο διαφορετικοί καί μακρινοί ἀπό μᾶς.

Ἀξίζει λοιπόν, νά ἀναζητήσουμε τὰ χαρακτηριστικά αὐτῆς τῆς ἱστορικῆς περιόδου ἢ ὁποία ἐξέθρεψε καί ἀνέδειξε τέτοιους ἥρωες, «πού ὄρισαν καί φυλάγουν θερμοπύλες, ποῖ ἀπό τό χρέος μὴ κινουῦντες», ὅπως λέει ὁ Καβάφης.

Ἡ οικονομικὴ κρίση, οἱ κοινωνικὲς ταραχές καί ἡ πολιτικὴ ἀστάθεια πού εἶχαν ἐπικρατήσει στήν Εὐρώπη τοῦ Μεσοπολέμου, εὐνοοῦσαν τὴν ἐπικράτηση μεσσιανικῶν κινήματων καί τὴν ἐμφάνιση ἰσχυρῶν ἡγετῶν. Αὐτό τό κλίμα ἀνασφάλειας καί ἀστάθειας γέννησε καί ἐξέθρεψε τίς ἰδεολογίες τοῦ φασισμοῦ στήν Ἰταλία καί τοῦ Ναζισμοῦ στή Γερμανία. Καθεστῶτα ἀπολυταρχικά μέ σαφεῖς ἐπεκτατικές τάσεις, πού ἐμφυτεύουν στήν ψυχὴ τῶν λαῶν τους ἔθνηκιστικές καί ρατσιστικές ἰδέες, ἐπιβλήθηκαν σὰ περισσότερα κράτη τῆς Εὐρώπης, μέ ἐξάιρεση τὴν Ἀγγλία καί τὴ Γαλλία, ὅπου ὁ κοινοβουλευτισμός εἶχε πιό στέρεες ρίζες.

Στὴν Ἑλλάδα ἡ πολιτικὴ ἀστάθεια ὁδήγησε σὴν δικτατορία τοῦ Ἰωάννη Μεταξᾶ μέ τὴν ὑποκίνηση τῆς

Ἀγγλίας. Ὁ ἀγγλόφιλος βασιλιάς Γεώργιος ὁ Β' ἐπιλέγει τό γερμανόφιλο Μεταξᾶ νά γίνει δικτάτορας, γιατί μπορούσε εὐκόλως νά τὸν κάνει ὑποχείριό του, τοῦ ἦταν ἀφοσιωμένος καί ἀποστρεφόμενος, ὅσο κανένας ἄλλος, κάθε ἔννοια κοινοβουλευτισμοῦ.

Ἡ Ἑλλάδα λόγφ τῆς γεωπολιτικῆς τῆς θέσης βρέθηκε ἀπό πολὺ νωρὶς στό στόχαστρο τῶν δύο ἀντίπαλων συνασπισμῶν: τοῦ Ἰταλο-Γερμανικοῦ Ἄξονα ἀπὸ τὴ μιά, καί τῆς Ἀγγλίας ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ἡ Ἰταλία τοῦ Μουσολίνι, πού φιλοδοξοῦσε νά ἐλέγχει τὴ Βαλκανικὴ, προσπάθησε νά στρατολογήσει τό Μεταξᾶ στό στρατόπεδό της. Ἀπὸ τὴν ἄλλη ὅμως ἡ Ἀγγλία κατέβαλε κάθε προσπάθεια, γιά νά διατηρήσει τὴν ἀφοσίωση τῆς Ἑλλάδας, ἀποσκοπώντας νά ὑπερασπίζεται μέσφ αὐτῆς τὰ συμφέροντά της στήν Ἀνατολικὴ Μεσόγειο.

Ὁ Μεταξᾶς μπροστά σ'αὐτὴ τὴ διπλωματικὴ πίεση ἐπέλεξε τὴν ὁδὸ τῆς οὐδετερότητας.

Ἡ προκλητικότητα τῆς φασιστικῆς Ἰταλίας κορυφώνεται, ὅταν τὴν ἡμέρα τοῦ Δεκαπενταύγουστου ἰταλικὸ ὑποβρύχιο τορπιλίζει τό ἀντιτορπιλικὸ μας «Ἑλλη» στό λιμάνι τῆς Τήνου.

Ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνησις θέλοντας νά ἀποφύγει τὴν προστριβὴ δηλώνει στό ἐπίσημο ἀνακοινωθέν ὅτι δέν κατόρθωσε νά ἐξακριβώσει τὴν ἔθνηκότητα τοῦ ὑποβρυχίου πού χτύπησε τό πλοῖο «Ἑλλη».

Ὅμως οἱ ἰταλικὲς διαθέσεις γίνονται ξεκάθαρες, ὅταν σὶς 3 τὰ μεσάνυχτα τῆς 28ης 'Οκτωβρίου ὁ ἰταλὸς πρεσβευτὴς στήν Ἑλλάδα, Γράτσι, ἐπιδίδει στόν Πρωθυπουργό Μεταξᾶ τελεσίγραφο μέ τό ὅποιο ζητᾶ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα νά ἐγκαταλείψει τὴ φαινομενικὴ τῆς οὐδετερότητα καί νά ἀφήσει

τά ἰταλικὰ στρατεύματα νά περάσουν ἀπὸ τό Ἑλληνικὸ ἔδαφος καί νά καταλάβουν «στρατηγικὲς θέσεις». Οἱ Ἰταλοὶ προτοῦ ἐκπνεύσει ἢ προθεσίᾳ γιά ἀπάντηση εἶχαν ἤδη ἐπιτεθεῖ ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ ἀπάντηση τοῦ Μεταξᾶ ἦταν ἀρνητικὴ. Χωρὶς δισταγμὸ καί χωρὶς νά συμβουλευτεῖ τό βασιλιά καί τοὺς ἀρμόδιους ὑπουργούς, μέ πλήρη συναίσθηση τῶν συνεπειῶν, ὁ Μεταξᾶς διερμήνευσε γιά πρώτη φορά σπὴν πολιτικὴ του καριέρα τὴ θέλησι τῆς συντριπτικῆς πλειοψηφίας τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Οἱ λόγοι πού ὑπαγόρευσαν αὐτό τό ἡρωϊκὸ ΟΧΙ ἦταν πολλοί: Κατ' ἀρχὴν ἡ ὀρθολογιστικὴ ἐκτίμησι τῶν μακροπρόθεσμων συμφερόντων τῆς χώρας. Ἐπειτα ὁ φόβος τοῦ ὅτι οἱ Ἀγγλοὶ θά τὸν ἀνέτρεπαν ἀπὸ τὴν ἐξουσία, ἂν ὑποχωροῦσε σὶς ἰταλικὲς ἀξιώσεις καί τέλος τό γεγονός, ὅτι ἡ Ἑλλάδα ἤδη ἀπὸ τὸν Α' παγκόσμιον πόλεμον εἶχε συνδέσει τὴν τύχη της μέ τὴν Ἀγγλία.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ὁ Μεταξᾶς, ὅπως ἐξομολογεῖται, δέν ἦταν αἰσιόδοξος γιά τὴν ἔκβασι τοῦ Ἑλληνοἰταλικοῦ πολέμου. Κρίνοντας μέ τὴ δύναμι τῶν ἀριθμῶν δέν περίμενε ἑλληνικὲς νίκες, ἀπλῶς μέ τὴν ἀρνητικὴ του αὐτὴ ἀπάντησι στό ἰταλικὸ τελεσίγραφο ἐξέφραζε τὴ νομιμοφροσύνη του στήν Ἀγγλία καί πίστευε ὅτι θά ἔπεφταν καί κάποιες τουφεκίες, «ἔτσι, γιά τὴν τιμὴ τῶν ὀπλων».

Διαψεύστηκε ὅμως. Ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς ἀποδείχτηκε ἀνώτερος τῶν περιστάσεων. Τὴν πενιχρότητα τῶν μέσων πού διέθετε ἡ Ἑλλάδα ἀναπλήρωναν ὁ ἐνθουσιασμός καί ἡ καρτερία

των στρατευμένων Έλλήνων.

Ποτέ πριν οί Έλληνες δέν έσπευσαν στό μέτωπο μέ τόν ένθουσιασμό πού έσπευσε ή γενιά τοῦ '40.

Πώς έξηγεῖται ὅμως αὐτός ὁ ένθουσιασμός; Τούς βλέπομε σήμερα σέ φωτογραφίες τῆς εποχῆς νά φεύγουν στό μέτωπο γελῶντας καί τραγουδώντας καί ἀποροῦμε.

Κι ὅμως ὑπάρχει έξηγηση: Οἱ συσσωρευμένες προσβολές καί προκλήσεις ἀπό τόν έχθρό, οἱ ταπεινώσεις ἀπό τή δικτατορία, ή ὑπαρξη ἐθνικῶν ἰδανικῶν καί ενός συλλογικοῦ ὄραματος, συνέβαλαν ἀσφαλῶς στό ἐκρηκτικό ἐκεῖνο πανηγύρι πού θά ἔφερνε τή λύτρωση.

Οἱ πρῶτες νίκες κατά τῶν Ἰταλῶν προκαλοῦν ξέφρενο ένθουσιασμό καί διεθνή θαυμασμό.

Οἱ Τάϊμς τοῦ Λονδίνου ἔγραφαν γιά τή λαμπρή ἐποποιΐα: «*Ἡ Ἑλλάς ἔχει τό δικαίωμα νά συγχαίρει τόν εαυτόν της γιά τήν πάλη ἐναντίον έχθροῦ ὑπερπενταπλάσιου καί παραλληλίζει τίς νίκες τῶν Ἑλλήνων μέ κείνες τῶν προγόνων τους πρὶν 2500 χρόνια ἐναντίον τῶν Περσῶν*».

Οἱ στρατιῶτες μας, ἄνθρωποι ἀπλοί σάν κι ἐμᾶς ἀλλά γεμάτοι ὄραματα καί ἰδανικά δέν ἦταν ἥρωες, ἔγιναν. Βαφτίστηκαν μέ τό αἷμα, τή λάσπη καί τό θανάσιμο κρῦο τοῦ χειμῶνα τοῦ '40, πού πάγωνε κάθε ζωντανή ὑπαρξη. Τά κρυοπαγήματα ἔκαναν θραύση στό πόδια τῶν στρατιωτῶν καί τά νοσοκομεῖα γέμισαν ἀκρωτηριασμένους μαχητές. Οἱ νέοι μέ τά κομμένα πόδια εἶναι τό καινούργιο νέο πρόσωπο μέ τό ὅποιο κάνει τήν ἐμφάνισή του ὁ ἥρωισμός.

Ἡ βρωμιά καί ή ψεῖρα ἦταν οἱ καθημερινοί τους σύντροφοι. Ὁ Ὀδυσσεύς Ἐλύτης μέ τό ἀξεπέραστο

ταλέντο του περιγράφει μεταξύ ἄλλων μέ τά παρακάτω λόγια τήν κατάσταση τῶν στρατιωτῶν στό ἔργο του «*Ἄξιον εἶσίν*»:

«...Ἐπειδή τό πιό συχνά ψιχάλιζε στούς δρόμους ἔξω, καθῶς μέσ σπὴν ψυχὴ μας καί τίς λίγες φορές ὅπου κάναμε στάση, γιά νά ξεκουραστοῦμε μήτε πού ἀλλάζαμε κουβέντα, μονάχα σοβαροί κι ἀμίλητοι, φέγγοντας μ' ἕνα μικρό δαδί μιά-μιά ἐμοιραζόμεσταν τή σταφίδα. Ἡ φορές πάλι, ἂν ἦταν βολετό, λύναμε βιαστικά τά ρούχα καί ξυνόμασταν μέ λύσσα ὄρες πολλές, ὅσο νά τρέξουν τά αἵματα. Τί μᾶς εἶχε ἀνέβει ή ψεῖρα ὡς τό λαιμό κι ἦταν αὐτό πιό κι ἀπ' τήν κούραση ἀνυπόφερο...».

Οἱ φαντάροι πολεμοῦν σά ἀλβανικά βουνά διαγράφοντας τή νικηφόρο πορεία Κορυτσά-Μοσχόπολη-Πόγραδες-Ἀργυρόκαστρο καί οἱ γυναῖκες σά μετόπισθεν πλέκουν φανέλες καί κάλτσες, πηγαίνουν ἐθελόντριες νοσοκόμες, κουβαλᾶνε τρόφιμα καί πυρομαχικά σά βουνά καί στηρίζουνε μέ εὐχές καί προσευχές τοὺς μαχόμενους Ἑλλήνες.

«Στῆς ἱστορίας τό διάσελο ὄρθιος ὁ γιός πολέμαγε κι ή μάνα κράταε τά βουνά, ὄρθιος νά στέκει ὁ γιός της», γράφει ὁ ποιητής Νικηφόρος Βρεττάκος.

Ἡ Ἀθήνα ζεῖ μέσα ἀπό τίς ἐπιθεωρήσεις τῶν θεάτρων τή χαρά τῆς νίκης: στό θέατρο «Βρετάνια» θριαμβευτική ἐπιτυχία σημειώνει ή ἐπιθεώρηση «*ΑΘΗΝΑ-ΡΩΜΗ* καί φεύγουμε».

Ἡ τραγουδίστρια τῆς Νίκης, Σοφία Βέμπο, προκαλεῖ σκιρτήματα ένθουσιασμοῦ μέ τά τραγούδια της.

Παράλληλα καλλιεργεῖται συστηματικά ὁ θετικός ρόλος τοῦ Μεταξᾶ στή νίκη. Μέ ἄρθρα, φωτογραφίες καί πηχναίους τίτλους προβάλλεται ὁ δικάτορας πού γίνεται τώρα ὁ κυρ-Γιάννης, ὁ πατέρας τῆς νίκης.

Ἄναμφισβήτητα, στό Ἀλβανικό Μέτωπο γράφτηκαν μερικές ἀπό τίς λαμπρότερες σελίδες τῆς ἱστορίας μας.

Μιά ρεαλιστική ὅμως ἐκτίμηση τῶν πραγμάτων ἀποδεικνύει ὅτι, πίσω ἀπό τόν ένθουσιασμό τῆς κοινῆς γνώμης καί τά ἀνδραγαθήματα τῶν φαντά-

ρων, διεξάγεται ἕνας ἄλλος πόλεμος, σκληρός καί ἀδυσώπητος, ὁ διπλωματικός. Κι αὐτός εἶναι πού σέ μεγάλο βαθμό καθορίζει τίς τύχες τῶν λαῶν.

Στό διπλωματικό λοιπόν πεδίο ὁ Μεταξᾶς προσπαθοῦσε νά ἐξασφαλίσει ἀγγλική βοήθεια, ἀλλά τό Λονδίνο σχεδίαζε νά χτυπήσει τόν ἄξονα σπὴν Ἀφρική.

Ὁ Ἑλληνικός στρατός μετά τίς πρῶτες νίκες ἔμεινε στάσιμος καί ἀβοήθητος, ἐνῶ ὁ Χίτλερ ἀποφασίζει νά στραφεῖ πρὸς τή Βαλκανική. Ἡ Ἀγγλία δέν ἐπιθυμεῖ νά τερματιστεῖ ὁ Ἑλληνοϊταλικός πόλεμος μέ μεσολάβηση τῆς Γερμανίας, ἀντίθετα προσπαθεῖ νά ἐξασφαλίσει τήν ὑπόσχεση τῆς Ἑλλάδας ὅτι θά πολεμήσει καί ἐναντίον τῆς Γερμανίας σέ περίπτωση γερμανικῆς εἰσβολῆς.

Οἱ Ἑλλήνες, πού ἀγνοοῦν ὅλο αὐτό τό διπλωματικό παιγνίδι, πολέμησαν μέ ἐλάχιστα ὑλικά μέσα καί ἐναντίον τῶν Γερμανῶν μέχρι καί τό Μάη τοῦ 1941 πού ἔληξε κάθε ὀργανωμένη ἀντίσταση σπὴν Κρήτη.

Ἔδειξαν σέ ὅλους, ὅτι μιά μικρή χώρα μπορεῖ νά ἀντισταθεῖ στόν ὀλοκληρωτισμό καί τό φασισμό καί νά κάνει ἀνδραγαθήματα. Συνέβαλαν ἀποφαστικά σπὴν πορεία τοῦ Β' παγκοσμίου πολέμου προσφέροντας ἀνυπολόγιστη βοήθεια στοὺς συμμάχους. Ἔδωσαν μαθήματα ἠρωϊσμοῦ καί ἀγωνιστικότητας σ' ὅλους τοὺς λαοὺς.

Ἡ γερμανική κατοχή πού ἀκολούθησε δέν ἔκαμψε τόν πόθο τους γιά τή λευτεριά. Ἡ ἐθνική ἀντίσταση κατά τῶν Γερμανῶν εἶναι ή συνέχεια ενός ἀγῶνα πού ἀλλάζει μορφή, ἀλλά δέν τερματίζεται.

Σήμερα, πού οἱ πόλεμοι δέ διεξάγονται πιά μέ ξιφολόγες ἀλλά μέ πυραύλους, σήμερα, πού τά πεδία τῶν μαχῶν δέ γεννοῦν πιά ἥρωες καί εἶναι ἐντελῶς ἀμφίβολο ἂν θά βρεθεῖ ποιητής ἀποφασισμένος νά τραγουδήσει τόν ἐφευρέτη τῆς βόμβας κοβαλτίου, οἱ ἥρωες τῆς Ἀλβανίας, ἥρωες μᾶς ἄλλης εποχῆς, ἀξίζουν περισσότερο ἀπό ποτέ τήν τιμή καί τό θαυμασμό μας. □

Ὁ ρόλος τῆς γυναίκας στά χρόνια τῆς ἐποποιΐας τοῦ '40 καί σήμερα

Ὁ ρόλος τῆς Ἑλληνίδας στὸν πόλεμο τοῦ 1940, τὴν Κατοχὴ καὶ τὴν Ἀντίσταση μᾶς φέρνει στὸ νοῦ μας μνήμες καὶ γίνεται ἀφορμὴ νὰ ἀποδώσουμε τιμὴ σὲ φανεροὺς καὶ ἀφανεῖς ἥρωες πού πρόσφεραν τὶς δυνάμεις καὶ τὸ αἷμα τους γιὰ τὴν ἐπιβίωση τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους.

Στὸν πόλεμο τοῦ 1940, στὴν κατοχὴ καὶ τὴν ἀντίσταση, ἀγωνίστηκε μεγάλος ἀριθμὸς Ἑλληνίδων. Ὀλόκληρη στρατιὰ γυναικῶν πρόσφερε τὶς σωματικές, πνευματικές, ἠθικές δυνάμεις της, μὲ ὅποιο τρόπο μπορούσε. Ἦταν ἕνας ἀγώνας πού βοήθησε οὐσιαστικά τὸν πρῶτο ἀλλὰ γιὰ τοὺς πολλοὺς ἀξιολογήθηκε ὡς ἀγώνας δεύτερος. Ἐμεῖς θὰ ἐπιχειρήσουμε, μὲ ἀπέραντο σεβασμὸ κι ἀναγνώριση στὴ μνήμη τους, νὰ ἀποτίσουμε φόρο τιμῆς σὲ ὅλες ἐκεῖνες τὶς ἀνώνυμες Ἑλληνίδες γυναῖκες πού ἀγωνίστηκαν πλάι στὸν ἄντρα γιὰ Ἐλευθερία, Ἐθνικὴ Ἀνεξαρτησία, Δημοκρατία.

Ἡ συμμετοχὴ τῆς Ἑλληνίδας στὸν πόλεμο τοῦ 1940, τὴν κατοχὴ καὶ τὴν ἀντίσταση στάθηκε καταλυτικὴ γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τῆς θέσης τῆς γυναίκας. Μὲ τὴν εἴσοδο τῆς Ἑλλάδας στὸν πόλεμο τοῦ 1940, οἱ Ἑλληνίδες προσαρμόστηκαν στὶς δύσκολες συνθῆκες πού περνοῦσε ἡ χώρα. Εἶναι ἀξιοθαύμαστος ὁ τρόπος πού ἀνταποκρίθηκαν ἐκεῖνες οἱ γυναῖκες στὸ κάλεσμα τῆς πατρίδας. Γιατί ἦσαν γυναῖκες πού βρισκόταν σὲ μειονεκτικὴ θέση σὲ σχέση μὲ τοὺς ἄντρες ἀπὸ ἄποψη κοινωνικῆς καὶ πολιτειακῆς δικαιοσύνης, ἀφοῦ στεροῦνταν τοῦ δικαιώματος τῆς ψήφου. Ἦσαν γυναῖκες πού δὲν εἶχαν ἀναπτύξει τὴν ψυχολογία τῆς ἀντίστασης ἀλλὰ τῆς ὑποταγῆς στὴν ἐξουσία.

Τὸ Ἀλβανικὸ ἔπος δὲν ἔχει νὰ παρουσιάσει μία Μπουμπουλίνα ἢ μία Τζαβέλαινα ἀλλὰ ὅλες τὶς γυναῖκες τῆς Ἠπείρου, πού κουβαλοῦσαν πυρομαχικά σὲ ἀπάτητες βουνοκορφές τῆς Πίνδου, καὶ δὲν ἔχουν τίποτε νὰ ζηλέψουν ἀπὸ τὶς ἀρχαῖες Σπαρτιάτισσες καὶ τὶς Σουλιώτισσες τοῦ 1821. Ἡ συμβολὴ ἦταν μεγάλη καὶ πολὺτιμη. Ἕνας στρατὸς ἀπροετοίμαστος γιὰ πόλεμο, χωρὶς κατάλληλο ὀπλισμὸ βρῆκε τὴν Ἑλληνίδα τῆς ὑπαίθρου ἀλλὰ καὶ τὴ γυναῖκα τῆς πόλης θερμὸ ὑποστηρικτὴ, πού ἀνταποκρίθηκε

Τῆς κ. **Μαρίας Ξανθουδάκη-Σιδεράκη**
Ἐκπαιδευτικοῦ

μὲ πάθος γιὰ τὴν ἐλευθερία. Μαζὶ μὲ τοὺς ἄντρες δόθηκαν στὸν ἀγῶνα μὲ μία ψυχὴ. Τὸ χρέος νὰ κρατήσουν τὴ γῆ πού τοὺς παρέδωσαν οἱ πρόγονοι μὲ τόσους ἀγῶνες ξύπνησε μέσα στὶς ψυχές ὅλων.

Στὰ μετόπισθεν οἱ γυναῖκες ἀντικαθιστοῦν τοὺς ἄντρες πού ἔχουν ἐπιστρατευθεῖ καὶ πλέκουν ἀσταμάτητα μάλλινα γιὰ τὶς ἀνάγκες τοῦ στρατοῦ. Πολλὲς νέες κοπέλες γράφονται ἐθελόντριες στὸν Ἑλληνικὸ Ἐρυθρὸ Σταυρὸ, γίνονται νοσοκόμες. Ἄλλες, πού βρίσκονται κοντὰ στὴν πρώτη γραμμὴ, μεταφέρουν πυρομαχικά στοὺς στρατιῶτες κάτω ἀπὸ σκληρὲς καιρικὲς συνθῆκες. Προχώρησαν ἐνάντια στὴ φύση. Οἱ μαυροφορεμένες Ἠπειρώτισσες καὶ οἱ γυναῖκες τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας ἀγωνίστηκαν κουβαλῶντας πολεμοφόδια στὴν πλάτη, ἐκεῖ ὅπου τὰ ζῶα ἀρνοῦνταν νὰ προχωρήσουν, στὰ χιονισμένα βουνὰ τῆς Πίνδου, ἀλύγιστες μορφές τοῦ χρέους. Ἐκεῖνες οἱ γυναῖκες προκάλεσαν μὲ τὴν τόλμη, τὸ θάρρος καὶ τὸ κουράγιο τους τὸν παγκόσμιο θαυμασμό.

Οἱ γυναῖκες στὴν ἀντίσταση ἔπαιξαν σημαντικὸ καὶ δραστήριο ρόλο. Χωρὶς τὴ μαζικὴ συμμετοχὴ καὶ τὶς μεγάλες θυσίες τῶν Ἑλληνίδων θὰ ἦταν κυριολεκτικὰ ἀδύνατο νὰ πάρει ἡ ἀντίσταση τὴν ἔκταση καὶ τὸ βάθος πού πῆρε, νὰ γίνετὸ καθολικὸ κίνημα ἀγῶνας τῶν Ἑλλήνων γιὰ τὴν ἐθνικὴ ἀπελευθέρωση. Τὴ συναντᾶμε σὰν ἀγωνίστρια καὶ καπετάνισσα ἀκόμη.

Σήμερα, ἡ θέση τῆς Ἑλληνίδας ἔχει ἀλλάξει. Σὲ αὐτὸ ἔχει συμβάλει τὸ κατάλληλο νομοθετικὸ πλαίσιο πού ἰσχύει σὲ Εὐρωπαϊκὸ καὶ Ἐθνικὸ ἐπίπεδο γιὰ τὴν προώθηση τῆς ἰσότητας. Οἱ νομοθετικὲς κατακτήσεις εἶναι προφανές ὅτι δὲν ἀρκοῦν.

Ὁ ρόλος τῆς γυναίκας στὴ σύγχρονη οἰκογένεια δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ξεκομμένος ἀπὸ τοὺς γενικότερους

Ἰνδικτιῶν

«Ἰνδικτον ἡμῖν εὐλόγει νέου χρόνου, ὃ καὶ Παλαιὸν
καὶ δι' ἀνθρώπους Νέον»

Οἱ ἄνθρωποι πάντα αἰσθάνονταν τὴν ἀνάγκη τῆς μέτρησης τοῦ χρόνου καὶ ἔκαναν ἀρκετές προσπάθειες γιὰ νὰ τοποθετοῦν χρονικά τὰ διάφορα γεγονότα. Σ' αὐτὸ τὸ βοήθησε ἡ θέση τοῦ ἡλίου κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἡμέρας, οἱ φάσεις τῆς σεληνῆς, οἱ ἐποχές τοῦ ἔτους, διάφορες θρησκευτικὲς γιορτές κ.ἄ. Ἔτσι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες γιὰ τὴν χρονολόγηση χρησιμοποιοῦσαν τὶς ὀλυμπιάδες, πού ἡ κάθε μία εἶχε διάρκεια τεσσάρων ἐτῶν. Οἱ Αἰγύπτιοι ἀσχολήθηκαν ἐπιμελῶς μὲ τὸ θέμα τῆς μέτρησης τοῦ χρόνου καὶ κατήρτισαν τὰ πιὸ ἀκριβῆ ἡμερολόγια τῆς ἀρχαιότητος. Καὶ οἱ Ρωμαῖοι ἐπίσης ἔκαναν πολλές προσπάθειες γιὰ τὴν βελτίωση τοῦ ἡμερολογίου.

Ἡ χρησιμοποίηση τῆς ἰνδικτιῶνος γιὰ χρονολόγηση ἀνέρχεται στὰ χρόνια τοῦ Διοκλητιανοῦ καὶ ἄρχισε στὴν Αἴγυπτο τὸ 297-298 μ.Χ. Ἡ λέξη ἰνδικτιῶν ἢ ἰνδικτος εἶναι μεταγλώττιση τῆς λατινικῆς *index*, πού σημαίνει πίνακας, χρονολογικὸ σύστημα. Κάθε ἰνδικτιῶν διαρκοῦσε πέντε χρόνια. Ἄργότερα εἰσήχθη τὸ σύστημα τῆς 15ετοῦς ἰνδικτιῶνος. Ὅταν ὀλοκληρωνόταν τὸ 15ο ἔτος ἄρχιζε ἡ μέτρηση ἀπὸ τὴν ἀρχή. Δηλαδή δὲν προσθέτονταν κάθε νέα ἰνδικτιῶν στὶς παλαιότερες, ὅπως συνέβαινε μὲ τὶς ὀλυμπιάδες. Μία εὐλογία ἐξήγηση γιὰ τὴν καινοτομία αὐτὴ διασώζει ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ ἀγιορείτης στὸν Συναξαριστὴ του. Ὁφείλεται, λέει, στὸ γεγονός ὅτι κάθε 15ετία ὑφίσταται τὸ ἀνθρώπινο σῶμα τὶς μεγάλες ἀλλαγές. Στὰ 15, λόγου χάριν, ἀρχίζει ἡ τριχοφυΐα, στὰ 30 ἡ ὠριμότης, στὰ 45 γίνεται ὁ ἄνθρωπος μεσήλικας, στὰ 60 ἀρχίζει νὰ ἀσπρίζει, στὰ 75 μπαίνει στὴν γεροντικὴ ἡλικία.

Ἐπὶ Μ. Κωνσταντίνου, τὴν 1η Σεπτεμβρίου τοῦ 312 μ.Χ., ἄρχισε νὰ χρησιμοποιεῖται στὸ Βυζάντιο ἡ 15ετῆς ἰνδικτιῶν. Ἀργότερα, τὸ 537 μ.Χ. ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ, καθιερώνεται ὡς ἐπίσημη χρονολόγηση στὰ κρατικά ἔγγραφα καὶ εἶναι σὲ χρῆση σὲ ὅλη τὴν βυζαντινὴ περίοδο.

Σήμερα ἔχει καθιερωθεῖ τὸ Γρηγοριανὸ ἡμερολόγιο, σύμφωνα μὲ τὸ ὁποῖο τὸ ἔτος ἀρχίζει τὸν Ἰανουάριο καὶ ἔχει 12 μῆνες (πολιτικὸ ἔτος). Ἐντούτοις, ἡ Ἐκκλησία διατηρεῖ τὴν παράδοση τῆς ἰνδικτιῶν. Τὸ ἐκκλησιαστικὸ ἔτος ἀρχίζει τὴν 1η Σεπτεμβρίου. Ὑπάρχει μάλιστα καὶ ἐιδικὴ ἀκολουθία μὲ γραφικὰ ἀναγνώσματα καὶ εὐχές πού ζητοῦν ἀπὸ τὸν Κύριο νὰ εὐλογήσει «τόν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητος» αὐτοῦ.

Κατὰ τὸν Νικόδημο τὸν ἀγιορείτη γιὰ τρεῖς λόγους γιορτάζουμε τὴν 1η Σεπτεμβρίου:

α) Ὡς ἀρχὴ τοῦ ἔτους, διότι ὁ Σεπτέμβριος εἶναι «ἀρχὴ συλλήψεως καὶ ἐγκυμοσύνης ὄλων σχεδὸν τῶν καρπῶν».

β) Γιὰ τὴν ἀνάμνηση τῆς μετάβασης τοῦ Κυρίου στὴν συναγωγή τῶν Ἰουδαίων, ὅπου διάβασε τὸ 64ο κεφάλαιο τῆς προφητείας τοῦ Ἡσαΐου πού ἀναφέρεται σ' Αὐτόν.

γ) Γιὰ νὰ παρακαλέσουμε τὸν Θεὸ νὰ «εὐλογήσῃ τὸν νέον χρόνον, καὶ χαρίσῃ τοῦτον εἰς ἡμᾶς εὐτυχῆ καὶ γεμάτον ἀπὸ ὅλα τὰ σωματικὰ ἀγαθὰ». Ἀμήν.

**Πνευματικὰ δικαίωματα - © 2007 ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ,
Ὁρθόδοξος Χριστιανικὴ Ἀδελφότης.**

ὀραματισμοὺς καὶ στόχους τῆς κοινωνίας μας. Τὰ πρότυπα ἀγωγῆς ἀνακυκλώνουν παλιές νοοτροπίες καὶ συνήθειες, ὅταν δὲν ὑπάρξει ἡ κατάλληλη ἀνατροφή. Ἐδῶ φαίνεται καθαρά ὁ ρόλος τῆς παιδείας, πού δυστυχῶς ἀποδυναμώνεται ἐπικίνδυνα τὰ τελευταῖα χρόνια. Ἀπὸ τὴν ἄλλη, ὁ ρυθμὸς τῆς ζωῆς μὲ τὶς αὐξανόμενες ἀπαιτήσεις ἀλλὰ καὶ δυσκολίες ἐπιβαρύνει τὸ κλίμα καὶ κατ' ἐπέκταση διαλύει τοὺς οικογενειακοὺς δεσμούς. Ὅλοι μας πληρώνουμε ἀκριβὰ τὰ ἀγαθὰ τοῦ 21ου αἰῶνα καὶ καλούμαστε, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουμε, νὰ ἀνταποκριθοῦμε σὲ ποικίλους νέους ρόλους καὶ συνθῆκες ζωῆς. Καθημερινὰ μιλάω μὲ νέους καὶ γονεῖς, κυρίως μπτέρες, καὶ βλέπω τοὺς προβληματισμοὺς καὶ τὶς δυσκολίες πού συναντοῦν καὶ μοιράζομαι τὶς ἀνησυχίες ἀλλὰ καὶ τὰ ὄνειρα. Ἡ ἔξοδος τῆς γυναῖκας στὸ χῶρο τῆς ἐργασίας καὶ μάλιστα μὲ ἰσότητες ἀπαιτήσεις, τὴν φόρτωσαν μὲ νέες ὑποχρεώσεις καὶ τῆς πρόσθεσαν καινούριο φορτίο καὶ ἄγχος. Εἶναι ἀμφίβολο τὸ ἂν ἡ οἰκονομικὴ αὐτοτέλεια καὶ ἡ ἐπαγγελματικὴ καταξίωση τῆς ἔδωσαν ὅσα θὰ περίμενε. Δὲν μποροῦμε ὡστόσο, νὰ τῆς ἀρνηθοῦμε τὸ δικαίωμα νὰ ἐπενδύσει γιὰ τὴν ὀλοκλήρωση τῆς προσωπικότητάς της καὶ τῶν ὀραμάτων της.

Δὲν εἶναι σπάνιο νὰ βλέπουμε περιπτώσεις ζευγαριῶν πού δὲν μποροῦν πλέον νὰ συμβιώσουν, ὄχι γιατί δὲν ἀγαπιοῦνται ἀλλὰ γιατί δὲν μποροῦν νὰ τὰ βροῦν τὸν καταμερισμὸ τῶν εὐθυνῶν καὶ ὑποχρεώσεων. Ζοῦμε σὲ μία χαοτικὴ κοινωνία πού δίνει δυστυχῶς πολὺ λίγα ἐφόδια σὲ ὅσους θέλουν νὰ ξεκινήσουν μία νέα οἰκογενειακὴ ζωὴ. Ἡ γυναῖκα διεκδικεῖ τὴν ἀποδέσμευση ἀπὸ τὸ διαρκές νοικοκυριὸ καὶ τὸ μαγεῖρεμα, ἐφ' ὅσον ἐργάζεται πλέον καθημερινὰ καὶ μάλιστα μπορεῖ νὰ φέρνει καὶ περισσότερα χρήματα...

Ἀποτέλεσμα ὄλων αὐτῶν εἶναι νὰ ἔχουμε τὴν ἐξασθένιση τοῦ ρόλου τῆς μητέρας στὴν οἰκογένεια, μὲ δραματικὲς συνέπειες γιὰ τὴν ψυχοσυναισθηματικὴ ἰσορροπία τῶν ἴδιων τῶν γονιῶν, κυρίως ὅμως τῶν παιδιῶν, καὶ αὐριο γιὰ αὐτὴ τὴν ἴδια τὴ σταθερότητα ὅλης τῆς κοινωνίας.

Εἶναι ἀνάγκη, ἀγαπητοί μου, ὅταν ξεκινᾷ κανένας μία νέα ζωὴ, ὅπως εἶναι ἡ ἔγγαμη ζωὴ, νὰ βάλει ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοὺς στόχους καὶ τὶς προτεραιότητές του. Μπορεῖ νὰ γίνεαι στόχος τὸ νὰ βγάζεις ὅσο περισσότερα χρήματα μπορεῖς, νὰ περνᾷς καλά, νὰ ἀφιερώνεις ὅσο τὸ δυνατόν λιγότερες ὥρες γιὰ τὸ σπῆτι καὶ τὴν οἰκογένειά σου;

Μία σωστὴ σχέση ἀγάπης καὶ κατανόησης, ἀλληλοβοήθειας καὶ συγχωρητικότητας, μέσα ἀπὸ τὴν ὀμαλή καὶ ἐπαρκῆ (ὀπικὴ, λεκτικὴ καὶ σωματικὴ) ἐπικοινωνία, θὰ ἀποτελέσουν τὸ ἰδανικὸ οἰκογενειακὸ κλίμα γιὰ νὰ εὐδοκιμήσουν οἱ νέοι βλαστοί. Θὰ ἀποτελέσουν παράλληλα τὸ ἰδανικὸ κλίμα γιὰ νὰ βροῦν συναισθηματικὴ ἰκανοποίηση καὶ δικαίωση ἡ γυναῖκα-μητέρα ἀλλὰ καὶ ὁ πατέρας. Θέλω νὰ τονίσω ὅτι τὸ παιδί εἶναι ὁ καρπὸς τῆς ἀγάπης τῶν γονιῶν καὶ δὲν τοὺς ξεχωρίζει σπὴ συνείδησή του, ἄσχετα ἂν ὁ καθένας παίξει διαφορετικὸ ρόλο σὲ κάθε φάση τῆς ζωῆς του. Ἡ ποιότητα τῆς σχέσης τῶν γονιῶν ἀντανακλάται στὸ αἶσθημα ἀσφάλειας τῶν παιδιῶν καὶ στὴν ἀδιάκοπη συμμόρφωσή τους μὲ τὶς ἀρχές πού τοὺς δίδονται στὰ πλαίσια τῆς ἀγωγῆς.

Ένορία Αγίου Νικολάου Έλους Κισάμου

Γράφει ο π. Σπυρίδων Τσιριμράκης
ἀναπλ. Έφημέριος τής Ένορίας

Ένορία Έλους – Λίμνης Ίναχωρίου

Η Ένορία Έλους & Λίμνης ἀποτελείται ἀπὸ τὰ χωριά Έλος, Λίμνη καὶ Σκαλιδιανὰ καὶ βρίσκεται βορειοδυτικὰ τῆς Έπαρχίας Κισάμου σὲ μία πλαγιά κατάφυτη ἀπὸ καστανιές, πλατάνια, ἐλιές καὶ ἀμπέλια. Ἀπέχει περίπου 25 χιλιόμετρα ἀπὸ τὴν Κίσαμο καὶ 60 ἀπὸ τὰ Χανιά. Τὰ ἄφθονα νερὰ πὺ πηγάζουν ἀπὸ τοὺς πρόποδες τοῦ Ἁγίου Δικαίου Ἰὼβ προσφέρουν δροσιὰ καὶ ἄφθονο πράσινο, πὺ τὸ καλοκαίρι εἶναι μία ὄαση γιὰ τοὺς κατοίκους καὶ ἐπισκέπτες στὸ δρόμο γιὰ τὴν Χρυσοσκαλίτισσα καὶ τὸ Έλαφονήσι.

Η ἔνασχόληση τῶν κατοίκων εἶναι κυρίως ἀγροτική-κτηνοτροφική χωρὶς ὅμως νὰ παραβλέπουμε καὶ ἐκείνους πὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὸν τουρισμό. Ὑπάρχουν ἀρκετὰ καταστήματα ἐστίασης καὶ καφενεῖα πὺ εἶναι ἀνοιχτὰ ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς ἀργὰ τὸ βράδυ ὅλο τὸ χρόνο, προσφέροντας στὸν κόσμο ἄριστης ποιότητας ντόπια προϊόντα. Τὸ Έλος διαθέτει πρατήριο ὑγρῶν καυσίμων, παντοπωλεῖα, ἀρτοποιεῖο, ἐνοικιαζόμενα δωμάτια, καὶ ἐργαστήρια κατασκευῆς κουφωμάτων. Τὰ τελευταῖα χρόνια ὑπάρχει καὶ ἰδιωτικὸ Ἰατρεῖο.

Έργο πνοῆς γιὰ τὸ χωριὸ εἶναι τὸ συσκευαστήριο καστάνου, καθ'ὄτι συγκεντρώνει κάστανα ἀπὸ ὅλο τὸν νομό. Ἐπίσης, παραπλεύρως τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νικολάου λειτουργεῖ Δημοτικὸ Σχολεῖο καὶ Νηπιαγωγεῖο, πὺ συγκεντρώνει τὰ παιδιά ὅλου τοῦ Δήμου Ίναχωρίου. Ὁ Δήμος Ίναχωρίου δημιουργήθηκε μὲ τὸ πρόγραμμα Ἰωάννης Καποδίστριας πρὶν 12 περίπου χρόνια καὶ ἔχει μέχρι σήμερα ἔδρα τὸ Έλος.

Σημαντικὰ γεγονότα στὴν ζωὴ τῆς περιοχῆς εἶναι ἡ Γιορτὴ Καστάνου καὶ ἡ Γιορτὴ Μελιοῦ πὺ λαμβάνουν χώρα τὴν περίοδο τοῦ Φθινοπώρου στὴν ἔδρα τοῦ Δήμου.

Η Ένορία ἔχει ἔδρα τὸ Έλος. Στὸ μέσον τοῦ χωριοῦ δεσπόζει ὁ Ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἁγίου Νικολάου (6/12) πὺ εἶναι ἀφιερωμένος ἐπίσης στὸν Ἅγιο Ἀντώνιο (17/1) καὶ τοὺς Ἁγίους Κων/νο καὶ Ἐλένη (21/5). Ὁ ναὸς αὐτὸς θεμελιώθηκε τὸ 1952 καὶ ἐγκαινιάσθηκε τὸ 1964 ἀπὸ τὸν τότε Μητροπολίτη Κισάμου & Σελίνου κ. Εἰρηναῖο.

Δίπλα στὸν κεντρικὸ ναὸ βρίσκεται τὸ παρεκκλήσι τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου (26/9). Χρονολογεῖται περίπου ἀπὸ τὸ 1000 μ.Χ., δηλαδὴ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ξένου. Ὁ ναὸς στὸ μεγαλύτερο μέρος του εἶναι ἱστορημένος μὲ τοιχογραφίες, οἱ ὁποῖες σώζονται σὲ ἀρκετὰ καλὴ κατάσταση χάρι στὴν ἐπέμβαση τῆς 28ης Βυζαντινῆς Έφορίας Ἀρχαιοτήτων καὶ ἡ ὁποία τὰ τελευταῖα χρόνια ἀνακαίνισε τὸν ναὸ καὶ

Ὁ Ἱ.Ν. Ἁγ. Ἰωάννου,
παρεκκλήσιον τῆς Ένορίας

**Ό Ι.Ν. Αγ. Παντελεήμονος,
παρεκκλήσιον τῆς Ἐνορίας**

τὴν αὐλή του.

Ὁ παλαιὸς καθεδρικός ναὸς τοῦ Ἑλους ἦταν ὁ Ἱερὸς Ναὸς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου (15/8), ὁ ὁποῖος θεμελιώθηκε τὸ 1887, σύμφωνα μὲ ἀνάγλυφον ἐπιγραφή, καὶ τελείωσε μὲ τὸ χτίσιμο τοῦ καμπαναριοῦ τὸ 1909. Δεσπόζει στὴν κορυφὴ τοῦ χωριοῦ καὶ δίπλα του ὑπάρχει ἕνας ὑπεραιωνόβιος πλάτανος.

Περίπου 100 ἐτῶν εἶναι ὁ Ναὸς τοῦ κοιμητηρίου, ποὺ εἶναι ἀφιερωμένος στὸν Ἅγιον Ἰωάννη τὸν Πρόδρομον (29/8). Τῆς αὐτῆς χρονολογίας περίπου εἶναι καὶ ὁ Ναὸς τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου & Παύλου (29/6) ποὺ βρίσκεται σὲ μίαν ρεματιὰ ἀνάμεσα στὸ Ἑλος καὶ τὴ Λίμνη. Στὸν πρώην οἰκισμό τῆς κουφῆς Καρᾶς ὑπάρχουν οἱ ἱεροὶ Ναοὶ Ἁγίου Ἀθανασίου (2/5 & 18/1) καὶ Ἁγίου Γεωργίου (23/4) ποὺ εἶναι χτισμένοι γύρω στὸ 1900. Στὸ οἰκισμό Γρεβεδιανὰ ὑπάρχει ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου ποὺ εἶναι χτισμένος τὴν δεκαετία τοῦ '70.

Κορυφαῖο πανηγύρι τῆς περιοχῆς εἶναι τοῦ Ἁγίου Δικαίου Ἰὼβ (6/5), τὸ ὁποῖο προσελκύει χιλιάδες πιστοὺς λόγω τῆς πανοραμικῆς θέσεώς του στὴν κορυφὴ τοῦ ὁμώνυμου βουνοῦ. Ἐπειδὴ εἶναι χτισμένος στὰ σύνορα τῶν Ἐνοριῶν Περιβολίων, Μουστάκου καὶ Ἑλους γίνεται συνήθως ἀπὸ κοινοῦ τὸ πανηγύρι τοῦ Ἁγίου.

Τὸ χωριὸ Λίμνη βρίσκεται ἀπέναντι ἀπὸ

τὸ Ἑλος σὲ μίαν ἀπόσταση περίπου 2 χιλιομέτρων. Τὸ ὄνομα τοῦ χωριοῦ προήλθε ἀπὸ τὴν λίμνη ποὺ ὑπάρχει στὴν ἄκρην τοῦ χωριοῦ καὶ ἔχει νερὸ καθ' ὅλη τὴν διάρκειαν τοῦ χρόνου. Οἱ κάτοικοι ἀσχολοῦνται μὲ γεωργία, κτηνοτροφία καὶ τὸν τουρισμό. Στὸ μέσον τοῦ χωριοῦ δεσπόζει ἀνάμεσα στοὺς ἐλαιῶνες ὁ Ναὸς τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς (Παρασκευὴ Διακαινησίμου), ὁ ὁποῖος εἶναι καὶ κοιμητήριον. Ὁ ναὸς εἶναι περίπου 200 ἐτῶν καὶ εἶναι χτισμένος πάνω στὰ θεμέλια παλαιοῦ ναοῦ.

Περίπου 500 μέτρα κάτω ἀπὸ τὴν Λί-

**Ό Ι.Ν. Ζωοδόχου Πηγῆς,
τοῦ οἰκισμοῦ Λίμνης**

μνη βρίσκεται ὁ οἰκισμὸς Σκαλιδιανὰ, στὸν ὁποῖο ὑπάρχει ὁ Ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος (27/7) καὶ εἶναι χτισμένος τὴν δεκαετία τοῦ '70.

Διατελέσαντες ἱερεῖς τῆς Ἐνορίας εἶναι οἱ: π. Κων/νος Κουκουράκης ἕως τὸ 1960, π. Ἀντώνιος Μπαντουράκης ἕως τὸ 1997, π. Κυριάκος Κοντάκος ἕως τὸ 2004, π. Νικόλαος Ἀγραφιῶτης ἕως τὸ 2008, καὶ ἀπὸ τότε τὶς λειτουργικὲς ἀνάγκες τῆς Ἐνορίας ἐξυπηρετεῖ ὁ Αἰδ/τος Πρ/ρος Σπυριδῶν Τσιρμιράκης, ὡς ἀναπληρωτῆς Ἐφημέριος τῆς Ἐνορίας.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΤΗΤΑ:

Ἡ ἀπάντηση τοῦ Χριστιανισμοῦ στοῦ φόβητρο τῆς Παγκοσμιοποίησης*

(Α' Μέρος)

Ὅταν ὁ Σύνδεσμος Ἱεροψαλτῶν Χανίων «Γεώργιος ὁ Κρής» διὰ τοῦ προέδρου του κ. Νικ. Πιακῆ μοῦ ζήτησε γιὰ μία ἀκόμη φορά νὰ συμμετάσχω σὲ ἐορταστικὴ ἐκδήλωση, ἔνωσα τὴν ὑποχρέωση νὰ ἀνταποκριθῶ καὶ κατὰ τὶς δυνάμεις μου νὰ βοηθήσω. Καὶ ὅταν προσδιορίστηκε τὸ θέμα τῆς σημερινῆς ὁμιλίας, ἔκρινα καλὸ στὸν τίτλο ὁ ὅποιος θὰ ἀναγραφόταν στὶς σχετικὲς ἀνακοινώσεις νὰ περιλαμβάνεται καὶ ἡ λέξη *φόβητρο*, ὡς προσδιορισμὸς στὴν ἔννοια *παγκοσμιοποίησης*.

Ὁμολογῶ πὼς ἡ λέξη αὐτὴ, φόβητρο, ἐφανίστηκε σχεδὸν αὐτόκλητη καὶ ἐγκαταστάθηκε στὴ σκέψη μου. Ἴσως γεννᾷ ἀπορίες ἢ ἀποδοχὴ τῆς, ἀφοῦ αὐτομάτως ἡ *παγκοσμιοποίηση* ἀπὸ δεδομένο, ὅπως τὴ θεωροῦμε, μετατρέπεται σὲ ἐνδεχόμενο μὲ τὸ χαρακτῆρα μάλιστα τῆς ἀπειλῆς. Σήμερα, δηλαδή, γίνεται εὐρύτατα λόγος γιὰ ἕνα διεθνὲς περιβάλλον μέσα στοῦ ὁποῖο οἱ λαοὶ τῆς γῆς προσεγγίζουν ὀλοένα καὶ περισσότερο ὁ ἕνας τὸν ἄλλο ἀποβάλλοντας συστατικὰ καὶ γνωρίσματα ποῦ κληροδότησε τὸ παρελθὸν γιὰ τὸν καθένα ξεχωριστὰ. Μέσα ἀπὸ ἀλλαγὲς οἱ ὁποῖες συντελοῦνται σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ζωῆς, δημόσιας καὶ ιδιωτικῆς, προκύπτει βαθμηδὸν ἕνα νέο κράμα κοινωνίας: εἶναι κοινωνία ἀπρόσωπη, χωρὶς συγκεκριμένους προσανατολισμοὺς διαχρονικῆς ἀξίας, δίχως τὴ σφραγίδα τοῦ ἀνθρώπου ὡς ὄντος λογικοῦ μὲ συνειδητὲς ἐπιλογές, οἱ ὁποῖες εἶναι ἀποτέλεσμα καὶ τῆς ιδιοσυστασίας λαῶν καὶ ἀτόμων. Εἶναι ὅμως ἡ *παγκοσμιοποίηση* δεδομένο ἢ μήπως ἐνδεχόμενο;

Στὸ ἐρώτημα αὐτὸ εἶναι δυνατὸν νὰ ἀπαντήσῃ κάποιος μὲ διάφορους τρόπους χρησιμοποιώντας μάλιστα πειστικὰ ἐπιχειρήματα. Αὐτὴ ἡ δυνατότητα αἴρεται μόνον

ὅταν θελήσουμε νὰ εἰσδύσουμε στὴν οὐσία τοῦ προβλήματος. Μποροῦμε π. χ. νὰ περιγράψουμε μὲ τρόπο ἀκριβῆ ὅσο καὶ γλαφυρὸ τὴ σημερινὴ παγκόσμια κοινωνία ἢ ὁποῖα ἀπολαμβάνει πλῆθος ἀγαθῶν, ἔχει στὴν ὑπηρεσία τῆς ἐπιστημονικὰ καὶ τεχνολογικὰ ἐπιτεύγματα ἀσύλληπτα γιὰ τὸν κοινὸ νοῦ μέχρι καὶ πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια, ὁραματίζεται ἕνα κοντινὸ μέλλον στοῦ ὁποῖο τίποτε δὲν θὰ εἶναι ἀκατόρθωτο. Εἴμαστε συγχρόνως σὲ θέση νὰ διαπιστώσουμε πὼς στὶς μέρες μας ἔχουν ἀναπτυχθεῖ καὶ διαμορφωθεῖ πάνω στὸν πλανήτη μας δυνάμεις καὶ σχηματισμοὶ ποῦ μποροῦν νὰ ἐπιβάλλουν μιὰ ἄποψη καὶ νὰ παγιώνουν καταστάσεις, νὰ ἀντιμετωπίζουν ἀπειλὲς καὶ νὰ κονιορτοποιοῦν ἀντιπάλους, νὰ περιφρονοῦν κινδύνους καὶ νὰ ὑψώνουν τρόπαια. Ἔχουμε ὅμως πείρα καὶ τῶν δεινῶν ποῦ σωρεύονται: ἀποξένωση τῶν ἀνθρώπων μὲ παράλληλη διάρρηξη τῶν μεταξύ τους σχέσεων, ἀπομάκρυνση ἀπὸ ἀξίες οἱ ὁποῖες ἦταν ἀνεκάθευ σταθερὸς ὁδοδείκτης τῆς ἀνθρωπότητος, καταστροφὴ τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος ἐξ αἰτίας τῆς βουλιμίας μὰ καὶ τῆς ἀφροσύνης τῆς ἐποχῆς μας.

Αὐτὰ καὶ πολλὰ ἀκόμη ποῦ θὰ μπορούσε κάποιος νὰ θυμηθεῖ εἶναι πτυχὲς τῆς σημερινῆς *παγκοσμιοποιημένης* κοινωνίας. Ὅμως, ὁ πυρήνας τοῦ θέματος βρίσκεται σὲ ἄλλο σημεῖο: στοῦ ὅτι ὁ ἄνθρωπος τείνει νὰ ἐξομοιωθεῖ μὲ τὰ ὑπόλοιπα ὄντα, καθὼς χάνει τὰ γνωρίσματά του ὡς ἄνθρωπος, ὡς ὄν μὲ ἀξία ἀνεκτίμητη. Πρόκειται γιὰ πορεία πτώσης καὶ κατάρπτωσης, τὴν ὁποῖα δὲν ἐπιλέγει αὐτοβούλως καὶ ἀσμένως τὸ ἄτομο – θὰ ἦταν παράδοξο νὰ συνέβαινε αὐτό. Σχεδιάζεται, ἐξυφαίνεται καὶ ἐπιβάλλεται ὡς ὁ μόνος τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο ὁ ἄνθρωπος

* Κείμενο ὁμιλίας ἢ ὁποῖα ἐκφωνήθηκε στοῦ πλαίσιο Μουσικοθρησκευτικῆς ἐκδηλώσεως τῶν Χριστουγέννων στὶς 28 Δεκεμβρίου 2007. Τὴν ἐκδήλωση ὀργάνωσαν στοῦ θέατρο «Δημήτρης Βλησίδης» ὁ Δήμος Χανίων, ἡ Δημοτικὴ Πολιτιστικὴ Ἐπιχείρηση Χανίων καὶ ὁ Σύνδεσμος Ἱεροψαλτῶν Νομοῦ Χανίων «Γεώργιος ὁ Κρής».

είναι δυνατόν να συνεχίσει την πορεία του πάνω στη γη. Είναι έργο εκείνων οι οποίοι και συμφέρον έχουν και την απαιτούμενη δύναμη διαθέτουν για την έπιβολή της. Οι υπόλοιποι, τὸ μέγα πλῆθος, είτε ως άτομα είτε ως σύνολα (λαῶν, κοινωνιών) πειθαναγκάζονται, υποκύπτουν και ακολουθοῦν. Παρηγοροῦνται μὲ τὴ σκέψη ἢ μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς ἡ νέα κατάσταση πὸν τὴν ὀνόμασαν *παγκοσμιοποίηση* θὰ φέρει καλύτερες ἡμέρες στὴ ζωὴ τους. Νιώθουν νὰ εἶναι ἐγκλωβισμένοι, δεσμῶτες χωρίς δυνατότητα διαφυγῆς ἢ ἄλλης ἐπιλογῆς.

Μιὰ ἀπλὴ ὅμως ὅσο και εὐκόλη κίνηση θὰ ἦταν δυνατόν νὰ ἀλλάξει τὴν πορεία τῶν πραγμάτων. Ἐπιστροφή στὸ παρελθὸν και ἀναδίφηση του διδάσκει ὅτι στὴν ἱστορία τῶν ἀνθρώπων και ἄλλοτε εἶχε διαμορφωθεῖ μιὰ κοινωνία παγκόσμια, μὲ χαρακτηριστικὰ τὰ ὁποῖα, τηρουμένων τῶν ἀναλογιῶν, δὲν διέφεραν πολὺ ἀπὸ αὐτὰ τῆς ἐποχῆς μας. Ἦταν τότε πὸν ἡ Ρώμη εἶχε κυριαρχήσει και εἶχε ἐπιβάλλει στοὺς κατακτημένους λαοὺς τὸ πρότυπο τῆς ρωμαϊκῆς ζωῆς. Ἦταν ἡ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποῖα *ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου και ὁ Θεὸς ἐξαπέστειλε τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν Μονογενῆ.*

Ἡ Ρώμη τότε εἶχε κυριαρχήσει σὲ ὀλόκληρη σχεδὸν τὴν οἰκουμένη. Ἡ αὐτοκρατορία τὴν ὁποῖα εἶχε συστήσει παρείχε στοὺς ὑπηκόους της τὴν αἴσθηση πλήρους κρατικῆς εὐημερίας. Ἡ *ρωμαϊκὴ εἰρήνη* (*pac romana*), ἀποδιδόμενη στὸν αὐτοκράτορα, εἶχε περίπου θεοποιηθεῖ, ἀφοῦ βωμὸς της στὴν πρωτεύουσα τῆς αὐτοκρατορίας ὑπενθύμιζε σὲ ὅλους τὸ ἱερὸ χρέος πὸν εἶχαν. Σὲ ἄλλες πόλεις τοῦ ἀχανοῦς κράτους κυρίαρχα στοιχεῖα ἦταν ἡ μεγαλοπρέπεια και ἡ λαμπρότητα, τὰ ἐπιβλητικὰ σὲ ὄγκο κτήρια, ἡ ρυμοτομία και ὁ φωτισμὸς, τὰ κέντρα διασκέδασης, ἡ ἔντονη πνευματικὴ κίνηση. Ἡ εἰκόνα αὐτὴ τῆς συνολικῆς ὑλικῆς εὐημερίας συμπληρωνόταν μὲ τὴν εὐχαρίστηση τὴν ὁποῖα αἰσθάνονταν ὡς άτομα οἱ ὑπῆκοοι τῆς Ρώμης λόγῳ τῆς εἰρήνης πὸν εἶχε παγιωθεῖ και τῆς ἀρραγοῦς ἐνότητος τῆς αὐτοκρατορίας.

Κάτω ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἐξαιρετικὰ εὐνοϊκὲς συνθῆκες πλοῦτος πολὺς εἶχε κάμει τὴν ἐμφάνισή του. Ὅμως οἱ φτωχοὶ και πολλοὶ ἦσαν και σὲ μεγάλη δυστυχία ζοῦσαν. Ἡ ἀντίθεση μεταξὺ πλουσίων και φτωχῶν ἦταν μεγάλη. Οἱ πρῶτοι ζοῦσαν σὲ πολυτελεῖς κατοικίες, οἱ δεῦτεροι ἀντιμετώπιζαν ὀξὺτατο πρόβλημα στέγης. Ἡ ἀφθονία τοῦ πλοῦτου ὀδήγησε στὴν ἐπικράτηση ὑλιστικῶν τάσεων και στὴν ἐπιδίωξη πλουτισμοῦ μὲ κάθε τρόπο - ἀκόμα και μὲ προσευχῆς. Τὴν ἴδια στιγμή ἡ οἰκογένεια και ὁ οικογενειακὸς βίος βρισκόνταν σὲ μεγάλη δοκιμασία. Ὁ γάμος ἦταν κάτι τὸ ἐντελῶς ἀνθρώπινο, χωρίς ἱερὸ χαρακτήρα, δίχως ἠθικὴ διάσταση. Γιὰ τὴ σὺναψή του πρωτεῦον κριτήριον ἦταν τὸ οικονομικὸ μέρος και οἱ ἐξ αὐτοῦ ὑπολογισμοί. Ἡ γυναίκα ἦταν σχεδὸν πλήρως χειραφετημένη, εὐρύτατα δὲ κυκλοφοροῦσαν ἑταῖρες. Νομοτελειακὴ συνέπεια εἶχαν ὅλα αὐτὰ τὴν πολυγαμία, τοὺς οικογενειακοὺς φόνους, τὴν εὐκόλη διάλυση τοῦ γάμου,

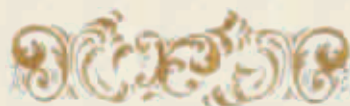

τὴν ἀνοχὴ πρὸς τὴ μοιχεία, τὴν ἔξαρση τῆς πορνείας, γενικὰ τὴν ἐκκλυση τῶν ἠθῶν και τὴ διαφθορά.

Πολλοὶ ἦσαν ἐκεῖνοι πὸν ἐβλεπαν τὴν κατάσταση και τὴν ἀποδοκίμαζαν. Ἐπεσήμαιναν τοὺς κινδύνους, στηλίτευαν τὴν κατὰπτωση, προσπαθοῦσαν νὰ συμβουλεύσουν και νὰ νουθετήσουν. Και ἀξίζει νὰ ἐπισημανθεῖ τὸ ὅτι ἡ ἐξαχρείωση γιὰ τὴν ὁποῖα μιλοῦσαν ἦταν τὸ ἄλλο πρόσωπο, ἡ ὀδυνηρὴ πραγματικότητα στὴν ὁποῖα εἶχε ἐγκλωβιστεῖ τοὺς ἀνθρώπους ἡ παγκόσμια κοινωνία τῆς αὐτοκρατορίας. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, παρὰ τὸ ὅτι σημαντικοὶ πνευματικοὶ ἀνθρωποὶ τῆς ἐποχῆς και ἀξιωματοῦχοι μὲ κορυφαῖες θέσεις ἦσαν μεταξὺ τῶν ἀνησυχούντων και διαμαρτυρομένων, ἡ φωνὴ τους ἔμενε ἀσθενικὴ και πάντως ἀναποτελεσματικὴ: ἦταν πολὺ δύσκολο νὰ ἀντισταθοῦν στὴν ἰσοπέδωση πὸν ἐπιβαλλόταν παντοῦ. Ἡ ἐξάπλωση τῆς ἠθικῆς ἀποσύνθεσης ἦταν ἀδύνατον νὰ ἀνακοπεῖ, ἀφοῦ οἱ ἀνθρωποὶ δὲν εἶχαν νὰ προτείνουν μιὰ πορεία διαφορετικὴ, δὲν μπορούσαν νὰ ὀραματισθοῦν μιὰ κοινωνία ἀπαλλαγμένη ἀπὸ τὴν ἀπειλή πὸν ἐπέσειε τὸ παγκόσμιο κράτος τῆς Ρώμης. Δυστυχῶς γιὰ τὴν ἐποχὴ και γιὰ τὸν ἀνθρωπο γενικότερα, τὸ παράδειγμα τοῦ ἑλληνισμοῦ δὲν εἶχε ἀξιοποιηθεῖ. Δὲν εἶχαν, δηλαδή, συνειδητοποιήσει ὅτι πρὶν ἀπὸ τὴ ρωμαϊκὴ παγκόσμια κυριαρχία εἶχε λάβει χώρα κυριαρχία τοῦ ἑλληνισμοῦ, ὄχι ὅμως διὰ τοῦ ξίφους, καθὼς ἐπρόκειτο γιὰ πνευματικὸ περιεχομένου γεγονός: ἡ ἀκτινοβολία πὸν ἐξέπεμπαν ὁ ἑλληνικὸς πολιτισμὸς και τὸ ἑλληνικὸ πνεῦμα ὑπῆρξε και τὸ ὄργανο μὲσω τοῦ ὁποῖου κατὰ τὴν ἑλληνιστικὴ ἐποχὴ ἡ κοινωνία εἶχε γίνει *παγκόσμια*.

Ὁ λόγος, βεβαίως, γιὰ τὸν ὁποῖο ὁ ρωμαϊκὸς κόσμος εἶχε πάρει αὐτὸν τὸ δρόμο δὲν ἦταν τὸ ὅτι οἱ κρατούντες τῆς ἐποχῆς ἦσαν ἄλλοι ἀπὸ τοὺς ὀμολόγους των κάποιων ἄλλων ἐποχῶν. Συνοψίζοντας εἶναι δυνατόν νὰ ἀποδώσουμε τὴν κατὰπτωση τῆς κοινωνίας στὴν ἔλλειψη πνευματικότητος, στὴν ἀνυπαρξία ἠθικῶν κανόνων και φραγμῶν, στὴν ἀδυναμία τῶν ἀνθρώπων νὰ ἀρθοῦν πάνω ἀπὸ τὰ γῆινα και τὰ πρόσκαιρα, στὴν τύφλωση πὸν τοὺς ἐμπόδιζε νὰ στρέψουν τὸ βλέμμα πρὸς τὸ ἐπέκεινα και νὰ δοῦν ἐκεῖ τὸ φῶς πὸν θὰ φώτιζε τὴ ζωὴ τους και τὴν πορεία τους.

(*συνεχίζεται...*)

Γήρανση και Γηρατειά:

Προσέγγιση τῆς βιολογικῆς διάστασῆς τους

«Φοβοῦ τὸ γῆρας. Οὐ γὰρ ἔρχεται μόνον». Ἡ ρῆση αὐτὴ τοῦ Εὐριπίδη, φανερώνει ἀκόμα καὶ σήμερα τὴν ἰδιαίτερη σημασία, τὶς συνέπειες ἀλλὰ καὶ τὶς ἀνάγκες πού δημιουργεῖ στὸν ἄνθρωπο ἡ τελευταία φάση τῆς ἐπίγειας ζωῆς του.

Τὸ γῆρας εἶναι ἡ ἐξωτερικὴ ἐκδήλωση (φαινότυπος) τῆς τελικῆς περιόδου τῆς γήρανσης, ἡ ἐξωτερικέυση τῶν πολλαπλῶν κυτταρικῶν καὶ συστηματικῶν μεταβολῶν, πού ἐμφανίζονται μὲ τὴν πάροδο τῆς ἡλικίας. Χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν προοδευτικὴ ἀπώλεια τῆς ἀνάπτυξης καὶ τῆς ἀναπαραγωγικῆς ἰκανότητος τῶν κυττάρων (περιέχει ἀρνητικὰ στοιχεῖα καὶ ἐκφυλιστικὲς διεργασίες πού καταλήγουν στὸ θάνατο).

Θὰ λέγαμε, ὅτι ἡ γήρανση ἀποτελεῖ μία διαρκῆ, προοδευτικὴ, αὐτόματη καὶ πολυπαραγοντικὴ διαδικασία, ἡ ὁποία ξεκινᾷ ἀπὸ τὴ γέννηση τοῦ ἀνθρώπου καὶ συνεχίζεται καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς του. Χαρακτηρίζεται ἀπὸ συνεχεῖς βιολογικὲς μεταβολές τοῦ ὄργανισμοῦ, οἱ ὁποῖες ἀρχικὰ ὁδηγοῦν στὴν ὠρίμανση καὶ στὴ συνέχεια στὴν παρακμὴ καὶ στὴν ἐκφύλιση. Ὁ ρυθμὸς τῆς γήρανσης ποικίλει ἀπὸ ἄτομο σὲ ἄτομο καὶ ἐπηρεάζεται τόσο ἀπὸ γενετικὴ προδιάθεση ὅσο καὶ ἀπὸ περιβαλλοντικὸς παράγοντες.

Ἡ καλὴ λειτουργία τῶν ὀργάνων τοῦ ἀνθρώπινου σώματος ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν καλὴ λειτουργία τῶν κυττάρων πού τὰ ἀπαρτίζουν. Σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ στὰ γηραιότερα κύτταρα, ἡ λειτουργικότητά τους εἶναι μειωμένη. Σὲ μερικὰ ὄργανα τὰ κύτταρα πού πεθαίνουν δὲν ἀντικαθίστανται μὲ συνέπεια ὁ συνολικὸς ἀριθμὸς τους νὰ μειώνεται, ὅπως γίνεται γιὰ παράδειγμα μὲ τὸ ἥπαρ καὶ τοὺς νεφρούς. Ὅταν ὁ ἀριθμὸς τῶν κυττάρων ἐνὸς ὀργάνου μειωθεῖ σημαντικὰ καὶ οἱ ἀνάγκες λειτουργίας του δὲν καλύπτονται πλέον ἀπὸ τὶς ἐφεδρεῖες πού ἔχουν ἐπιστρατευθεῖ, αὐτὸ παύει πλέον νὰ λειτουργεῖ φυσιολογικά. Ἐτσι παρατηρεῖται στὰ περισσότερα ὄργανα ἔκπτωση τῆς λειτουργίας τους μὲ τὴν πάροδο τῆς ἡλικίας. Ἐπίσης ἡ ἔκπτωση τῆς λειτουργικότητος ἐνὸς ὀργάνου εἴτε λόγῳ κάποιας πάθησης, εἴτε λόγῳ γήρανσης, ἐνδέχεται νὰ ἐπηρεάσει καὶ τὴ λειτουργία κάποιου ἄλλου. Γιὰ παράδειγμα, ἡ στένωση τῶν αἰμοφόρων ἀγγείων τῶν νεφρῶν λόγῳ ἀρτηριοσκλήρυνσης θὰ προκαλέσει δυσλειτουργία στοὺς ἴδιους τοὺς νεφρούς, λόγῳ μειωμένης αἱματικῆς παροχῆς.

Ἀκόμα καὶ ἂν οἱ περισσότερες λειτουργίες παραμείνουν ἐπαρκεῖς, ἡ μείωση τῆς λειτουργικότητος σημαίνει ὅτι οἱ ἡλικιωμένοι καθίστανται λιγότερο ἰκανοὶ νὰ ἀνταποκριθοῦν στὰ διάφορα στρεσογόνα ἐρεθίσματα, ὅπως ἡ ἔντονη σωματικὴ δραστηριότητα, οἱ ἀκραῖες μεταβολές τῆς θερμοκρασίας τοῦ περιβάλλοντος ἀλλὰ καὶ οἱ διάφορες παθήσεις. Οἱ τελευταῖες εὐθύνονται σὲ μεγάλο βαθμὸ γιὰ τὴν ἐλάττωση τῆς λειτουργικότητος τῶν ἡλικιωμένων. Ὅμως καὶ στὴν περίπτωσή πού οἱ ἡλικιωμένοι δὲν ἐμφανίσουν κάποιο ὀξὺ ἢ χρόνιο νόσημα, τελικὰ θὰ ἀναπτυχθεῖ ἕνας φαῦλος κύκλος, πού μεταξὺ τῶν ἄλλων περιλαμβάνει ἔκπτωση τῆς λειτουργικότητος συστημάτων τοῦ ὄργανισμοῦ, προοδευτικὴ ἀπάθεια καὶ ἀπροθυμία γιὰ σίτιση, μὲ τελικὸ ἀποτέλεσμα τὴν ἔλευση τοῦ θανάτου.

Προσπαθώντας νὰ ὀριοθετήσουμε χρονολογικὰ τὴν περίοδο τῶν γηρατειῶν ἢ τὴν τρίτη ἡλικία, θὰ πρέπει νὰ ἀναφερθοῦμε ἀρχικὰ στὸ προσδόκιμο ἐπιβίωσης τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ὁποῖο ἔχει αὐξηθεῖ ἐντυπωσιακὰ κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ περασμένου αἰῶνα. Ἄν καὶ σὲ μεγάλο βαθμὸ ὑπεύθυνη γιὰ τὴν αὐξηση αὐτὴ εἶναι ἡ μείωση τῆς παιδικῆς θνησιμότητος, τὸ προσδόκιμο ἐπιβίωσης ἔχει αὐξηθεῖ γιὰ τὶς ἡλικί-

Τοῦ κ. Κακαβελάκη Κυριάκου
Ἴατροῦ

ες πάνω ἀπὸ τὰ 40. Γιὰ παράδειγμα, ἕνας ἄνδρας 70 ἐτῶν μπορεῖ νὰ προσδοκᾷ ὅτι θὰ ζήσει πέρα τῶν 83, ἐνῶ μία γυναίκα 70 ἐτῶν πέρα τῶν 85. Τὸ προσδόκιμο ἐπιβίωσης γιὰ τὴν Ἑλλάδα εἶναι σήμερα τὰ 80 ἔτη (γιὰ τοὺς ἄνδρες 77,7 καὶ γιὰ τὶς γυναῖκες 82,3), ἐνῶ τὸ 1980 ἦταν τὰ 75,3 ἔτη.

Ὁ πληθυσμὸς τῶν ἡλικιωμένων ἀτόμων αὐξάνεται συνεχῶς, εἶναι δὲ ἐντυπωσιακὸ ὅτι ἡ ἡλικιακὴ ὁμάδα ἄνω τῶν 85 ἐτῶν αὐξάνεται ταχύτερα ἀπὸ ὁποιαδήποτε ἄλλη. Ἀπὸ τὸ 1900 μέχρι σήμερα, τὰ ἄτομα ἄνω τῶν 65 ἐτῶν ἔχουν τριπλασιασεῖ. Ἀνατρέχοντας σὲ στοιχεῖα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνωσης (ΕΕ) διαπιστώνουμε ὅτι τὸ ἔτος 2025 περισσότεροι ἀπὸ τὸ 20% τῶν Εὐρωπαίων θὰ εἶναι 65 ἐτῶν καὶ ἄνω, ἐνῶ μέχρι τὸ 2050 ἀναμένεται αὐξηση κατὰ 70% τῶν κατοίκων τῆς Εὐρώπης μὲ ἡλικία μεγαλύτερη τῶν 65 ἐτῶν καὶ κατὰ 170% ἐκείνων μὲ ἡλικία μεγαλύτερη τῶν 80 ἐτῶν.

Παράγοντες πού ἐπηρεάζουν θετικὰ τὸ προσδόκιμο ἐπιβίωσης εἶναι ἡ κληρονομικότητα, ὁ τρόπος ζωῆς (ἀποφυγὴ καπνίσματος καὶ κατάχρησης ἀλκοόλ, ὁ ἔλεγχος τοῦ σωματικοῦ βάρους, ἡ ὑγιεινὴ διατροφή ἀλλὰ καὶ ἡ ἀσκηση), ἡ ἀποφυγὴ ἔκθεσης σὲ βλαβεροὺς-τοξικοὺς περιβαλλοντικοὺς παράγοντες καὶ γενικότερα ἡ φροντίδα τῆς ὑγείας (ἡ πρόληψη ἢ ἡ θεραπεία τῶν νόσων, ἰδιαίτερα αὐτῶν πού μπορεῖ νὰ θεραπευτοῦν - ὅπως οἱ

λοιμώξεις ή κάποιοι τύποι καρκίνου).

Η σημαντικότερη πρόκληση τόν αιώνα που ζούμε θα είναι ή φροντίδα για ύγιεις και δραστήριους ηλικιωμένους. Όσο περισσότερο διατηρείται ή καλή ύγεια τόσο βελτιώνεται ή ποιότητα ζωής και αυξάνονται οί δυνατότητες για ανεξαρτησία και παραμονή τών ηλικιωμένων στην ενεργό ζωή. Καλύτερη ύγεια τών ηλικιωμένων σημαίνει επίσης μικρότερη επιβάρυνση τών συστημάτων ύγείας και περιορισμό τών ατόμων που συνταξιοδοτούνται λόγω κακής ύγείας, με θετικά αποτελέσματα για την οικονομική ανάπτυξη τών κρατών. Αποτελεσματικό έργαλειό που έχει θεσπίσει για την παρακολούθηση τής ύγείας τών ηλικιωμένων ή ΕΕ είναι ο δείκτης τής διάρκειας υγιούς ζωής. Το έργαλειό αυτό συνδυάζει το προσδόκιμο ζωής (θνησιμότητα) με την κατάσταση τής ύγείας (άνικανότητα) για να υπολογίσει πόσα χρόνια καλής ύγείας ζούν τά άτομα. Έχει υπολογιστεί για την Ελλάδα ότι τά έτη υγιούς ζωής για τούς άνδρες ήταν, τó 2008 τά 65,4 έτη και για τισ γυναίκες τά 65,8 έτη.

Στην πραγματικότητα, ο άνθρωπος δέν γηράσκει σε κάποια συγκεκριμένη ηλικία. Παραδοσιακά έχει όριστεί τó 65ο έτος τής ηλικίας ως ή έναρξη τών γηρατειών, ή άλλιώς τής τρίτης ηλικίας. Αυτός ο καθορισμός είναι μάλλον αυθαίρετος και βασίζεται κυρίως σε δημογραφικά και κοινωνικοοικονομικά δεδομένα. Μέχρι πρότινος αποτελούσε ηλικιακό όριο συνταξιοδότησης για πολλές χώρες, ώστόσο σήμερα ακόμα και αυτό έχει αλλάξει. Συνεπώς, θεωρείται σκόπιμη ή διαφοροποίηση του παραπάνω όρισμού, προκειμένου να προσδιορίσουμε την πραγματική ηλικιακή κατάσταση του ατόμου. Έτσι μπορούμε να μιλήσουμε για χρονολογική ηλικία, ή οποία προσδιορίζεται με βάση την ημερομηνία γέννησης και περιγράφει απλά την πάροδο του χρόνου, χωρίς ώστόσο να έχει σημαντική αξία

σε ό,τι αφορά στην κατάσταση τής υγείας (**βιολογική ηλικία**), που αναφέρεται στις μεταβολές που υπόκειται τó ανθρώπινο σώμα με την πάροδο του χρόνου. Με δεδομένο μάλιστα ότι αυτές επηρεάζουν κάποια άτομα ενωρίτερα από κάποια άλλα, συχνά συναντάμε ανθρώπους βιολογικά γηρασμένους σε ηλικία 40 ετών, και άλλους που είναι βιολογικά νεώτεροι, παρ' ότι είναι, για παράδειγμα, 60 ετών ή ακόμα και μεγαλύτεροι.

Άλλες κατηγοριοποιήσεις τής ηλικίας, που συναντάμε στη βιβλιογραφία και χρησιμοποιούμε λιγότερο συχνά, περιλαμβάνουν την **κοινωνική ηλικία** – που ταυτίζεται με τισ κοινωνικές προσδοκίες που καλλιεργούνται από τó άτομο – και την **ψυχολογική ηλικία**, ή οποία βασίζεται στον τρόπο που οί άνθρωποι δρούν και αισθάνονται. Η τελευταία καθορίζεται από μετρήσεις τών νοητικών λειτουργιών (μνήμη - δημιουργικότητα - ευεξία κ.ά.) και από τισ στάσεις που ο ηλικιωμένος έχει υιοθετήσει απέναντι στα θέματα τής τρέχουσας πραγματικότητας. Για παράδειγμα, κάποιος που σε ηλικία 80 ετών έχει την ικανότητα να εργάζεται, να σχεδιάζει και να συμμετέχει σε διάφορες δραστηριότητες, μπορεί να χαρακτηριστεί ψυχολογικά νέος.

Η αύξηση του προσδόκιμου ζωής είναι όπωσδήποτε ένα θετικό αποτέλεσμα τής προόδου. Όστόσο, με τή μακροβιότητα αυξάνονται οί κίνδυνοι σωματικών, αισθητηριακών και διανοητικών διαταραχών και νόσων. Έλαχιστοποιώντας τούς κινδύνους αυτούς εξασφαλίζουμε ότι θα μπορούμε να συνεχίσουμε και στα γεράματα να έχουμε μία ποιοτική και αξιοπρεπή ζωή, να διατηρούμε την ανεξαρτησία του ηλικιωμένου και να παραμένει αυτός ενεργός στην οικογένειά του και στην κοινωνία.

Οί ηλικιωμένοι άνθρωποι μπορεί να έχουν δυσκολίες να άντεπεξέλθουν στις σημαντικές μεταβολές που καλούνται να βιώσουν, τόσο στο σώμα τούς όσο και στη ζωή τούς γενικότερα, όπως ή συνταξιοδότηση, ή απώλεια ενός αγαπημένου προσώπου και ή εμφάνιση παθήσεων. Μπορεί να αισθάνονται μοναξιά και λύπη και να θεωρούν ότι δέν είναι χρήσιμοι και δυνατόι, χάνοντας την αυτο-

εκτίμησή τους. Επίσης ενδέχεται να νοιώσουν στενοχώρια σκεφτόμενοι ότι γίνονται βάρος στην οικογένειά τους. Κάποιοι από τούς ηλικιωμένους εμφανίζουν κατάθλιψη, ιδιαίτερα, αν για κάποιο λόγο απωλέσουν παροδικά ή μόνιμα την ανεξαρτησία τους και την ικανότητα αυτοεξυπηρέτησής τους και, επίσης, όταν δοούν φίλους και αγαπημένα πρόσωπα να πεθαίνουν. Η διάθεση που διαμορφώνεται σε αυτούς τούς ανθρώπους τούς αποτρέπει να αναζητήσουν βοήθεια από κάποιο ιατρό ή άλλον επαγγελματία ύγείας, καθυστερώντας έτσι τή διάγνωση σοβαρών παθήσεων που ενδέχεται να εμφανίσουν.

Οί άλλαγές που σχετίζονται με την ηλικία και ή αντίδραση τών ηλικιωμένων σε αυτές ενδέχεται να καταστήσουν τή διαχείριση τών παθολογικών καταστάσεων περίπλοκη. Συχνά είναι έπωφελής ή προσέγγιση τών ατόμων αυτών από ομάδα επαγγελματιών ύγείας. Στόχος είναι μία όλιστική προσέγγιση και αντιμετώπιση του συνόλου σχεδόν τών προβλημάτων που εμφανίζει ο ηλικιωμένος. Σε προηγμένες υγειονομικά χώρες εφαρμόζεται στην πράξη αυτή ή διεπιστημονική προσέγγιση. Την ομάδα απαρτίζουν ιατροί διαφόρων ειδικοτήτων – έχει ήδη αναπτυχθεί και ή ιατρική ειδικότητα τής γηριατρικής – κοινωνικοί λειτουργοί, ψυχολόγοι, φυσικοθεραπευτές, έργοθεραπευτές και βέβαια νοσηλευτές.

Τό έρώτημα που τίθεται είναι, αν μπορεί μία ομάδα επαγγελματιών να καλύψει όλες τισ ανάγκες και να φροντίσει για όλες τισ μέριμνες τών ηλικιωμένων ανθρώπων, δεδομένης και τής μεγάλης άγωνίας που βιώνουν αυτοί λόγω τής έλευσης του θανάτου. Στο σημείο αυτό σημαντικός άρωγός και συμπαραστάτης είναι ο λόγος και ή διδασκαλία τής Έκκλησίας, ή οποία περιβάλλει με αγάπη τούς ηλικιωμένους, δίνοντας λύση σε δύσκολα προβλήματα. Τό γεγονός ότι ο ηλικιωμένος άνθρωπος βρίσκεται φυσικά πλησιέστερα στο θάνατο, μπορεί από τραγικότητα να αποβεί σε εύλογία και χαρά, μέσω τής χριστιανικής έλπίδας «ήν ως άγκυραν έχομεν τής ψυχής, ασφαλής τε και βεβαίαν και εισερχομένην εις τó έσώτερον του καταπετάσματος» (Εβρ. 6,19).

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

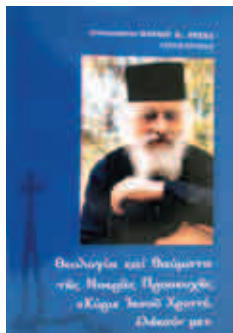
Άπό τόν υπεύθυνο τοῦ Ἐκκλ. Βιβλιοπωλείου τῆς 1. Μητροπόλεως
κ. Ἐμμανουήλ Μποτωνάκη
Τηλ. 28220 22018, 22128 (ἔσωτ. 5)

Στάρετς Σέργιος. Ἐκδόσεις Ἀκρίτας, Σελ. 188, Συγγραφέας Jean Claude Larchet, Μετάφραση Εὐαγγελία Κισλά-Κοντογουλίδου

Ὁ Στάρετς Σέργιος «σκόρπισε» ἀπλόχερα τὰ τάλαντά του στόν κόσμο, μέ τήν αἴσθησή πώς, ὅ,τι ἔχει εἶναι τοῦ Θεοῦ. Στά λόγια καί τίς πράξεις τοῦ Στάρετς Σεργίου βρίσκουμε τήν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι πάντοτε ἀπλή καί ἄμεση, χωρίς φιασίδια καί ἀνώφελα διανοήματα.

Θεολογία καί Θαύματα τῆς Νοερᾶς Προσευχῆς «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με». Ἐκδόσεις «Μορφή», σελ. 356, Συγγραφέας Ἀρχιμανδρίτης Παῦλος Ντάνας, Ἱεροκήρυκας.

Ὅπως εἶναι ἀδύνατον νά λάμψει ὁ ἥλιος χωρίς φῶς, ἔτσι εἶναι ἀδύνατον νά καθαριστεῖ ἡ καρδιά ἀπό τήν ἀκαθαρσία τῶν λογισμῶν τῆς ἀπώλειας, χωρίς τήν εὐχή τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ.

Τά ἅγια Παιδιά. Ἐκδόσεις «Ἐπίταφος», σελ. 198, Συγγραφέας Γιάννης Σουλιώτης.

Ἡ πίστη στό Θεό κι ὁ ἡρωϊσμός μπροστά στό μαρτύριο ἦταν χαρακτηριστικά, ἀκόμα καί στή μικρότερη ἡλικία, μαρτύρων πού ἀγίασαν. Παιδιά πού βασανίζονται κάθε ἡμέρα καί ὁδηγοῦνται σέ ἕναν ἀργό μαρτυρικό θάνατο. Οἱ ἀνήλικοι αὐτοί Νέο-παιδομάρτυρες ζοῦν (;) ἀνάμεσά

μας, θύματα μιᾶς ἀδιάφορης κοινωνίας.

Ὁ μυστικός φόβος τοῦ Στέφανου. Ἐκδόσεις Ἀποστολική Διακονία, σελ. 30, Συγγραφέας Donna Reid Vann. Μετάφραση Ἑλένη Λέκκου.

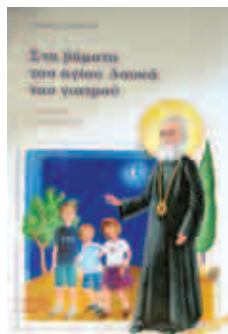
Ὁ Στέφανος ζοῦσε σέ μιά μικρή πόλη σίς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Ρήνου. Ὅλοι νόμιζαν ὅτι ἦταν τό πιό γενναῖο ἀγόρι. Ἀλλά ὁ Στέφανος εἶχε ἕνα μυστικό.

Κανείς ἄλλος δέν ἤξερε γιά τὰ τρομακτικά πλάσματα πού χόρευαν γύρω ἀπό τό κρεβάτι

τοῦ Στέφανου κάθε βράδυ.

Καί μία μέρα ὁ ποταμός Ρήνος ξεχειλίζει. Καί ὁ Στέφανος ἔρχεται ἀντιμέτωπος μέ τήν μεγαλύτερη πρόκληση τῆς ζωῆς του...

Στά βήματα τοῦ Ἁγ. Λουκά, τοῦ γιατροῦ. Ἐκδόσεις Ἀκρίτας σελ. 45, Συγγραφέας Ἰωάννα Σκαρλάτου.

Ἄς ἀκολουθήσουμε μαζί μέ τὰ παιδιά μας τὰ βήματα τοῦ Ἁγ. Λουκά, Ἀρχιεπισκόπου Κριμαίας, ἀνακαλύπτοντας κοινά βιώματα καί συναισθήματα στή ζωή τῶν παιδιῶν καί τῶν ἁγίων... Παιδιά, τό ταξίδι ἀρχίζει, ἐλάτε μαζί μας.

Η Εκκρησία σᾶς ἀπαντᾷ...

Εὐχαριστοῦμε ἀναγνώστρια τοῦ Περιοδικοῦ μας ἢ ὅποια μᾶς ἐρωτᾷ τί εἶναι τὸ τάμα καὶ πῶς πρέπει νὰ γίνεται.

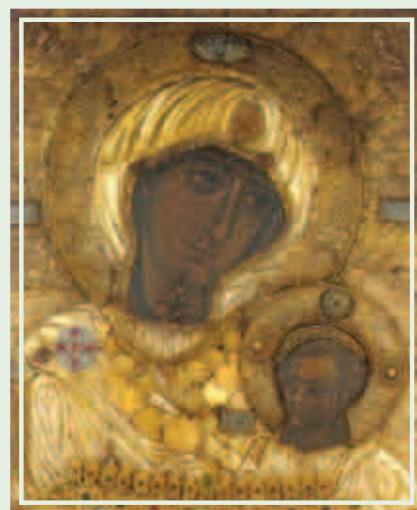
Εἶναι γεγονός ὅτι σχετικά μὲ τὸ θέμα αὐτὸ ὑπάρχουν πολλές καὶ διάφορες ἐρμηνεῖες. Ἄν θέλομε νὰ δώσομε ἕνα σύντομο ὄρισμό, ὅπως σημειώνεται καὶ σὲ βιβλίο τῆς Ἱ.Μ.Παρακλήτου, μπορούμε νὰ ποῦμε, ὅτι τάμα εἶναι ἡ συνειδητὴ ὑπόσχεση κάποιος ἀγαθῆς πράξεως ἢ προσφορᾶς πρὸς τὸν Θεό, τὴν Παναγία ἢ τοὺς Ἁγίους μας. Μὲ τὸ τάμα δεσμεύομε τὴν συνειδησή μας. Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ συνειδησιακὴ δέσμευση εἶναι πού κάνει τὸ τάμα νὰ ξεχωρίζει ἀπὸ τὴν ἀπλή πρόθεση ἢ ἀκόμα καὶ τὴν σταθερὴ ἀπόφαση.

Ἀναφορικὰ δὲ μὲ τὸ πῶς – πότε μπορούμε νὰ κάνομε ἕνα τάμα, χρειάζεται νὰ ποῦμε ὅτι προϋπόθεση εἶναι ἡ ἡρεμὴ καὶ ὠριμὴ σκέψη, χωρὶς πίεση, ἐξαναγκασμό, φόβο ἢ βία καὶ μὲ πλήρη ἐπίγνωση τοῦ τί καὶ σὲ ποιὸν ὑποσχόμαστε. Ἡ ἐκπλήρωση τοῦ τάματος χρειάζεται νὰ εἶναι δυνατὴ-ἐφικτὴ σὲ χρόνον εὐλογο καὶ ὄχι ἀόριστα. Τάζοντας κάτι πού δὲν μπορούμε νὰ τὸ ἐκπληρώσομε δείχνομε ἀσέβεια καὶ ἐπιπολαιότητα. Ἐνα βιβλίο τῆς Π.Δ., ὁ Ἐκκλησιαστής, ἀναφέρει σχετικά: «Ὅταν τάξεις κάτι στὸν Θεὸ μὴν ἀργήσεις νὰ τὸ ἐκπληρώσεις, γιατί δὲν ἀρέσουν στὸν Θεὸ οἱ ἐπιπόλαιοι. Ἐσὺ λοιπὸν ὅ,τι τάξεις νὰ τὸ ἐκπληρώνεις. Καλύτερα νὰ μὴν τάξεις, παρὰ νὰ τάξεις καὶ νὰ μὴν ἐκπληρώσεις τὰ τάμα σου» (5,3-4).

Δὲν μπορούμε ἐπίσης νὰ κάνομε τάμα πού νὰ ἀφορᾷ ἄλλα πρόσωπα, ἢ πράγματα καὶ θέματα πού δὲν ἀφοροῦν ἄμεσα ἐμᾶς καὶ ἀναφέρονται σὲ ἄλλους χωρὶς τὴν συγκατάθεσή τους. Προ-

σοχὴ χρειάζεται καὶ στὸ ἀντικείμενο τοῦ τάματος, τὸ ὁποῖο θὰ πρέπει νὰ εἶναι καλὸ καὶ ἅγιο. Ὅ,τι εἶναι ἀνώφελο καὶ ἄπρεπο δὲν μπορεῖ νὰ γίνεται ἀντικείμενο ταμάτων. Δὲν πρέπει ἐπίσης νὰ κάνομε ἕνα τάμα, ἀκόμα καὶ ἅγιο, ἂν ἡ ἐκπλήρωσή του δὲν συμβιβάζεται μὲ ἄλλες σημαντικὲς ὑποχρεώσεις τῆς ζωῆς μας. Μία μητέρα π.χ. δὲν μπορεῖ νὰ τάξει ἕνα πολυήμερο προσκύνημα σὲ ἱερὸ τόπο, ἂν γιὰ τὴν ἐκπλήρωση τοῦ τάματός της πρέπει νὰ ἀφήσει τὰ μικρὰ παιδιὰ της μόνα καὶ ἀπροστάτευτα.

Χρειάζεται ἐπίσης νὰ γνωρίζομε ὅτι γιὰ νὰ γίνει τὸ τάμα μας εὐπρόσδεκτο ἀπὸ τὸν Θεὸ πρέπει νὰ εἶναι καρπὸς γνήσιας εὐλάβειας, νὰ συνοδεύεται ἀπὸ μετάνοια, ἀγώνα ἐναντίον τῆς ἁμαρτίας καὶ προκοπὴ τῆς ἀρετῆς. Εἶναι ἀνώφελα τὰ τάματα χωρὶς διόρθωση βίου καὶ ἐλπίδα σωτηρίας.

Γιὰ ὁποιοδήποτε θέμα, ἐρώτημα ἢ ἀπορία σας μπορεῖτε νὰ μᾶς γράφετε στὴν ἠλεκτρονικὴ διεύθυνση <http://www.imks.gr/cgi-bin/fpm.cgi>

(ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2010)

Άρχη τῆς Ἰνδίκτου

Ἡ 1η Σεπτεμβρίου, ἀρχὴ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, ἔχει καθιερωθεῖ ὡς γνωστὸν ἀπὸ τὸν μακαριστὸ Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη κυρὸ Δημήτριο ὡς ἡμέρα προσευχῆς καὶ προστασίας γιὰ τὴν κτίση, τὸ περιβάλλον. Ἀπὸ τότε καὶ μέχρι σήμερα τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο ὑπὸ τὴν ἐμπνευσμένη ποδηγεσία τοῦ Οἰκουμενικοῦ μας Πατριάρχου κ.κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ, ὁ Ὅποιος ἔχει ὀνομαστεῖ καὶ «πράσινος Πατριάρχης» γιὰ τίς σπουδαῖες καὶ ποικίλλες πρωτοβουλίες του ἀναφορικὰ μὲ τὴν προστασία τοῦ περιβάλλοντος, πρωτοπορεῖ παγκοσμίως στὴν ἀφύπνιση τῶν συνειδησέων.

Τὴν 1η Σεπτεμβρίου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας τέλεσε Θεία Λειτουργία καὶ τὸ ἀπόγευμα ἡ Ἔνορία Πύργου συνδιοργάνωσε μὲ τὸν ὁμώνυμο Σύλλογο Γυναικῶν καὶ τὸν Πολιτιστικὸ - Οἰκολογικὸ Σύλλογο, ἐκδήλωση ἀφιερωμένη στὸ περιβάλλον. Μετὰ τὸν ἀγιασμὸ πού τέλεσε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας ἀναγνώσθηκε τὸ μήνυμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ μας Πατριάρχου γιὰ τὴν ἡμέρα τοῦ Περιβάλλοντος. Ἀκολούθησαν σχετικὲς ὁμιλίες ἀπὸ τοὺς: κ.κ. Λουκά Ἀνδριανό, ἐπιστημονικὸ συνεργάτη τῆς Ὁρθοδόξου Ἀκαδημίας Κρήτης μὲ θέμα: «*Βιοποικιλότητα καὶ ὁ ἄνθρωπος σήμερα*», τὸν καθηγητὴ κ. Ἰωάννη Ἀρνέλλο, ὡς ἐπίσης καὶ τὸν καθηγητὴ κ. Ἐμμανουὴλ Ψωματάκη, ὑπεύθυνο τῆς Περιβαλλοντικῆς Ὁμάδας ΕΠΑΛ Κισάμου, μὲ θέμα: «*Βότανα καὶ χόρτα τῆς Κρήτης*». Ἀκολούθησε συζήτηση καὶ πλούσιο κέρασμα, προσφορά τῶν Συλλόγων, Φορέων καὶ κατοίκων τῆς Ἐνορίας Πύργου.

Συνέλευση Γυναικείων Συλλόγων

Τὸ Σάββατο 4 Σεπτεμβρίου πραγματοποιήθηκε ἡ ἐτήσια Γενικὴ Συνέλευση τῶν Γυναικείων Συλλόγων τῆς Μητροπόλεώς μας, ἡ ὁποία φιλοξενήθηκε στοὺς ζεστοὺς

καὶ φιλόξενους χώρους τῆς Ὁρθοδόξου Ἀκαδημίας Κρήτης. Τῆς Συνελεύσεως προηγήθηκε Θεία Λειτουργία στὴν Ἱερά Πατριαρχικὴ Μονὴ Ὁδηγητρίας Γωνιάς, ἱεουργοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου μας. Μετὰ τοὺς χαιρετισμοὺς ἀκολούθησαν ὁμιλίες ἀπὸ τοὺς: κ.κ. Κλειῶ Λογοθέτη, θεολόγο-φιλόλογο μὲ θέμα: «*Χριστιανὴ Γυναίκα στὴν σύγχρονη κοινωνία*» καὶ κ. Εὐστράτιο Μιλιδάκη, προϊστάμενο τῶν Εὐρωπαϊκῶν Προγραμμάτων τοῦ ΟΑΔΥΚ μὲ θέμα: «*Σύγχρονη ἀγρότισσα. Προοπτικὲς ἀνάπτυξης, προώθηση ἀγροτικῶν προϊόντων, δημιουργία Γυναικείων Συνεταιρισμῶν*». Τοποθετήσεις καὶ διάλογος μεταξὺ τῶν παρευρισκομένων καὶ τῶν ὁμιλητῶν κατέκλεισε τὸν κύκλο τῶν ὁμιλιῶν. Ἡ Συνέλευση ὁλοκληρώθηκε μὲ πλούσιο γεῦμα, προσφορά τῆς Ἱεράς Μονῆς Γωνιάς, τῆς Ἐνορίας Κολυμβαρίου, τοῦ Συλλόγου Γυναικῶν Κολυμβαρίου καὶ τοῦ Δήμου Κολυμβαρίου.

Ἑορτὴ Γενεσίου τῆς Θεοτόκου

Κατὰ τὴν ἑορτὴ τοῦ Γενεσίου τῆς Θεοτόκου ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης μας χοροστάτησε στὸν Ἑσπερινὸ πού τελέ-

στηκε στὸν ἑορτάζοντα ὁμώνυμο Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Τράχηλα, τὴν δὲ κυριώνυμο ἡμέρα λειτούργησε στὸν ἱστορικὸ Ναὸ τῆς Παναγίας Κεράς, στὴν Μονὴ Σελίνου.

Ἑναρξη Σχολικοῦ ἔτους

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐνάρξεως τοῦ νέου σχολικοῦ ἔτους ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας ἐπισκέφθηκε Σχολεῖα τῆς περιοχῆς, τέλεσε τὴν Ἀκολουθία τοῦ Ἁγιασμοῦ καὶ εὐχήθηκε σὲ καθηγητές, μαθητές καὶ γονεῖς καλὴ καὶ εὐλογημένη σχολικὴ χρονιά, καλοὺς ἀγώνες στὸν στίβο τῆς γνώσης καὶ τῆς μάθησης.

Ἐκλογὴ Μητροπολίτου

Τὴν Πέμπτη 9 Σεπτεμβρίου ἡ Ἱερὰ Ἐπαρχιακὴ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης ἐξέλεξε παμψηφεί τὸν Θεοφιλέστατο Ἐπίσκοπο Κνωσοῦ κ. Εὐγένιο Μητροπολίτη Ρεθύμνης & Αὐλοποτάμου, σὲ διαδοχὴ τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου κυροῦ Ἀνθίμου. Ἡ εἶδηση τῆς ἐκλογῆς τοῦ κ. Εὐγενίου ἔγινε ἀποδεκτὴ μὲ μεγάλη χαρὰ ἀπὸ τὸν κλῆρο καὶ τὸν λαὸ τοῦ Ρεθύμνου, πού εἶχε συγκεντρωθεῖ στὴν πλατεία τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ. Ἀκολούθησε τὸ Μέγα Μήνυμα τοῦ κ. Εὐγενίου στὸν Ἱερὸ Μητροπολιτικὸ Ναὸ Ἁγίου Μηνᾶ, κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴ τάξη καὶ παράδοση, ἐνώ ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης καὶ οἱ Σεβ. Μητροπολίτες τῆς νήσου ὑπέγραψαν τὴν Πράξη ἐκλογῆς. Βαθεῖα συγκινημένος ὁ Θεοφιλέστατος ἐψηφισμένος Μητροπολίτης Ρεθύμνης καὶ Αὐλοποτάμου κ. Εὐγένιος

δήλωσε μεταξύ ἄλλων: «Ἡ Ἐκκλησία μὲ ἀποστέλλει σήμερα στὴν Ἱερὰ καὶ ἱστορικὴ Μητρόπολη Ρεθύμνης καὶ Αὐλοποτάμου καὶ μοῦ ἀναθέτει τὴ διακονία τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ τῆς ὁποῖος διακρίνεται γιὰ τὴν προσήλωσή του στὴν πίστη καὶ τὶς παραδόσεις. Δοξάζω τὸ Θεὸ καὶ τὸν εὐχαριστῶ γιὰ τὴν εὐεργεσία τοῦ αὐτῆ στοῦ ταπεινοῦ πρόσωπό μου. Αὐτὴ τὴ στιγμή στρέφω τὸ νοῦ μου στὴ Μητέρα Ἐκκλησία, τὸ Οἰκουμενικὸ μας Πατριαρχεῖο καὶ στὴν Αὐτοῦ Θειοτάτη Παναγιότητα, τὸν Οἰκουμενικὸ μας Πατριάρχη κύριο κύριο Βαρθολομαῖο καὶ ἐκφράζω ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιάς μου τὸν βαθύτατο σεβασμὸ καὶ τὴν υἱικὴ ἀφοσίωσή μου. Εὐχαριστῶ τὸν Σεβασμιώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Κρήτης κ.κ. Εἰρηναῖο κοντὰ στὸν ὁποῖο διακόνησα τὴν Ἐκκλησία τὰ τελευταῖα τέσσερα χρόνια, ὡς βοηθὸς ἐπίσκοπός του, γιὰ τὴν πατρικὴ του ἀγάπη. Εὐχαριστῶ τοὺς Σεβ. Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη τους στοῦ πρόσωπό μου. Μαζί τους θὰ ἐργάζομαι γιὰ τὸ καλὸ τῆς Ἐκκλησίας μας, τοῦ τόπου μας καὶ τοῦ λαοῦ μας». Τὸ περιοδικὸ μας εὐχεται ὀλόψυχα στὸν νέο Ποιμενάρχη τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ρεθυμνίων καλὴ δύναμη, ἀγλαόκαρπη καὶ καρποφόρα Ποιμαντορία. ΑΞΙΟΣ.

Ἑορτὴ Τιμίου Σταυροῦ

Προσκεκλημένος τοῦ Σεβ. Μητρ. Λάμπης, Συβρίτου & Σφακιῶν κ. Εἰρηναίου καὶ τῆς Ἱερᾶς Πατριαρχικῆς Μονῆς Πρέβελη, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας συμμετείχε εἰς τὴν πανηγυρὴ τῆς Μονῆς, προεξάρχοντας τοῦ νέου Μητροπολίτου Ρεθύμνης & Αὐλοποτάμου κ. Εὐγενίου.

Μνήμη πεσόντων

Τὴν Παρασκευὴ 17 Σεπτεμβρίου ἡ Ἑνορία Παλαιοχώρας καὶ ὁ Δήμος Πελεκάνου προσευχήθηκαν γιὰ τοὺς 32 πεσόντες ἀγωνιστές, πού κατὰ τὴν διάρκεια τῆς Γερμανικῆς κατοχῆς θυσιάστηκαν στὴν Παλαιοχώρα καὶ τὴν εὐρύτερη περιοχὴ.

Ἐκδίλωση τιμῆς καὶ μνήμης

Ἡ Νομαρχιακὴ Αὐτοδιοίκηση Χανίων, ὁ Δήμος Βουκολιῶν καὶ ὁ Πολιτιστικὸς Σύλλογος Καλλιθέας συνδιοργάνωσαν, τὸ Σάββατο 18 Σεπτεμβρίου, ἐκδίλωση τιμῆς καὶ μνήμης πρὸς τιμὴν τοῦ μακαριστοῦ πρωτοπρεσβυτέρου Μιχαὴλ Καρδαμάκη, ἀξίου γόνου τοῦ χωριοῦ Καλ-

λιθέα Κισάμου. Προηγήθηκε Θεία Λειτουργία, ιερουργούντος του Σεβ. Ποιμενάρχου μας και μνημόσυνο διά την ανάπαυση τής ψυχής του. Στην πλατεία του χωριού δόθηκαν χαιρετισμοί από τους διοργανωτές, έγινε αναφορά στη ζωή και τὸ ἔργο τοῦ π. Μιχαὴλ ἀπὸ τὸν πρ. Γεν. Δντὴ τῆς ΟΑΚ κ. Ἀλέξανδρο Παπαδερὸ καὶ εὐχαριστήριος χαιρετισμὸς ἐκ μέρους τῆς οἰκογένειας τοῦ π. Μιχαὴλ ἀπὸ τὸν υἱὸ του Δημήτριο. Ἡ ἐκδήλωση ὁλοκληρώθηκε μετὰ τὴν ὀνοματοθεσία τῆς κεντρικῆς πλατείας τοῦ χωριοῦ σὲ πλατεία «Πρωτοπρεσβυτέρου Μιχαὴλ Σπ. Καρδαμάκη», ὡς ἐπίσης καὶ μετὰ ἐπίσκεψη σὲ εἰδικὸ χῶρο ποὺ διαμορφώθηκε καὶ φιλοξενεῖ τὰ βιβλία καὶ προσωπικὰ ἀντικείμενα τοῦ π. Μιχαὴλ, ὁ ὁποῖος ὅπως τόνισε καὶ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας ὑπῆρξε κατ' ἐξοχὴν λειτουργικὸς ἄνθρωπος.

Μνημόσυνο Μητροπολίτου Ρεθύμνης κυροῦ Ἀνθίμου

Τὴν Κυριακὴ 19 Σεπτεμβρίου, στὸν Ἱερὸ Μητροπολιτικὸ Ναὸ Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου Ρεθύμνης, τελέσθηκε Θεία Λειτουργία μετὰ τὴν συμμετοχὴ ὅλων τῶν μελῶν τῆς Ἱεράς Ἐπαρχιακῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης καὶ προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Κρήτης κ. Εἰρηναίου, ὡς ἐπίσης καὶ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Σιδηροκάστρου κ. Μακαρίου, Ρόδου κ. Κυρίλλου καὶ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Βαβυλῶνος κ. Νήφωνος. Ἀκολούθησε τὸ τεσσαρακονθήμερο μνημόσυνο τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Ρεθύμνης & Αὐλοποτάμου κυροῦ Ἀνθίμου,

μετὰ τὴν συμμετοχὴ τῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως καὶ τοῦ Νομοῦ καὶ πλήθους πιστῶν. Ὁ Σεβ. Μητρ. Ἀρκαλοχωρίου, Καστελλίου καὶ Βιάννου κ. Ἀνδρέας ὁμίλησε μετὰ λόγους θερμούς περὶ τοῦ προσώπου, τῆς προσφοράς καὶ τοῦ ἔργου τοῦ μακαριστοῦ Ποιμενάρχου.

Ἑορτὴ Ὁσίου Κυρ-Ἰωάννου τοῦ Ξένου

Ἡ Μητρόπολις μας ἔχει τὴν μεγάλη εὐλογία νὰ διαφυλάττει τὸ μοναδικὸ διασωζόμενο τεμμάχιο Ἱεροῦ Λειψάνου, τμῆμα τῆς Τιμίας Κάρας, τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Κυρ-Ἰωάννου τοῦ Ξένου, ὡς ἐπίσης καὶ νὰ σεμνύνεται διὰ τὸν τόπο τῆς ἀσκήσεως καὶ κοιμήσεως Του, στὸ Καβοῦσι Πλατάνου. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας χοροστάτησε στὸν Ἑσπερινὸ τῆς ἑορτῆς 19η Σεπτ. στὸ Καβοῦσι, τὴν δὲ κυριώνυμο ἡμέρα ἱερούργησε στὰ Τσουρουνιανὰ Κισάμου, ὅπου φυλάσσεται ἡ Τιμία Κάρα του.

Ἑορτὴ Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης

Κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Σεβ. Μητρ. Κυθήρων & Ἀντικυθήρων κ. Σεραφεῖμ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας, ἡγούμενος πολυπληθοῦς ὁμάδας Ἱερέων καὶ προσκυνητῶν, συμμετείχε στὴν ἑορτὴ καὶ πανήγυρη τῆς Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης, στὰ Κύθηρα, ὅπου φυλάσσεται καὶ ἡ θαυματουργὸς Εἰκόνα Τῆς. Ὁ Ἐπίσκοπός μας χορο-

στάτησε στὸν πανηγυρικό Ἑσπερινό, ὅπου καὶ ὁμίλησε ἐπίκαιρα, ἐνῶ τὴν ἐπομένη συμμετείχε στὴν πανηγυρική Θεία Λειτουργία προεξάρχοντας τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ζιχνῶν & Νευροκοπίου κ. Ἱεροθέου. Κατὰ τὴν παραμονὴ στὸ ὄμορφο καὶ φιλόξενο νησί τῶν Κυθήρων, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας μετὰ τοῦ ὁμίλου τῶν προσκυνητῶν εἶχαν τὴν εὐκαιρία νὰ προσκυνήσουν τὶς Μονὲς τῆς Ἁγίας Ἐλέσης, τῆς Ἁγίας Μόνης καὶ νὰ ξεναγηθοῦν στὶς ὁμορφιὲς τοῦ νησιοῦ.

Μνημόσυνο Σεβ. Μητροπολίτου ἀπὸ Φλωρίνης κυροῦ Αὐγουστίνου

Προσκεκλημένος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Φλωρίνης, Πρεσπῶν & Ἑορδαίας κ. Θεοκλήτου, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας μετείχε στὸ τεσσαρακονθήμερο μνημόσυνο τοῦ μακαριστοῦ Γέροντος Μητροπολίτου ἀπὸ Φλωρίνης κυροῦ Αὐγουστίνου. Τὴν Παρασκευή, 1η Ὀκτ., ὁ Ἐπίσκοπός μας χοροστάτησε στὸν Ἑσπερινό στὴν Ἱερὰ Κοινοβιακὴ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου καὶ μετείχε μαζί μέ τὸν οἰκεῖο Ἐπίσκοπο Σεβ. κ. Θεόκλητο στὸ μνημόσυνο πού ἀκολούθησε προεξάρχοντας τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Καστορίας κ. Σεραφεῖμ. Ὁ κ. Σεραφεῖμ ὁμίλησε περὶ τοῦ προσώπου καὶ τῆς προσφορᾶς τοῦ ἐκλιπόντος Ἱεράρχου. Τὴν Κυριακὴ 3 Ὀκτ. στὸν Ἱ.Μητροπολιτικὸ Ναὸ Ἁγίου Παντελεήμονος τελέστηκε πολυαρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία προεξάρχοντας τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Βεροίας, Ναούσης & Καμπανίας κ. Παντελεήμονος. Κατὰ τὴν τέλεση τοῦ μνημοσύνου πού ἀκολούθησε προεξήρχε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Φλωρίνης, Πρεσπῶν & Ἑορδαίας κ. Θεόκλητος. Ἐκτός τῶν τοπικῶν ἀρχῶν πού παρευρέθησαν, πλῆθος κόσμου καθ' ὅλη τὴν διάρκειά τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν ἀπέδωσαν τὴν τιμὴ στὸν μακαριστὸ Ποιμενάρχη τους διὰ τῆς παρουσίας τους. Ὁ Σεβ. κ. Θεόκλητος, μάλιστα, παρείχε πλούσια καὶ ἀρχοντικὴ φιλοξενία σὲ ὅλους τοὺς προσκεκλημένους φιλοξενούμενους, Ἀρχιερεῖς, Πανεπιστημιακοὺς, κ.ἄ.

Ἑορτὴ Ὁσίων 99 Θεοφόρων Πατέρων

Ἡ Μητροπολιτικὴ μας περιφέρεια σεμνύνεται καὶ τιμᾶ ἰδιαίτερως τοὺς Ὁσίους ἐνενήκοντα καὶ ὀκτῶ Θεοφόρους Πατέρες καὶ τὸν Ὁσιο Ἰωάννη τὸν Ἐρημίτη, οἱ ὅποιοι ἔζησαν, ἀσκήτησαν, ἀγίασαν καὶ ἐτελειώθησαν στὸ σπήλαιο τοῦ Ἄζωγυρὲ Σελίνου, ὅπου καὶ τὸ μεγάλο

προσκύνημά τους. Ὁ Ὁσιος Ἰωάννης, ὡς γνωστόν, κοιμήθηκε στὴν περιοχή τοῦ Γουβερνέτου, ὅπου εὐρίσκεται καὶ τὸ ὁμώνυμο Μοναστήρι. Στὸ μεγάλο προσκύνημα τοῦ Ἄζωγυρὲ κατὰ τὸ ἑορταστικὸ διήμερο τῆς 6ης & 7ης Ὀκτωβρίου ὡς καὶ ἀρκετὲς ἡμέρες πρὶν, λόγω τῆς προσέλευσης πολλῶν προσκυνητῶν, τελοῦνται Ἱερὲς Ἀκολουθίες, νυκτερινὲς Θεεῖες Λειτουργίες καὶ Παρακλήσεις. Ἑορτάζει ἐπίσης καὶ τὸ σπήλαιο τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Ἐρημίτου στὴν Μαραθοκεφάλα Κισάμου, ἀπὸ ὅπου, κατὰ τὴν παράδοση, πέρασε ὁ Ἅγιος Ἰωάννης πορευόμενος πρὸς τὸ Γουβερνέτο. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας χοροστάτησε κατὰ τὸν Ἑσπερινό τῆς ἑορτῆς στὸ προσκύνημα τοῦ Ἄζωγυρὲ, τὴν δὲ κυριώδη ἡμέρα μετείχε στὴν πανηγυρὶ τῆς Ἱερᾶς Πατριαρχικῆς Μονῆς Γουβερνέτου, προσκεκλημένος τοῦ Σεβ. Μητρ. Κυδωνίας & Ἀποκορώνου κ. Δαμασκηνοῦ καὶ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Ἐνθρόνισις Σεβ. Μητροπολίτου Ρεθύμνης

Τὸ Σάββατο 16 Ὀκτωβρίου πραγματοποιήθηκε ἡ ἐνθρόνισις τοῦ νέου Μητροπολίτου Ρεθύμνης καὶ Αὐλοποτάμου κ. Εὐγενίου. Τὸν νέο Ποιμενάρχη τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ρεθυμνίων ὑποδέχτηκαν στὰ ὄρια τοῦ νομοῦ ὁ Τοποτηρητὴς τῆς Μητροπόλεως Σεβ. Μητροπολίτης Λάμπης, Συβρίτου καὶ Σφακίων κ. Εἰρηναῖος καὶ ὁ Νομάρχης Ρεθύμνης κ. Γεώργιος Παπαδάκης. Τὸν Σεβ. Μητροπολίτη Ρεθύμνης καὶ Αὐλοποτάμου συνόδευαν ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου Σεβ. Μητροπολίτης Πέτρας καὶ Χερρονήσου

κ. Νεκτάριος, ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης κ. Εἰρηναῖος καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς Ἱερᾶς Ἐπαρχιακῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης.

Στις 11.30 π.μ. ἔγινε ἡ ἐπίσημη τελετὴ ὑποδοχῆς στὴν πλατεία Ἀγνώστου Στρατιώτου ἀπὸ τὸ Δήμαρχο τῆς πόλεως κ. Γεώργιο Μαρινάκη, ὁ ὁποῖος καὶ καλοσῶρισε τὸν νέο Ποιμενάρχη παρουσία τῶν Ἀρχῶν τοῦ Νομοῦ, πλήθους κόσμου ἀπὸ ὅλη τὴν Κρήτη, τοῦ ἱεροῦ κλήρου, τῶν μοναστικῶν ἀδελφοτήτων καὶ τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ τῆς Μητροπόλεως. Ἀκολούθως, σχηματίστηκε πομπὴ μέχρι τὸν Ἱερὸ Μητροπολιτικὸ Ναὸ τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου, ὅπου τελέσθηκε ἡ ἐνθρόνιση.

Κατὰ τὴν ἐνθρόνιση ἐτίμησαν μὲ τὴν παρουσία τους τὸν ἐνθρονιζόμενο Ἱεράρχη καὶ οἱ : Σεβ. Μητροπολίτης Γέρων Ἀξιώμης κ. Πέτρος, ἐκπρόσωπος τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κ.κ. Θεοδώρου, ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Μεσαορίας κ. Γρηγόριος, ἐκπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σάμου καὶ Ἰκαρίας κ. Εὐσέβιος καὶ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κασσανδρείας κ. Νικόδημος, ὡς ἐκπρόσωποι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καθὼς καὶ οἱ Σεβ. Μητροπολίτες Κορίνθου κ. Διονύσιος, Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος, Ἡλιουπόλεως Αἰγύπτου κ. Θεόδωρος καὶ ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ἀβύδου κ. Κύριλλος. Παρέστησαν ἐπίσης ὁ Ἀρχιγραμματέας τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Ἀρχιμ. κ. Ἐλπιδοφόρος, ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. Βασίλειος Γοντικᾶκης, Προηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἰβήρων καὶ ὁ Ὀσιώτατος μοναχὸς Νεκτάριος ἀπὸ τὴν Ἱερά Μονὴ Καρακάλου. Ἀμέσως μετὰ τὴν καθορισμένη δοξολογία ἐκφωνήθηκαν προσφωνήσεις ἀπὸ τὸν ἐκπρόσωπο τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, τὸν ἐκπρόσωπο τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, τὸν ἐκπρόσωπο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπο Κρήτης κ. Εἰρηναῖο, Πρόεδρο τῆς Ἱερᾶς Ἐπαρχιακῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης, τὸν Τοποτηρητὴ, τὸν ἐκπρόσωπο τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως κ. Ἰωάννη Πανάρετο Ὑφυπουργὸ Ἐθνικῆς Παιδείας, Διάβιου Μάθησης καὶ Θρησκευμάτων, τὸν Νομάρχη Ρεθύμνης ὡς καὶ τὸν Πρωτοσύγκελλο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀρχιμ. Ἄνθιμο Μαντζουράνη, ἐκ μέρους τοῦ ἱεροῦ Κλήρου. Κατόπιν ὁ ἄρτι ἐνθρονιστὴς Σεβ. Μητροπολίτης κ. Εὐγένιος ἐκφώνησε τὸν ἐνθρονιστήριό λόγο του καὶ δέχτηκε τὶς εὐχὲς τῶν Ἀρχιερέων, τῶν Ἀρχῶν, τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς τελετῆς, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης ἐτέλεσε τρισάγιο στοὺς τάφους τῶν μακαριστῶν προκατόχων τοῦ Τίτου, καὶ Ἄνθιμου. Τὸ ἑσπέρας τοῦ Σαββάτου ὁ κ. Εὐγένιος μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν φιλοξενουμένων του ἐπισκέφθηκε τὴν Ἱερά Μονὴ Ἁγίας Εἰρήνης, ὅπου καὶ μετὰ τὴν ὑποδοχὴ καὶ δοξολογία πού τελέστηκε στὸ καθολικὸ τῆς Μονῆς, ἔψαλε τρισάγιο στὸν τάφο τοῦ προκατόχου του κυροῦ Θεοδώρου. Στὴ συνέχεια ἔγινε περιήγηση στοὺς γύρω χώρους καὶ ἀκολούθησε πλούσιο δείπνο στὴν τράπεζα τῆς Μονῆς.

Τὴν ἐπομένη, Κυριακὴ 17ῆ Ὀκτωβρίου, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Εὐγένιος τέλεσε τὴν πρώτη Θεία Λειτουργία, ὡς Μητροπολίτης Ρεθύμνης καὶ Αὐλοποτάμου, στὸν Ἱερὸ Μητροπολιτικὸ Ναὸ Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου Ρεθύμνου, συλλειτουργούντων Ἀρχιερέων ἐκ τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας, τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, τῆς Ἑλλάδος ὡς καὶ τοῦ μέχρι πρότινος Το-

ποτηρητοῦ, συμπροσευχομένων δὲ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κρήτης κ. Εἰρηναίου καὶ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Πέτρας καὶ Χερρονήσου κ. Νεκταρίου καὶ Κισάμου & Σελίνου κ. Ἀμφιλοχίου. Στὴν Θεία Λειτουργία συμμετείχε καὶ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σύρου, Τήνου, Ἄνδρου, Κέας, Μήλου καὶ Μυκόνου κ. Δωρόθεος, ὁ ὁποῖος ἀφίχθη τὸ πρῶτὴ τῆς Κυριακῆς γιὰ τὸν λόγο αὐτό. Οἱ ἀρχεῖς τοῦ Νομοῦ καὶ πλήθος πιστῶν ἔδωσαν καὶ πάλι τὸ «παρῶν», προκειμένου νὰ εὐχηθοῦν γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ στὸν νέο Ποιμενάρχη τους.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ρεθύμνης μὲ τοὺς φιλοξενουμένους Ἀρχιερεῖς ξεναγήθηκαν στὸ Ἐπισκοπεῖο καὶ μετέβησαν γιὰ προσκύνημα στὴν ἱστορικὴ Ἱερά Πατριαρχικὴ Μονὴ Ἀρκαδίου. Ἡ ὑποδοχὴ πού ἐπιφυλάχθηκε ἀπὸ τὸν Ἡγούμενο καὶ τὴν ἀδελφότητα τῆς Μονῆς ἦταν θερμὴ καὶ ἐγκάρδια. Τελέστηκε Δοξολογία στὸν κεντρικὸ Ναὸ τῆς Μονῆς, ἀκολούθησε ξενάγηση καὶ παρατέθηκε πλούσιο γεῦμα. Σὲ ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις καὶ τὶς τελετὲς τοῦ διημέρου τῆς Ἐνθρονίσεως συγκινητικὴ ἦταν ἡ πολυπληθὺς παρουσία καὶ συμμετοχὴ ὄχι μόνον γνωστῶν καὶ φίλων τοῦ Σεβασμιωτάτου ἀπὸ ὅλη τὴν Κρήτη, ἀλλὰ καὶ πολλῶν ἀνωνύμων πιστῶν ἀπὸ τὴν Μητρόπολη Ρεθύμνης καὶ Αὐλοποτάμου πού προσήλθαν νὰ λάβουν τὴν εὐχὴ καὶ εὐλογία τοῦ Ποιμενάρχου τους.

Ἐναρξη Συντροφιάς τῆς Χαράς

Ἡ Μητρόπολις μας, ἐπιθυμώντας νὰ χτίζει γέφυρες κοινωνίας καὶ ἐπικοινωνίας μὲ τὰ νιάτα τοῦ τόπου, συνεχίζει καὶ ἐφέτος τὴν λειτουργία τῶν Νεανικῶν Συνάξεων, τὴν γνωστὴ πλέον «Συντροφιά τῆς Χαράς». Παιδιὰ ἡλικίας ἀπὸ 6 ἕως 15 ἐτῶν συναντῶνται κάθε Σάββατο ἀπόγευμα στὸ «Φαλδάμειο Οἶκημα» τῆς Μητροπόλεώς μας καί, μὲ τὴν συμβολὴ καὶ ἀρωγὴ ἐθελοντῶν ἐκπαιδευτικῶν τῆς περιοχῆς μας, δίδεται ἡ δυνατότητα γιὰ δημιουργικὴ ἀπασχόληση, ψυχαγωγία, ἄθληση, συνεργασία καὶ ἀνάπτυξη πρωτοβουλίας, βοηθώντας παράλληλα τὰ παιδιά νὰ ψηλαφίσουν τὴν ἐν Χριστῷ ζωὴ, καθὼς καὶ τὴν ἀλήθεια τῆς πίστεώς μας.

Στὴν ἐναρκτήρια ἐκδήλωση, ἡ ὁποία ἔγινε τὴν 24ῆ Ὀκτωβρίου, οἱ μετέχοντες εἶχαν τὴν εὐκαιρία νὰ γνωρίσουν ἀπὸ κοντὰ καὶ νὰ ἐπικοινωνήσουν μὲ τὴν κ. Εὐδοκία Σκορδαλᾶ –Κακατσάκη, καταξιωμένη συγγραφέα

παιδικών παραμυθιών, γνωστή και αγαπητή στην τοπική μας κοινωνία, ή όποια μίλησε με θέμα: «Απ' τόν κόσμο τών παραμυθιών τής Εύδοκίας». Πληροφορίες για τίς Νεανικές Συνάξεις ως και έγγραφές γίνονται στο βιβλιοπωλείο τής Μητροπόλεως, τηλ. 28220-22128 (έσωτ. 5).

Έναρξη Μαθημάτων Ώδειου

Με τόν Άγιασμό πού τελέστηκε τήν Τετάρτη 27 Οκτωβρίου άρχισαν και επίσημα τά μαθήματα τού Ώδειου τής Μητροπόλεως μας για τò νέο σχολικό έτος 2010-2011. Κατά τήν φετινή χρονιά θά λειτουργήσουν οί έξι Σχολές: Βυζαντινής Μουσικής, Θεωρία τής Μουσικής, Πιάνου, Κλασσικής Κιθάρας, Κλασσικού Βιολιού, Άρμονιού – Άκορντεόν, Παραδοσιακής Μουσικής (βιολι-λύρα-λαούτο), Ντράμς, Ήλεκτρικής Κιθάρας, Λαϊκής Μουσικής (μπουζούκι), Μουσικής προπαιδείας (για παιδιά προσχολικής ηλικίας 4-6 χρονών). Οί καθηγητές τού Ώδειου είναι πτυχιούχοι, σύμφωνα με τίς προϋποθέσεις πού θέτει τò Υπουργείο Πολιτισμού, τά πτυχία δέ τού Ώδειου είναι αναγνωρισμένα από τò Υπουργείο Πολιτισμού. Πληροφορίες – Έγγραφές στην Γραμματεία τού Ώδειου, τηλ. 28220-22184 (άπογευματινές ώρες).

Δημιουργία Νεανικής χορωδίας

Η δημιουργική δράση τού Ώδειου τής Μητροπόλεως μας έπεκτείνεται από φέτος και στην δημιουργία Νεα-

νικής χορωδίας για παιδιά Δημοτικού και Γυμνασίου. Οί ενδιαφερόμενοι παρακαλούνται όπως άπευθύνονται στην Γραμματεία τού Ώδειου, τηλ. 28220-22184 (άπογευματινές ώρες).

Έπέτειος Έθνικής Έορτής

Τήν έορτή τής Άγίας Σκέπης τής Θεοτόκου και τήν έπέτειο τής Έθνικής έποποιίας τού 1940 έόρτασε και έφέτος ό άπανταχού τής γής Έλληνισμός με Θείες Λειτουργίες, δοξολογίες, δεήσεις και παρελάσεις. Ίδιαίτερα έπίκαιρο τò μήνυμα τής ημέρας στην έποχή μας, ή όποία δοκιμάζεται τόσο πολλή από τίς παντός είδους κρίσεις, όπως τόνισε και ό Σεβ. Μητροπολίτης μας στòn χαιρετισμό του κατά τήν έπίσημη δοξολογία.

Έορτή Άγιων Τεσσάρων Μαρτύρων

Προσκεκλημένος τού Σεβ. Μητροπολίτου Ρεθύμνης και Αύλοποτάμου κ. Εύγενίου ό Σεβ. Μητροπολίτης μας μετείχε στην λιτάνευση τών τιμών Καρών τών Άγιων τεσσάρων Νεομαρτύρων τών έν Ρεθύμνη μαρτυρησάντων (Γεωργίου, Άγγελή, Μανουήλ και Νικολάου), τò έσπέρας τής κυριωνύμου ημέρας τής έορτής τών Άγιων (28η Όκτ). Στην λιτάνευση, ή όποία δέν όλοκληρώθηκε λόγω τής δυνατής βροχής, έλαβαν έπίσης μέρος και οί Σεβ. Μητρ. Λάμπης, Συβρίτου και Σφακιών κ. Ειρηνάιος

καί Κυδωνίας καί Ἀποκρώνου κ. Δαμασκηνός.

Πνευματικό - Πολιτιστικό Πολυκέντρο

Με τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ παρὰ τοὺς δύστηνους καιροὺς μας συνεχίζονται (ἐξ αἰτίας τῆς ἀγάπης ἀνθρώπων πού ἐμπιστεύονται τὴν Ἐκκλησία) οἱ ἐργασίες ἀνέγερσης τοῦ Πνευματικοῦ-Πολιτιστικοῦ Πολυκέντρου τῆς Μητροπόλεώς μας, τὸ ὁποῖο καλύπτει ἔκταση 2.000 τ.μ. καὶ θὰ λειτουργήσῃ ὡς πνευματικὴ-πολιτιστικὴ κυψέλη καὶ κιβωτὸς καλύπτοντας κυρίως ἀνάγκες καὶ ἀγωνίες τῆς νέας γενιᾶς καὶ εὐρύτερα τῶν ἀνθρώπων τοῦ τόπου μας. Στὸ Πολυκέντρο θὰ ὑπάρχει χώρος πνευματικῶν ἐκδηλώσεων, συνεδρίων, ὁμιλιῶν, διαλέξεων καὶ σεμιναρίων, βιβλιοθήκης - ἀναγνωστηρίου, ἐκμαθήσεως ἠλεκτρονικῶν ὑπολογιστῶν, ψυχαγωγίας, φιλοξενίας, σχολῆς Γονέων, Ραδιοφωνικὸς Ἐκκλησιαστικὸς Σταθμὸς, βιβλιοπωλεῖο. Ἐπιπλέον θὰ στεγάσῃ τὸ Ὡδεῖο τῆς Μητροπόλεώς μας, τὸ ὁποῖο εἶναι ἀναγνωρισμένο ἀπὸ τὸ κράτος, καὶ μέχρι σήμερα στερεῖται τοῦ χώρου πού τοῦ ἀξίζει. Στόχος εἶναι ἐπίσης τὸ κέντρο αὐτὸ νὰ ἀποτελέσῃ τὸ ἔναυσμα καὶ τὸ κίνητρο γιὰ: συμπαραστάση ἐκπαιδευτικῶν λειτουργῶν, μελέτη ἀντιμετώπισεως κοινωνικῶν προβλημάτων, καταγραφῆς Ἐκκλησιαστικῆς κληρονομιάς, ὡς καὶ ἄλλες δράσεις οἱ ὁποῖες θὰ ἀναπτυχθοῦν. Γιὰ τὴν ἐπίτευξη τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ ἔχει ἀνοιχθεῖ εἰδικὸς λογαριασμὸς 390/296041-94 στὴν Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος.

Παγκρήτιο Θεολογικὸ Συνέδριο

Ὁ Παγκρήτιος Θεολογικὸς Σύνδεσμος διοργάνωσε ἀπὸ

29-30 Ὀκτωβρίου τὸ ἐτήσιο Παγκρήτιο Θεολογικὸ Συνέδριο, τὸ ὁποῖο φιλοξενήθηκε στὴν ὄμορφη πόλη τῆς Σητείας, ὑπὸ τὴν αἰγίδα καὶ φιλοξενία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἱεραπύτνης καὶ Σητείας. Θέμα τοῦ Συνεδρίου ἦταν: «Χρήσεις τῶν Νέων Τεχνολογιῶν στὴν Ποιμαντικὴ καὶ τὴν Ἐκπαίδευση».

Στὸ ὑψηλὸ ἐπιπέδου Συνέδριο τῶν Κρητῶν Θεολόγων συμμετείχαν διακεκριμένοι καθηγητὲς Πανεπιστημίων, τόσο ἀπὸ τὸν χῶρο τῆς Θεολογίας, ὅσο καὶ ἀπὸ τὸν χῶρο τῶν Τεχνολογικῶν ἐπιστημῶν, θεολόγοι συνάδελφοι καθὼς καὶ εἰδήμονες κληρικοί, οἱ ὁποῖοι παρουσίασαν δώδεκα εἰσηγήσεις μὲ σχετικὰ θέματα γιὰ τίς νέες Τεχνολογίες στὴν Πληροφορία καὶ τὴν Ἐπικοινωνία. Σκοπὸς ἦταν νὰ ὑπογραμμιστοῦν τὰ θετικὰ τῆς ψηφιακῆς χρήσης καὶ οἱ τυχόν κίνδυνοι πού μποροῦν νὰ ὑπάρξουν, ἐνῶ δόθηκαν κίνητρα γιὰ νὰ ἀξιοποιηθοῦν οἱ σύγχρονες προσφερόμενες τεχνολογίες ὡς ἐργαλεῖα ποιμαντικῆς καὶ ἐκπαιδευτικῆς πρακτικῆς. Ὅπως σημείωσε καὶ ἡ Α. Θ. Παναγιότης, ὁ Οἰκουμενικὸς μας Πατριάρχης κ.κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ στὸ βαρυσήμαντο μῆνυμά Του, «Ἡ ποιμαντικὴ τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλησίας, καθὼς καὶ κάθε ἐκπαιδευτικὴ διαδικασία ὀφείλει νὰ χρησιμοποιεῖ τίς νέες τεχνολογίες ὡς μέσο διαπομπάνσεως καὶ ἐπικοινωνίας, ὄχι ὅμως ὡς αὐτοσκοπὸ μὲ ὄντολογικὲς προσδοκίες οἱ ὁποῖες σύντομα διαψεύδονται», θέση κοινὰ ἀποδεκτὴ ἀπὸ ὅλους.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἱεραπύτνης καὶ Σητείας κ. Εὐγένιος παρέιχε πλουσιοπάροχη φιλοξενία σὲ ὅλους τοὺς Συνέδρους, στοὺς ὁποῖους δόθηκε ἡ δυνατότητα νὰ προσκυνήσουν καὶ τὴν Ἱερά Πατριαρχικὴ Μονὴ Παναγίας Ἀκρωτηριανῆς Τοπλοῦ.

ΔΩΡΕΕΣ

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΜΑΣ

Αιδ. Ίωάννης Ψαράκης	50€
Νικόλαος Σκορδύλης	100€
Εἰς μνήμην Μοναχῆς Μαρίας Πετράκη, οἱ συγγενεῖς της	200€
Ἐνοριακὴ Ἐπιτροπὴ Μονῆς Σελίνου	100€
Εἰρήνη Πρωτοπαπαδάκη, εἰς μνήμην Εὐστρατίου Δημητρακάκη	100€
Ἀνώνυμος, εἰς μνήμην Εὐστρατίου Δημητρακάκη	100€
Κων/νος Κολώνιας	50€
Αἰδ. Νικόλαος Παπουδάκης, εἰς μνήμην γονέων του Εὐτυχίου καὶ Ἀνδρονίκης	200€
Ἐνορία Ἀζωγυρὲ Σελίνου	150€
Γεώργιος Πετυχάκης	500€
Νικόλαος Πενταράκης	150€
Μαρία Ξενικάκη, εἰς μνήμην Ἑλένης Περάκη	50€
Ἀνώνυμος	100€
Ἀργυρῶ Κοτσιφάκη, εἰς μνήμην πατρός της Περικλέους Μπαχουντάκη	30€.
Ἀντωνία Πετράκη	1 δοχεῖο λάδι
Ἐνορία Φωτακάδω	150€
Δῆμος Κισάμου, γιὰ τὰ Προγράμματα «Κατ' οἶκον βοήθεια» τῆς Μητροπόλεώς μας	10.000€

Γιὰ τὸ ὅτι πρέπει νὰ ἐπιδιώκουμε τὴν «ἡσυχία» μὲ κάθε δυνατὸ τρόπο.

Διηγήθηκε κάποιος ὅτι τρεῖς φιλόπονοι ἄνθρωποι, φίλοι μεταξύ τους, ἔγιναν μοναχοί.

Ὁ πρῶτος διάλεξε σὸν ἔργο του νὰ εἰρηνεύει τοὺς ἀνθρώπους, πού εἶχαν ἐχθρικές σχέσεις μεταξύ τους, σύμφωνα μὲ τὸν Εὐαγγελικὸ λόγο: "Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί".

Ὁ δεῦτερος νὰ ἐπισκέπτεται τοὺς ἀρρώστους καὶ ὁ τρίτος ἔφυγε γιὰ νὰ ἡσυχάσει στὴν ἔρημο.

Ὁ πρῶτος λοιπὸν, ἂν καὶ κοπίασε γιὰ νὰ σταματήσει τίς διαμάχες τῶν ἀνθρώπων, δὲν μπόρεσε νὰ τοὺς θεραπεύσει ὅλους καί, ἐπειδὴ ἔπεσε σὲ ἀκηδία, πῆγε σ' αὐτὸν πού ὑπηρετοῦσε τοὺς ἀρρώστους καὶ τὸν βρῆκε κὶ αὐτὸν νὰ παραμελεῖ τὸ ἔργο του, καθὼς δὲν ἐπαρκοῦσε νὰ ἐφαρμόσει πλήρως τὴν ἐντολή.

Συμφώνησαν λοιπὸν καὶ οἱ δύο καὶ πῆγαν νὰ δοῦν τὸν ἐρημίτη.

Τοῦ ἐξέθεσαν τὴ θλίψη τους καὶ τὸν παρακάλεσαν νὰ τοὺς πεῖ τί κατόρθωσε αὐτός.

Ἐκεῖνος, ἀφοῦ ἔμεινε ἀμίλητος γιὰ λίγο, ἔριξε κατόπιν νερό στὴ λεκάνη καὶ τοὺς λέει:

"Προσέξτε τὸ νερό".

Ἦταν βέβαια παραγμένο.

Μετά ἀπὸ λίγο τοὺς λέει πάλι:

"Προσέξτε καὶ τώρα πῶς ἔγινε τὸ νερό".

Καὶ μόλις προσέξαν τὸ νερό, βλέπουν σὸν σὲ καθρέπτη τὰ πρόσωπά τους.

Τοὺς λέει λοιπὸν τότε:

"Ἐτσι εἶναι κὶ αὐτός πού ζεῖ ἀνάμεσα σὲ ἀνθρώπους. Ἐξαιτίας τῆς ταραχῆς δὲν βλέπει τὰ σφάλματά του.

Ὅταν ὁμως ἡσυχάσει καὶ προπαντός στὴν ἔρημο, τότε βλέπει τὰ ἐλαττώματα τοῦ ἑαυτοῦ του".

Ἀπὸ τὸ Μ. Γερωνικό

